

Od autorice bestsellera *New York Timesa* i *USA Today*

Emma Chase
Ukroćeni

Emma Chase

Ukroćeni

Naslov izvornika: Tamed

crowarez

Ova knjiga posvećena je svim »finim« dečkima i »ludim«
curama ovoga svijeta. Pronađite jedni druge i zajedno
uživajte na toboganu života.

crowareZ

ZAHVALE

Do trenutka objavljivanja romana *Ukroćeni* proći će godina dana otkako je objavljen roman *Zapleteni*, prvi u serijalu. Kako li je ta godina bila čudesna, lijepa! Silno sam zahvalna za mogućnost da surađujem s toliko mnogo darovitih i predanih osoba koje vjeruju u mene, u moje pisanje i u ove zabavne, iskrene priče.

Zahvaljujem svojoj superagentici Amy Tannenbaum te svima u Agenciji Jane Rotrosen za divno vodstvo, poticanje i potporu. Hvala mojoj urednici Micki Nuding, agenticama za odnose s javnošću Juliani i Kristen te cijeloj obitelji u kući Gallery Books za sve što ste učinili kako biste od ovih knjiga učinili više no što bi bez vas bile. Nini Bocci iz agencije Bocci PR vječno sam zahvalna za izvrsne savjete i entuzijazam. Hvala neumornim *online* blogerima koji mnogim čitateljima pomažu otkriti ove likove i zaljubiti se u njih – molim vas, nemojte nikada prestati činiti to što činite!

Silno sam zahvalna za svoje čitatelje – najbolje na svijetu. Hvala vam za svaki internetski post, e-mail i poruku – sve sam ih pročitala! Vaše uzbuđenje u meni izaziva poniznost i nadahnjuje me. Hvala vam jer volite ove likove koliko i ja.

I na kraju, mojemu suprugu, mojoj djeci i cijeloj obitelji: volim vas. Hvala vam za beskrajno strpljenje i poticanje – i zato jer mi pružate dovoljno zlatnog komičnog materijala za cijeli život.

PRVO POGLAVLJE

Tijekom proteklih nekoliko tjedana doznao sam da žene katkad zapravo vole plakati. Plaču zbog knjiga, televizijskih emisija, onih užasnih reklama sa zlostavljanim životinjama i filmova – osobito zbog filmova. Sjediti i namjerno gledati nešto za što znate da će vas rastužiti – to jednostavno nema smisla.

Ali, u redu je; to ću pripisati nečemu drugom što nikada neću shvatiti u vezi svoje djevojke. Da, rekao sam djevojke. Dee Warren službeno je moja djevojka.

Još jednom za one u zadnjim redovima: djevojka – Delores – *moja*.

Zbog ponavljanja te činjenice mogao bih zvučati kao djevojčica prije puberteta, opsjednuta Harryjem Stylesom, ali me to nimalo ne dira. Jer, bila je to teško izvojevana pobjeda – kad biste znali što sam sve morao proći da bih je osvojio, shvatili biste.

Kako bilo, vratimo se onome što sam govorio. Cure vole plakati – ali, ovo nije jedna od tih priča. Nema umirućih najboljih prijatelja, mračne, mučne prošlosti, skrivenih tajni, raskida svjetlucavih vampira ni perverzne ševe.

Pa... dobro... ima malo perverzne ševe – ali one sretne vrste.

Ovo je priča o igraču koji upozna blago ludu djevojku. Zaljube se i igrač se zauvijek promijeni. Tu ste priču vjerojatno već čuli, možda čak od mogega prijatelja Drewa Evansa. Ali, dok su on i Kate rješavali svoje sranje, Delores i meni događao se cijeli paralelni svemir za koji oni ne znaju. Stoga ostanite sa mnom čak i ako mislite da već znate završetak. Jer, najbolji dio putovanja nije dolazak na odredište. Najbolje je sve ono ludo što se putem dogodi.

Prije no što počnemo, trebali biste znati ponešto o našoj prošlosti. Prije svega, Drew je sjajan tip, istinski najbolji prijatelj. Da smo *Rat Pack*, on bi bio Frank Sinatra, a ja bih bio Dean Martin. Iako smo Drew i ja bliski, razlikujemo se u pogledu mišljenja o ženama. U ovom trenutku naše priče on se vidi kao doživotnog neženju. Ima pravila o tome da nikada ne dovodi cure u stan, ne izlazi sa ženama s kojima radi i najvažnije pravilo: nikada nemoj dva puta biti s istom ženom.

Meni je, s druge strane, nevažno gdje ću se seksati – u svojem stanu, u njezinom stanu, na promatračnici Empire State Buildinga.

Ta je noć bila sjajna.

Ne protivim se ni viđanju sa ženama iz ureda – iako su djevojke iz moje profesije uglavnom pod stresom, puše cigaretu za cigaretom, opsjednute su kavom i neugodne u pristupu. Nemam ništa protiv toga da više puta izađem s istom ženom, dokle god nam je dobro. I zamišljam da ću se jednoga dana skrasiti – brak, djeca, cijeli paket.

Ali, dok tražim gospođu Pravu, ludo se zabavljam sa svim gospođicama Pogrešnim.

Drugo, ja sam osoba za koju je čaša napola puna. Ništa me ne može pokolebati. Živim divan život – imam dobru karijeru koja mi omogućuje uživati u najboljim muškim igračkama na tržištu, sjajne prijatelje i uvrnutu, ali brižnu obitelj. »Emo« ne postoji u mojem rječniku, ali YOLO (akronim izraza »You only live once«, »Samo jednom se živi«; prim, prev.) bi mi trebalo biti drugo ime.

Slijedi Delores Warren – Dee, ako joj se ne želite zamjeriti. To je ime, po današnjim standardima, neuobičajeno, ali njoj savršeno pristaje. Neuobičajena je i drugačija na sve najbolje načine. Brutalno je iskrena, s naglaskom na »brutalno«. Jaka je i fućka joj se što ljudi misle o njoj. Dosljedna je samoj sebi i ne ispričava se zbog onoga što želi ili tko jest. Divlja je i lijepa - poput nepripitomljenog konja koji najbolje trči bez sedla.

I u tome sam zamalo pogriješio. Želio sam je ukrotiti. Mislio sam da sam dovoljno strpljiv za to. Ali, previše sam je pritisnuo i prejako sam vukao uzde. Pa ih je ona prekinula.

Vrijeđa li vas to što voljenu ženu uspoređujem s konjem? Jebi ga, pomirite se s time - ova priča neće se svidjeti policiji za političku korektnost.

Ali, otišao sam predaleko. Znajte samo da je Kate Brooks naša kolegica i Deloresina najbolja prijateljica – ako je Dee Laverne, ona je Shirley. A tijekom svih godina koliko sam poznao Drewa, a to su sve godine naših života, još nisam vidio da je na ženu reagirao onako kako je reagirao na Kate. Njihova je privlačnost bila gotovo opipljiva, iako je u početku uglavnom bila neprijateljska. Svatko je mogao vidjeti da se strašno sviđaju jedno drugome.

Pa... svatko osim njih.

Kate je sjajna djevojka, kao i Delores. Tip žene koja, nezaboravnim riječima Eddieja Murphyja u filmu *Princ otkriva Ameriku*, može uzbuditi muškarčev intelekt kao i njegove prepone.

Pohvatali ste sve to? Odlično. Neka zabava počne.

Moj se život promijenio prije otprilike četiri tjedna. Jednoga normalnog, prosječnog dana kad sam upoznao djevojku koja je bila sve samo ne prosječna.

Četiri tjedna prije

– Matthew Fisher, Jack O’Shay, Drew Evans, ovo je Dee-Dee Warren.

Ljubav na prvi pogled ne postoji. To jednostavno nije moguće. Žao mi je jer vam uništavam vašu maštariju, ali tako jednostavno jest. Neznanje se možda doživljava kao blaženstvo, ali kad oljuštite sloj sreće, posrijedi je i dalje tek nedostatak informacija.

Da biste uistinu voljeli nekoga, morate ga upoznati - njihove mušice, njihove snove, što ih ljuti i što im izmamљуje osmijeh, njihove snage, slabosti i mane. Jeste li čuli onaj citat iz Biblije – onaj koji se uvijek čita na vjenčanjima: - Ljubav je strpljiva, ljubav je dobrostiva...? Ja imam svoju inačicu: Ljubav je kad vam nedostaje miris nečijeg jutarnjeg daha. Kad tu osobu smatrate lijepom čak i dok joj je nos crven poput Rudolfovog a kosa zapetljano ptičje gnijezdo. Ljubav nije podnošenje nekoga unatoč njegovim manama nego obožavanje te osobe zbog njezinih mana.

Ali, požuda na prvi pogled je vrlo stvarna. I mnogo učestaliya.

Štoviše, većina muškaraca u prvih pet minuta upoznavanja određene žene zna u koju kategoriju će je smjestiti: Ševiti, ubiti ili oženiti. Kategorija »ševiti« u muškaraca ima vrlo nizak prag.

Rado bih vam rekao kako sam na Delores prvo primijetio nešto romantično, kao što su njezine oči, ili njezin osmijeh, ili zvuk njezina glasa - ali, nije bilo tako. Bile su to njezine sise. Oduvijek sam bio ljubitelj sisa, a Deedin par je fantastičan. Dojke joj se pomalo prelijevaju u uskoj, jarkoružičastoj majici, stisnute upravo dovoljno da stvore primamljiv dekolte, lijepo uokviren sivom pletenom vestom.

Žudio sam za poprsjem Delores Warren i prije no što mi je uputila prvu riječ.

Nakon što se jednu minutu šalila s Drewom usmjerio sam njezinu pozornost prema sebi. – Dakle, Dee-Dee... je li to skraćeno za nešto? Donna, Deborah?

Tople oči boje meda okrenule su se prema meni. Ali, prije no što je uspjela odgovoriti, Kate nam je otkrila: – Delores. To je ime u njezinoj obitelji, ime njezine bake. Ona ga mrzi.

Delores je pogledala Kate u hinjenom gnjevu.

Ako želite ostaviti dojam na djevojku, humor uvijek jamči uspjeh. Ženi pokazuje da ste pametni, bistri, samopouzdana. Ako imate muda, ponosno ih pokažite.

I zato govorim Kateinoj prijateljici: - Delores je prelijepo ime, za prelijepu djevojku. A osim toga, rimuje se s *klitoris*... a ja doista znam s njima. Jako mi se sviđaju.

Moje riječi izazivaju trenutačnu reakciju, kao što sam planirao. Ona se polako smiješi i sugestivno prelazi prstom preko donje usne. Kad god žena dodirne svoje tijelo u odgovoru na nešto što je muškarac rekao, to je dobar znak.

A tada je pogledala sve nas i rekla nam: – Nego, jurim, moram na posao. Dečki, drago mi je da sam vas upoznala. – Zagrlila je Kate i namignula mi. *To je također dobar znak.*

Gledam kako odlazi i ne mogu ne primijetiti da je stražnja strana gotovo jednako sjajna kao i prednja.

Drew pita Kate: – Mora na posao? Mislio sam da se striptiz-klubovi otvaraju tek u četiri.

U tome se moram složiti s njim. Ako ste bili u onoliko striptiz-klubova u koliko sam ja bio, počinjete opažati obrazac. Žene nose sličnu odjeću – minimalnu. Kao da sve kupuju u istoj prodavaonici. A Dee nedvojbeno odašilje vibru striptizete.

Iako su to možda samo moje puste želje. Bilo bi sjajno da je plesačica. One ne samo što su gipke, nego i bespoštedno partijaju. Slobodne su od svih inhibicija. Činjenica da u pravilu imaju nisko mišljenje o muškoj vrsti također je plus. Jer, to znači da i na najjednostavniji kavalirski čin odgovaraju iznimnom zahvalnošću.

A zahvalna striptizeta je striptizeta koja vam puši.

- Ona je stručnjakinja za svemirski inženjering.

Jack mi čita misli. - Zajebavaš nas.

- Bojim se da ne. Delores je kemičarka. Među njezinim klijentima je i NASA. Njezin laboratorij radi na poboljšavanju učinkovitosti goriva koje

koriste u svemirskim letjelicama. - Stresa se. - Dee-Dee Warren ima pristup iznimno eksplozivnim tvarima... nastojim ne razmišljati o tome.

Sada je moja radoznalost jaka gotovo jednako kao i moja požuda. Uvijek sam volio neuobičajeno - egzotično - u pogledu žena, glazbe, knjiga. I, za razliku od Drewa, čiji je stan besprijekorno uređen, sklon sam komadima koji imaju povijest. Čak i ako nisu usklađeni, netradicionalno je uvijek zanimljivo.

– Brooks, moraš me povezati s njom. Ja sam fin momak. Dopusti da izvedem tvoju prijateljicu. Neće požaliti.

Kate razmišlja o tome. A tada kaže: - U redu. Može. Doimaš se kao njezin tip. - Pruža mi neonski zelenu posjetnicu. - Ali, moram te upozoriti. Ona je od onih koje ostavljaju muškarce s modricama. Ako želiš zabavu za jednu ili dvije večeri, tada je svakako nazovi. Ako tražiš bilo što dublje, na tvojem mjestu bih je se klonila.

I sada znam kako se Charlie osjećao kao je dobio posljednju zlatnu ulaznicu za Wonkinu tvornicu čokolade.

Ustajem od stola i ljubim Kate u obraz. – Ti si moja nova najbolja prijateljica.

Pomišljam i zagrliti je - samo kako bih podbo namrštenog prijatelja ali ne želim riskirati mogućnost da me tresne u jaja. Imam planove za njih. Moraju biti u vrhunskoj formi.

Kate govori Drewu neka se ne duri, a on komentira njezine grudi, ali ja samo napola slušam. Jer sam previše zaokupljen razmišljanjem o tome gdje ću se s Delores Warren sastati na piću - ili na nekoliko pića. A potom će nedvojbeno uslijediti sve fantastično lascivne aktivnosti.

I tako je počelo. Nije trebalo biti komplicirano – bez ljubavi na prvi pogled, bez grandioznih gesta i bez zamjeranja. Sigurna stvar, zabava, veza za jednu noć, uz mogućnost još jedne. Kate mi je rekla da to zanima Dee, a to je bilo sve što sam ja tražio. I mislio sam da će to biti samo to.

Elvis Presley je bio u pravu. Budale doista srljaju. A ako to još niste shvatili, ja sam golema jebena budala.

DRUGO POGLAVLJE

Mnogi ljudi žive za svoj posao. Ne zato što ih financije prisiljavaju na to nego zato što je njihov posao ono što oni jesu – profesija im pruža samopouzdanje, svrhu i možda čak navalu adrenalina. To nije uvijek loše. Ured je igralište poslovnog čovjeka, a odvjetnik se u sudnici osjeća kao kod kuće. A ako mi ikada zatreba kirurg? Može mi se približiti samo pravi radoholičar.

Dakle, ja sam investicijski bankar u jednoj od najuglednijih i najprestižnijih tvrtki u gradu. Dobar sam u svojem poslu, plaća je dobra, dobro služim svojim klijentima – održavam ih zadovoljnima i privlačim nove. Ah, ne bih rekao da to volim. To nije strast. Na samrti neću žaliti jer nisam proveo više vremena u uredu.

U tome sam sličan svojem ocu. On je posvećen tvrtki koju je osnovao s Johnom i Georgeom, ali ne dopušta da mu obveze pokvare partiju golfa. I staromodan je obiteljski čovjek – uvijek je to bio. Dok sam bio dijete, večera je posluživana točno u šest sati. Svake večeri. Ako nisam bio u blagovaonici, mogla me spasiti samo činjenica da sam u hitnoj službi, jer bih to inače gadno platio. Rasprave za večerom bile su uvelike usredotočene na pitanje »Što si danas radio?«, a »Ništa« nije bio prihvatljiv odgovor. Budući da sam bio jedinac, nije bilo braće i sestara koji bi odvrćali pozornost mojih roditelja od nadzora nada mnom. Moj je stari bio itekako svjestan potencijalnih zamki povlaštenog odrastanja u New Yorku pa se silno brinuo da se klonim nevolja.

Pa... barem najveći dio vremena.

Svako dijete zaslužuje naći se u maloj nevolji. To mu pomaže razviti snalažljivost, razmišljati u hodu. A ako tinejdžeru nije dopušteno živjeti, na koledžu potpuno pomahnita. A to može loše završiti.

Tri osnovna pravila mogega oca bila su: pazi da ti ocjene budu dobre, da ne dospiješ u kaznenu evidenciju i da ti hlače budu zakopčane.

Dva od tri nije loše, zar ne?

Iako je moj tata svjestan važnosti obitelji te odvajanja posla i užitka, to ne znači da se u tvrtci mogu izvlačiti jer sam njegov sin. Zapravo, mislim da me naganja više nego druge zaposlenike, samo kako bi spriječio tvrdnje o pristranosti. Nedolično ponašanje u uredu nikada ne bi tolerirao. Okomio bi se na njega kao Gallagherov malj na lubenicu.

A to je još jedan razlog zbog kojega su moj tata i njegovi partneri izgradili toliko uspješan posao – zato što svaki od njih u tim donosi svoje jedinstvene darovitosti. John Evans, Drewov i Alexandrin otac, nalik je Faceu iz A-Teama. On šarmira i uvjerava - brine se da su klijenti zadovoljni, a zaposlenici ne samo zadovoljni, nego i puni entuzijazma. Tu je i George, Stevenov tata. George je mozak operacije. Moj tata i John zapravo nisu manjkavi u tom pogledu, ali je George nalik Stephenu Hawkingu bez ALS-a. On jedini doista uživa u stručnom, računovodstvenom vidu investicijskog bankarstva.

I tu je moj otac Frank – on je snagator. Zastrašivač, Ne govori mnogo, što znači da kad govori, bolje vam je da slušate jer govori nešto što vrijedi čuti. I bez problema otpušta ljude. Uz mojega tatu Donald Trump izgleda kao pičkica. Nije važno jeste li jedini koji zarađuje u obitelji ili trudnica u zadnjem tromjesečju ako ne obavljate posao, odletjet ćete. Suze ga ne diraju, a druge prilike su rijetke. Otkako sam bio dijete, govorio je: - Matthew, obitelj je obitelj, prijatelji su prijatelji, a posao je posao. Nemoj to pobrkati.

Iako je strog, uvijek je pravedan. Pošten. Ako si temeljit i savjestan, problema neće biti. Uvijek pazim da sam temeljit i savjestan. Ne samo zato što bih volio zadržati svoj posao, nego zato... što nipošto ne bih želio razočarati svojeg starog. Taj je stav, nažalost, postao rijedak. Mnogi šupci danas uopće ne razmišljaju o tome kako će u svojim roditeljima pobuditi ponos – ali, Drew, Alexandra, Steven i ja smo tako odgojeni.

Kako bilo, vratimo se pravoj priči.

Nakon ručka s dečkima ostatak poslijepodneva provodim za svojim radnim stolom pišući nacrt ugovora i telefonom ljubazno razgovarajući s klijentima. Oko šest sati pakiram se kad Steven doleprša kroz moja vrata.

– Pogodi tko je stanku za ručak proveo okružen fanatičnim ljubiteljima videoigara koji čekaju najnoviju drogu?

Stavljam mapu u svoju aktovku, nimalo ugodno štivo prije spavanja. Ako ne želite živjeti okovani za radni stol, organizacija vremena je presudno važna.

Odgovaram: - Vjerojatno ti.

On se smiješi i kima. – Nego što, kompa. I pogledaj što sam dobio.

Podiže kvadratni paketić omotan u celofan.

U doba mojega oca muškarci su se povremeno okupljali pa su zajedno odlazili u ribolov, ili na piće u lokalnu pivnicu, kako bi se opustili nakon napornog dana. Ali, ono što Steven drži u rukama izaziva ovisnost više nego alkohol te mnogo više nego stavljanje mamca na udicu.

To je najnovije izdanje igre *Call of Duty*.

– Lijepo. - Uzimam disk iz njegove ruke i okrećem ga te gledam ažuriranu, vjernu grafiku.

- Jesi li za misiju večeras? Oko devet?

Za slučaj da još ne znate, Steven je oženjen. I nije samo oženjen - oženjen je Alexandrom djevojački Evans, poznatom i kao Kuja. Ali, taj zadnji dio niste čuli od mene.

Ako je obična supruga kugla na kraju lanca, Alexandra je tenk Sherman. Stevena drži pod strogim nadzorom - ne dopušta mu da subotom navečer odlazi u barove, ali mu je jednom mjesečno dopušteno otići na poker. Iako Steven nije sklon zabludjeti, Alexandra misli da bi druženje s nama, bezbrižnim neženjama, loše utjecalo na njezina supruga. I... vjerojatno je u pravu.

Ali, kao što svaki dobar upravitelj zatvora zna, zatvorenike ne možete neograničeno sputavati. Možete ih deset sati dnevno držati zatvorene u kavezu, zabraniti im izlazak na dvorište, ali ako im pokušate oduzeti cigarete, suočit ćete se s velikom pobunom.

Xbox je Stevenov jedini dopustivi porok. Dokle god igrom ne uznemiruje njihovu kći Mackenzie, nakon što pođe na spavanje. Steven je jednom bio malo preglasan tijekom jedne zasjede i probudio Mackenzie. Tjedan dana je bio u kazni. Pouka usvojena.

– Da, čovječe, računaj na mene.

Vraćam mu igru, a on kaže: – *Cool*. Vidimo se u dvadeset i jedan. – Tada mi salutira i odlazi.

Ja uzimam svoju aktovku i torbu za teretanu te izlazim nekoliko minuta nakon njega. Putem do dizala svraćam u Drewov ured.

On je nagnut nad stol prekriven papirima te crvenom olovkom unosi bilješke u spis.

- Hej.

On podiže pogled: – Hej.

- Xbox večeras u devet. Steven ima novi *Call of Duty*.

Drew ponovno gleda u papir i kaže: – Ne mogu. Bit ću ovdje barem do deset.

Spomenuo sam ljude koji žive za posao. Drew Evans je jedan od njih.

Ali, njemu to odgovara. Nije oronuo čovjek pod stresom, koji se strogo drži radnog vremena, nego upravo suprotno. Drew istinski uživa u tom naporu; uzbuđuje ga pregovaranje o poslu čak i ako je klijent zahtjevan.

Jer, on zna da može zaključiti taj ugovor, da je vjerojatno jedini koji to može.

Pa... barem je tako bilo sve dok se stanovita tamnokosa žena nije pridružila našim redovima.

Gledam prema Kateinom uredu s druge strane hodnika. Ona sjedi za svojim stolom, Drewov zrcalni odraz, ali mnogo više seksi.

Naslanjam se na stolac i kažem: – Jesi li čuo da je Kate nadomak potpisivanju ugovora s Pharmatabom?

On i dalje ne podiže pogled nego mrzovoljno gundđa: – Da, čuo sam.

Smiješim se. – Bolje ti je da se potruđiš, čovječe. Ako ona zaključi taj posao, tvoj stari će biti toliko uzbuđen da se ne bih čudio da je poželi posvojiti. A incest je u New Yorku protuzakonit, čak i među posvojenom braćom i sestrama.

Prijatelji se bockaju. To je jednako onim poljupcima koje žene izmjenjuju, napola u obraz, napola u zrak. Znak naklonosti.

- Ali, pretpostavljam da incest ionako ne bi dolazio u obzir s obzirom na to kako te uporno odbija.

- Popuši mi.

Smijem se. - Ne večeras, dragi. Boli me glava. – I tada odlazim prema vratima. – Neka ti je laka.

- Vidimo se.

Po odlasku iz ureda uskačem u podzemnu, kao i svakoga dana nakon posla, i odlazim u teretanu. Nalazi se u Brooklynu i svedena je na ono osnovno. Neki bi je nazvali rupom, ali za mene je nebrušeni dijamant.

Pod je tvrd i prljav, a uza stražnji zid nalaze se izlizane crvene vreće za boksanje. Pred ispucanim ogledalom naslagani su utezi, a pokraj jedine sprave za veslanje nalazi se sanduk za mlijeko pun užadi za preskakanje. Nema kućanica u odjeći od elastina, koje se očito dosađuju i traže nekoga s kime će se spetljati ili žele pokazati svoje najnovije kozmetičko uljepšanje. Nema eliptičnih trenažera ni visokotehnoloških traka za trčanje, poput onih koje se nalaze u dvorani za vježbanje u mojoj zgradi. Ovamo dolazim znojiti se i maksimalno naprezati mišiće starom i iskušanom gimnastikom. I ponajviše dolazim zbog boksačkog ringa u središtu teretane.

Bilo mi je dvanaest godina kad sam prvi put gledao *Rockyja*. Radnja je smještena u Philadelphiju, ali je mogla biti smještena i u New York. Od tada sam ljubitelj boksa. Ne namjeravam ostaviti svoj posao kako bih trenirao za naslov boksača teške kategorije, ali, nema bolje vježbe od nekoliko rundi u ringu s poštenim protivnikom.

Ronny Butler – neobrijani pedesetogodišnjak u sivoj trenirci, s debelim zlatnim raspelom oko vrata, koji stoji u kutu ringa i vičući kritizira dva sparing partnera koji plešu jedan oko drugoga – on je vlasnik. Ronny, ne Mickey, ali je dobar čovjek i još bolji trener.

Tijekom godina povezoao sam djeliće informacija koji su mu umaknuli kad bih ostao zadnji prije zatvaranja. Kasnih osamdesetih Ronny je bio velika faca na Wall Streetu, a život mu je bio kao san. A tada je jednog petka navečer s obitelji putovao u Hamptons na vikend. Budući da se zadržao na poslu, krenuli su kasnije, a jedan pospani vozač kamiona zadrijemao je za volanom, preletio preko razdjelnog pojasa prema prometu u suprotnom smjeru i sudario se s Ronnyjevim BMW-om. Izvukao se s potresom mozga i smrskanom bedrenom kosti. Njegova supruga i kći nisu se izvukle.

Nekoliko godina tugu je utapao u boci, a potom se nekoliko godina otrežnjavao. A tada je novcem od nagodbe kupio ovu teretanu. Ne ostavlja dojam ogorčenosti ili tuge, ali ne bih rekao ni da je sretan. Mislim da ga ova teretana drži na životu, daje mu razlog da ujutro ustane.

- Uzmakni, Shawnasee! - viče boksaču koji je priklještio svojega sparing partnera uz užd i udara ga u rebra. - Ovo nije Vegas, jebo te, daj čovjeku da diše.

Taj mali Shawnasee je seronja. Znete te tipove – mladi, naprasiti idioti koji bi izašli iz automobila kako bi prebili kakvog jadnika koji im je na cesti oduzeo prednost. A to je još jedan razlog zbog kojega volim boks - savršena prilika da idiotima pokažete gdje im je mjesto, bez tužbe za napad. Shawnasee me već nekoliko mjeseci pokušava namamiti u ring, ali nije zabavno boriti se protiv nekoga čija je tehnika jedna. Koliko god jako udara, nema izgleda za pobjedu. Čekam da bude bolji - a tada ću ga rasturiti.

Hvatam Ronnyjev pogled dok razdvaja boksače i pozdravljam ga kimanjem. A tada se vraćam u svlačionicu, presvlačim i pola sata udaram vreću. Potom radim na spravi za veslanje sve dok mi bicepsi ne počnu vrištati i dok noge ne počnem osjećati kao želatinu. Završavam s deset minuta brzog preskakivanja užeta, što može zvučati lako, ali nije. Pokušajte preskakati uže pola tog vremena i kladim se da ćete se osjećati kao da vam prijete infarkt.

Kad je ring ostao prazan, ulazim u njega i boksam tri runde protiv Joea Wilsona, odvjetnika iz središta grada koji mi je već bio sparing partner. Joe se dobro bori, ali je premoć očito moja. Nakon toga se ljubazno dodirujemo rukavicama i ja se vraćam u svlačionicu te uzimam svoje stvari. Na izlasku potapšam Ronnyja po leđima, trčim u podzemnu i hvatam vlak koji će me odvesti kući.

Ne stidim se reći da su mi moji roditelji kupili taj stan nakon koledža - u to vrijeme bio je nešto skuplji od onoga što sam mogao platiti. Lokacija je izvrsna – mogu pješice ići na posao i imam sjajan pogled na Central Park. Budući da u njemu živim od koledža, nedostaje mu stilska dosljednost koju biste u pravilu očekivali u domu uspješnog poslovnog čovjeka. Osvrnite se.

Sofe prekrivene crnom kožom okrenute su prema televizoru velikog zaslona, a na staklenim policama ispod njega nalaze se vrhunski zvučni sustav i oprema za videoigre. Stolić je također staklen, ali je okrhnut na rubovima od godina kontakta s podignutim nogama i staklenim bocama. Na jednom zidu visi mračna slika planinskog vrha jednoga slavnog japanskog slikara, a na suprotnom zidu na vješalicama visi moja kolekcija starih bejzbolskih kapa. U kutu se nalazi osvjetljena vitrina u kojoj se nalazi kristalna nagrada s urezanim natpisom IZVRSNOST U INVESTICIJSKOM MENADŽMENTU koju sam primio prošle godine... i originalni šljem Bobe Fetta, koji je nošen tijekom snimanja filma *Imperij uzvraća udarac*. Na ugrađenim policama od tamnog drva nalaze se sportski suveniri, knjige o likovnoj umjetnosti, fotografiji i bankarstvu te desetak različitih okvira s fotografijama članova obitelji i prijatelja iz najboljih dana mojega života. Te sam fotografije sam snimio.

Fotografija je moj hobi. Naknadno ćete čuti više o tome.

U blagovaonici se, umjesto potpuno beskorisnog formalnog kompleta stola i stolaca nalazi stol za bilijar i arkadna igra *Space Invaders*, Ali, moja je kuhinja potpuno opremljena – plohe od crnog granita, pod od talijanskog mramora, aparati od nehrđajućeg čelika i posuđe koje bi Emerilu bila čast posjedovati. Volim kuhati i dobro kuham.

Put do muškarčevog srca možda vodi kroz njegov želudac, ali to je i najizravniji put do ženskih gaćica. Snalaženje u kuhinji žene smatraju velikim plusom. Recite mi da nisam u pravu.

Kako bilo, moj stan je sjajan. Velik je, ali udoban, dojmljiv, ali ne zastrašuje. Nakon što sam se istuširao u staklenoj tuš kabini s tri glave, brišem se i jednu minutu gledam svoj odraz u velikom ogledalu. Moja inače svijetlosmeđa kosa je tamna od vode te nakon trljanja ručnikom strši pod čudnim kutevima. Mogao bih se ošišati – kosa mi postane dražesno kovrčava ako je pustim da izraste preduga. Trljam dlake duž svoje kvadratne čeljusti, ali mi nije do brijanja. Okrećem se na stranu i

napinjem biceps, ponosan na mišić koji se ispupčio. Nisam krupan poput bildera, ali sam čvrst, vitak i snažan, a na mojim trbušnim mišićima ne možete uštipnuti ni centimetar.

Gledanje samoga sebe u ogledalu može vam se doimati bahatim, ali, vjerujte mi, svi dečki to čine. Samo ne volimo da nas se uhvati u tome. Ali, kad u svoje tijelo uložite onoliko vremena koliko ga ja ulažem, rezultat opravdava trud.

Navlačim svilene bokserice i tada podgrijavam zdjelicu preostale tjestenine s piletinom. Nisam Talijan, ali to bih jeo svaki dan u tjednu kad bih mogao. Pola devet je kad završavam s pranjem posuđa. Da, ja sam muškarac koji sam pere posuđe.

Budite ljubomorne, dame, ja sam rijetka vrsta.

Tada se bacam na svoj sjajan, veliki krevet i uzimam zlatnu ulaznicu iz džepa odbačenih hlača.

Prstima prelazim preko slova na jarkozelenom kartonu.

DEE WARREN

KEMIČARKA

GORIVA LINTRUM

crowarez

I prisjećam se mekog, glatkog tkiva koje se prelijevalo iz njezine uske ružičaste majice. Kurac mi se trza - izgleda da se i on sjetio.

Inače bih pričekao dan ili dva da nazovem djevojku poput Delores. Odabir pravog trenutka je presudan. Iskazivanje prevelike nestrpljivosti je početnička pogreška - žene vole da psići da dašću za njima, a ne muškarci.

Ali, već je srijeda navečer, a ja se nadam sastati s Dee u petak. Dvadeset i prvo stoljeće je doba knjiga »Njemu baš i nije stalo«, »Izlaženje s dečkom ili djevojkom za neznalice« i »Djevojački vodič za izlaženje s dečkima«, što znači da pozivanje cure na izlazak više nije lako kao što je nekoć bilo. Sada postoje sva ta vražja *pravila* – što sam doznao na teži način.

Primjerice, ako se on želi sastati s vama istu večer, trebali biste reći »ne« jer to znači da vas ne poštuje. A ako vas želi izvesti u utorak, to je znak da ima bolje planove za subotu.

Držanje koraka s promjenjivim proglasima teže je od držanja koraka s prokletom raspravom o zdravstvenoj skrbi u Kongresu. To je poput minskog polja – jedan pogrešan korak i vaš kurac dugo neće doživjeti

nikakvu akciju. Ali, da je seksanje lako, svi bi se seksali. Seksali bi se... i gotovo ne bi činili ništa drugo.

A to me dovodi do moje sljedeće misli: znam da se feministice uvijek žale kako muškarci imaju svu moć. Ali, u pogledu izlaženja, barem u Americi, to doista nije tako. Vikendima u barovima uvijek biraju žene. One mogu birati iz legla jer neoženjeni muškarci nikada ne odbijaju ponudu.

Zamislite: glazba tutnji, tijela se taru jedno o drugo i neodvratna ženska osoba prilazi tipu koji pije za šankom. Kaže mu: – Želim te ševiti do iznemoglosti. – On odgovara: - Ne, večeras nisam raspoložen za seks. **TO NIKADA NIJE REKAO NIJEDAN MUŠKARAC.**

Cure nikada ne moraju brinuti da će biti odbijene - ako ne pucaju previsoko iznad svojega dohodovnog razreda. One se nikada ne moraju uzrujavati zbog toga kad će im se posrećiti. Seks je za žene poput švedskog stola - samo moraju izabrati jelo. Bog je muškarcima dao jak seksualni poriv kako bi osigurao opstanak vrste. Budite plodni, množite se i sve to. Za dečke poput mene, koji znaju što, dovraga, rade, to zapravo nije teško. Ali, za moju manje vještu braću seks može biti vrlo težak zadatak.

Blago adrenalinsko uzbuđenje struji kroz mene dok uzimam telefon i tipkam broj mobitela s posjetnice. Nisam nervozan, više kao... oprezno iščekujem. Rukom tapkam u ritmu pjesme *Enter Sandman* Metallice, a želudac mi se steže dok njezin telefon zvoni.

Pretpostavljam da će me se sjetiti – naposljetku ostavio sam prilično dobar dojam i pretpostavljam da će biti spremna sastati se sa mnom, a možda čak i nestrpljiva. Ali, ne očekujem da će mi njezin glas tresnuti u bubnjić dok viče: - Ne, Magarče, ne želim više čuti tu pjesmu! Dovraga, nazovi Kate ako ti je potrebna publika!

Odmičem telefon od uha. I provjeravam broj kako bih se uvjerio da je točan. Točan je.

Tada kažem: – Uh... halo? Je li to Dee?

Nastupa stanka jer ona uviđa da ja nisam Magarac.

A tada odgovara: – Da, ja sam Dee. Tko je?

– Hej, ja sam Matthew Fisher. Radim s Kate, danas smo se upoznali u restoranu.

Još jedna kratka stanka, a tada njezin glas postaje vedriji: - Ah, da. Klitač, zar ne?

Smijem se duboko, iako nisam posve siguran da mi se sviđa nadimak, ali sam barem ostavio trag. Napomena samome sebi: ponovno upotrijebiti tu izjavu.

– Taj sam.

- Oprosti jer sam vikala. Bratić me cijeli dan gnjavi, uvlači mi se u dupe.

Kurac mi se meškolji od spominjanja dupeta pa moram suspregnuti ponudu da zamijenim mjesto s tim bratićem.

- Što mogu učiniti za tebe, Matthew Fisher?

Moja mašta uzima maha. Podrobno. *O, što bi sve mogla...*

Na trenutak se pitam govori li namjerno tako ili sam ja samo smušen pohotom.

Igram na sigurno. – Pitao sam se želiš li da se sastanemo koji dan. Na piću.

Zastanimo ovdje. Jer, unatoč mojim prijašnjim jadikovkama zbog suvremenih komplikacija s kojima se muškarci suočavaju kad pokušavaju pronaći partnericu, osjećam da mi je dužnost educirati druge, govoriti o tome kako dešifrirati mušku spiku. Shvatite me kao muževniju inačicu Edwarda Snowdena ili Juliana Assangea. Možda bih trebao osmisliti svoju web-stranicu - nazvao bih je KurcoCur. Ili, kad malo bolje razmislim, to je ime bezveze. Zvuči kao simptom spolne bolesti.

Sjećate se mentalne igre »ševiti, ubiti, oženiti« koju sam spomenuo? Ako vas muškarac pozove na piće ili na druženje, nedvojbeno ste u kategoriji »ševiti«. Ne, nemojte se suprotstavljati, to je istina. Ako vas tip pozove na izlazak ili večeru, ili možda čak u kino, vjerojatno ste u kategoriji »ševiti«, ali imate potencijala za uzlazno napredovanje.

Svoj odgovor na njegov prijedlog ne morate utemeljiti na ovoj informaciji; samo sam mislio da biste voljeli znati.

A sada se vratimo telefonskom razgovoru.

U njezinom glasu čujem osmijeh dok prihvaća moj poziv. - Uvijek sam spremna za piće.

Spremna. Još jedna seksualna aluzija. Nipošto ne umišljam. Seksat ću se *itekako*.

– Super. Jesi li slobodna u petak?

Moje uši trenutak-dva slušaju tišinu, a ona tada predlaže: - a večeras?

Ajme. Izgleda da je Delores Warren preskočila poglavlje o obaveznoj najavi ponuda ševe dva dana prije.

Baš sam sretnik.

A ona tada objašnjava. - Hoću reći, moglo bi nestati struje, vode, izvanzemaljci bi se mogli napokon odlučiti za invaziju i porobiti ljudsku vrstu...

To još nisam čuo.

– Tada ne bismo imali sreće. Zašto čekati petak?

Sviđa mi se kako ta djevojka razmišlja. Kao što se kaže: - Ne odgađaj za sutra onoga koga možeš obraditi danas. – Ili... tako nekako.

– Večeras mi odgovara – spremno pristajem. – U koje vrijeme?

Nekim je djevojkama potrebna cijela vječnost da se spreme. To jebeno živcira. Odlazak u teretanu ili na plažu ne bi trebao iziskivati pripreme, dame.

– Može za sat vremena?

Dva boda za Dee – sjajne sise i nezahtjevna za održavanje. Mislim da sam se zaljubio.

– Zvuči dobro - kažem joj. - Reci mi svoju adresu. Svratit ću po tebe.

Moja zgrada ima privatno parkiralište za stanare. Mnogi stanovnici New Yorka na parkiranje mjesečno troše tisuće dolara – ali *ne* voze svoje automobile zbog prometnih gužvi. Meni prometna zagušenost nije problem, uvijek uračunam više vremena. Kao što sam rekao, vremenska organizacija je presudno važna.

I još nešto: nemam automobil. Vozim Ducati Monster 1100 S, izrađen po narudžbi. Ne namjeravam se ošišati i pridružiti bajkerskoj bandi ili takvo što, ali vožnja motocikla je moj drugi hobi.

Malo je toga u životu toliko sjajno kao vožnja pustom cestom na vedar, svjež jesenski dan, dok listovi tek počinju mijenjati boju. To je najviše što se ljudsko biće može približiti letenju.

Motocikl vozim kad god mi se pruži prilika. Djevojka katkad cendra da joj je hladno ili da će joj se pokvariti frizura, ali u konačnici: cure vole motocikle.

Delores odgovara: – Hm... što kažeš na to da se jednostavno nađemo?

To je mudar potez za ženu bez partnera. Kao što svoj broj socijalnog osiguranja ne biste objavljivali na internetu, tako ni svoju adresu ne dajete tipu kojega jedva poznajete. Ovaj svijet je sjeban, a žene osobito

moraju činiti sve što mogu kako ta sjebanost ne bi stigla pred njihova vrata.

Ali, nažalost, to znači i da prasac noćas ostaje kod kuće. Malo sam tužan zbog toga.

– To zvuči dobro.

Prije no što stižem predložiti mjesto, Dee preuzima riječ. - Znaš li za Stitch's na Zapadnoj trideset i sedmoj?

Znam. Neupadljiv lokal s dobrim pićem, živom glazbom i udobnim prostorom za sjedenje. Budući da je srijeda, neće biti pretrpan, ali nijedan bar u New Yorku nikada nije pust.

– Da, poznat mi je.

– Odlično. Vidimo se za otprilike sat vremena.

– Super.

Prekidamo razgovor, ali se ne odijevam odmah. Nisam izbirljiv u pogledu svoje odjeće, kao neki mladi poluaseksualni stručnjaci, ali nisam ni nemaran. Za točno sedam minuta mogu biti spreman za izlazak. Stoga uzimam mapu iz svoje aktovke i to vrijeme koristim za čitanje koje sam planirao prije spavanja. Jer, izgleda da neću uskoro u krevet, a kad legnem, nedvojbeno neću biti sam.

TREĆE POGLAVLJE

U Stitch's stižem ranije. Ispijam pivo na šanku, a tada izlazim van zapaliti cigaretu. Da, pušim. Izvadite čekić i čavle i započnite razapinjanje. Svjestan sam da to nije zdravo. Ne moram vidjeti unutarnje organe ljudi umrlih od raka na onim jezivim reklamama da bih shvatio kako je to loša navika – *hvala vam, gradonačelnice Bloomberg*. To što ste me natjerali da izađem neće me spriječiti da zapalim - samo me ljuti. To je gnjavaža, a ne odvracanje.

Ali, obazriv sam u pogledu toga. Ne bacam opuške na ulicu, ne pušem dim starijim ljudima ili djeci u lice. Alexandra bi mi doslovce prerezala grlo kad bih zapalio u Mackenzienoj blizini. Doslovce.

Planiram prestati... jednom.

Ali, za sada je dugoročna šteta koju možda činim svojim plućima sporedna u činjenici da volim pušiti. To je ugodno. Doista posve jednostavno. A svoje perece na šanku možete zadržati za sebe jer uz hladno pivo ništa ne godi više od cigarete. To je užitak poput maminog starog sendviča s maslacem od kikirikija i marmeladom.

Gasim cigaretu na zidu zgrade i bacam je u kantu za smeće na ulici. A tada u usta ubacujem jedan pepermint bombon Jer, kao što sam rekao, obazriv sam. Ne znam je li i Dee pušačica ili nije, ali nitko ne želi gurnuti jezik u usta druge osobe i okusiti pepeljaru. A uvođenje Deeinog jezika u moja usta... između ostalih mjesta... nedvojbeno mi je na rasporedu za večerašnju svetkovinu.

Vraćam se u bar i naručujem drugo pivo. Otpijam gutljaj i opažam da se vrata otvaraju. Gledam je kako ulazi.

Jesam li Delores smatrao seksi kad sam je ovog poslijepodneva upoznao? Trebao bih poći na provjeru vida. Jer, ona je mnogo više.

Njezina crvenkastoplava kosa je spuštена, uvijena na krajevima, odmaknuta od lica debelom crnom trakom za kosu. Trup joj je prekriven crnom jaknom nalik smokingu, a ispod njega ima majicu bez naramenica, duboko rezanu. Kratke bijele hlače jedva da vire ispod jakne, otkrivajući duge, žućkaste, zategnute noge. Izgled je dovršila bijelim, vrtoglavo visokim štiklama. Usta je istaknula crvenim ružem.

Predivna je – zaprepašćujuće prekrasna. Stavite je na crno-bijelu fotografiju i lako bi mogla biti u kampanji Calvina Kleina. Njezina

posjetnica nije Charliejeva zlatna ulaznica, nego listić lutrije, a ja sam upravo dobio *jackpot*.

Ona pregledava prostoriju i opaža me s vrata. Mašem joj, hladno. Ona mi uzvraća osmijehom, otkrivajući ravne, sjajne zube.

- Haj – kaže prilazeći mi.

- Zdravo, ta jakna ti sjajno stoji. – Ne možete pogriješiti ako započnete komplimentom. Djevojke ih vole.

Njezin osmijeh postaje samodopadan dok me zadirkuje: - Da pogodim, ‘ali bih bez nje izgledala bolje’?

Smijem se. – Nisam to namjeravao reći. Nikada ne bih rekao nešto toliko ljigavo. – A tada sliježem ramenima. - Namjeravao sam reći: ‘Još bolje bi izgledala na podu moje spavaće sobe’.

Iz njezina grla izlazi zvonak, dubok smijeh. – Da, jer to uopće nije ljigavo.

Izvlačim joj barski stolac i ona sjeda.

- Što piješ? – pitam.

Ona bez stanke odgovara: – Martini.

- Prljavi?

- Kakvi martiniji, takav i seks. - Koketno namiguje. - Prljavo je uvijek bolje.

Da, nedvojbeno sam zaljubljen.

Barmen nam prilazi, ali prije no što sam stigao naručiti za nju ona počinje iznositi precizne upute o tome kako želi da njezino piće bude pripremljeno.

- Pola decilitra džina, mnogo vermuta, samo malo maslinovog soka...

Barmen, mladić dječjeg lica u kariranoj košulji, koji izgleda kao da mu je jedva dvadeset i jedna, doima se izgubljenim. Dee to opaža i ustaje. – Znaš, jednostavno ću ti pokazati, tako će biti lakše. – Okreće se, skače natraške na šank i prebacuje noge preko njega, a ja diskretno pokušavam pogledati u njezine kratke hlače. Ako nosi donje rublje, to su zacijelo tanga gaćice.

Moj kurac prerađuje tu informaciju napinjući se o moje traperice u nadi da će i sam nešto ugledati.

Dee stoji s barmenove strane šanka i brzo si priprema piće te smirenom mladiću objašnjava svaki korak. Baca maslinu u zrak i stručno je hvata ustima, a tada uranja čačalicu s dvije masline u čašu ispunjenu prozirnom tekućinom.

Stavlja je na šank i otvorenim dlanom pokazuje prema njoj. - I eto ga, savršen prljavi martini.

Uvijek sam vjerovao da o osobi možete mnogo pročitati iz onoga što pije. Pivo je ležerna, opuštena osoba, ili škrtac, ovisno o brendu. Vino s voćnim sokom je nezrela ili nostalgična osoba. Oni koji piju Cristal i Dom Perignon razmetljivi su i previše se trude zadiviti - mnogo je šampanjaca koji su jednako skupi i vrsni, ali manje poznati.

Što mi Deein izbor pića govori o njoj? Komplicirana je, vrlo specifičnog, ali profinjenog ukusa. I otvorena je, odvažna, ali ne i kuja. Djevojka koja je sposobna vratiti pogrešno pripremljen odrezak u kuhinju na način koji u konobaru neće probuditi želju da joj pljune na hranu.

Barmen podiže obrve i upućuje mi prijateljski pogled, - Imaš živahnu, prijatelju.

Dee ponovno prebacuje noge preko šanka govoreći: - Doima se tako.

Kad je Delores ponovno sjela na stolac, komentiram: - To je bilo vrlo dojmljivo. Dakle, pretpostavljam da voliš mikroupravljanje, ha?

Ona otpija gutljaj. – Radila sam za šankom dok sam studirala, zato sam vrlo izbirljiva u pogledu svojega pića.

Otpijam gutljaj piva i prelazim na dio večeri koji ćemo ispuniti čavrljanjem. – Kate mi kaže da si kemičarka. Kako je to?

Ona kima. - To je kao da se svaki dan igraš s kemičarskim kompletom i dobiješ plaću za to. Uživam analizirati stvari, raščlanjivati ili na njihove najmanje sastavnice i tada se malo zajebavati s njima. Vidjeti s kojim su si tvarima dobre... a s kojim nisu. Taj 'nisu' dio može biti prilično uzbudljiv. Pomalo se osjećam kao da sam u jedinici za eksplozive.

Miješa masline u čaši. – A ti si bankar?

Kimam. – Manje-više.

- To zvuči vrlo neuzbudljivo.

Naginjem glavu s lijeve strane na desnu dok razmišljam o njezinom komentaru. – Ovisi kako gledaš na to. Neki ugovori su kockanje s visokim ulozima. Zarađivanje nikada nije dosadno.

Dee se okreće na stolcu prema meni. Govor tijela je važan. Pokreti su u pravilu nesvjesni, ali razumijevanje osjećaja iz kojih proizlaze može biti vaš vodič u obećanu zemlju ili vas ostaviti pred zaključanim vratima raja. Ako djevojka prekriži ruke ili se nasloni, to u pravilu znači da ste previše agresivni ili jednostavno nije zainteresirana za ono što joj prodajete.

Pogled u oči, otvorene ruke i puna frontalna pozornost sigurni su znakovi da vas doživljava i da želi još. Njezin pogled brzo prelazi po mojem tijelu, od glave do pete - Ne izgledaš kao bankar.

Smiješim se. - Kako bankar izgleda?

Gleda druge goste bara i prostora za sjedenje. Pogled joj zastaje na sredovječnom, proćelavom tipu u jeftinom odijelu, pogrbljenom nad duplim viskijem, čiji izraz lica govori da je u krahuru burze izgubio životnu uštedevinu.

Dee u njega upire mali prst s noktom premazanim grimiznim lakom.
– On.

Izgleda kao pogrebnik. Ili pedofil.

Ona se smije i iskaplje ostatak martinija.

Naginjem joj se bliže i pitam: – Ako ne izgledam kao bankar, kako izgledam?

Ona se polako smiješi i zubima skida masline s čačkalice.

– Izgledaš kao plesač Chippendalesa.

Sjajan odgovor. Ne moram vam valjda objašnjavati zašto, zar ne? Dubokim, zavodničkim glasom kažem: - Znam neke super pokrete. Ako bankarstvo ne bude funkcioniralo, Chippendale su mi plan B.

Pokazujem barmenu da želimo još jednu rundu. Delores pažljivo promatra kako radi i zacijelo nije previše zabrljao jer se ona smiješi dok on stavlja piće pred nju.

A tada mi kaže: – Dakle... tvoj prijatelj Drew muči moju prijateljicu. To nije pametno.

- Drew ima čudan odnos prema konkurenciji. To mu godi ali ga i ljuti. A ni Kate nije bila osobito nježna prema njemu. Ona uredu daje sve od sebe, mislim da je sposobna sama izaći nakraj s njim.

– Pa, slobodno mu možeš dati do znanja da bi se trebao paziti. Prema Katie sam vrlo zaštitnički nastrojena, mi stanovnici Ohija se držimo zajedno.

– Ali, sada si u New Yorku. Ovdje smo ‘svatko za jebenog sebe’. To je drugi državni moto, odmah nakon ‘građ koji nikada ne spava’.

Njezine oči sjaje dok se smije. A ja pomišljam da ju je prvo piće jako udarilo.

– Sladak si – kaže mi.

Zabacujem glavu u očaju. – Sjajno. *Sladak*. Pridjev koji svaki muškarac želi čuti.

Ona se ponovno smije, a mene zapanjuje koliko uživam. Dee Warren je *cool* cura – nesputana, domišljata i duhovita. Čak i ako je ne povalim, ova večer neće biti potpuno izgubljena.

Time ne želim reći da ne umirem od želje da je odvedem odavde i vidim što je – ili, još bolje, što nije – ispod tih vrlo kratkih hlača. Ali, to bi bilo kao bogata glazura na ionako jebeno super torti.

Vraćam se na čavrljanje. – Iz Ohija si?

Ona kuša piće i kima. – Da, izvorna Zabit, SAD.

– Mmm, ne voliš rodni grad?

– Ne, u Greenvilleu je bilo sjajno odrastati, ali to je donekle kao Hotel California. Ljudi dođu, ali gotovo nikada ne odlaze. Ako od života samo želiš sklopiti brak i imati djecu, tada je to pravo mjesto. Ali... to nije bilo ono što sam ja željela.

– Što ti želiš, Dee?

Ona razmišlja na trenutak prije no što odgovara. – Želim... život. Nešto novo. Otkrića. Promjenu. Zato toliko volim ovaj grad. Živ je, nikada ustajao. Možeš proći ulicom, pa za tjedan dana ponovno, i bit će potpuno drugačija. Novi ljudi, novi prizori i mirisi - mirisi nisu uvijek ugodni, ali to je mala cijena.

Smijem se.

Ona nastavlja. – Moja mama je znala govoriti da je podsjećam na psa na uzici, koji nikada nije naučio hodati uz nogu. Uvijek vuče povodac i žarko želi ići nekamo. Riječi jedne *country* pjesme glase: ‘Ne želim lako, želim ludo! - Sliježe ramenima, pomalo stidljivo. – To sam ja.

Sve što je rekla, to su i moji omiljeni elementi grada u kojemu sam odrastao. Život je previše kratak da bismo ostali na sigurnom da bismo ostali isti. Moj mobitel zuji, ali ne obraćam pozornost na njega. Gledanje na telefon usred razgovora, čak i ako je posrijedi veza za jednu noć, jednostavno je nepristojno. Sirovo.

Dee me pita što sam po horoskopu, ali tražim od nje da ona meni prva kaže. Neke ljude to uistinu zanima – više puta me je negirala užasnuta Lavica ili Vodenjakinja kad je doznala da sam Jarac. Od tada mi nije strano po potrebi izmijeniti svoj datum rođenja.

U ovom slučaju to nisam morao. Dee je Škorpionka, što bi trebalo biti super uzbudljivo s Jarcem u krevetu. Osobno mislim da je sve to obično sranje. Ali, ako se želite igrati, morate znati pravila igre. Uključujući potencijalne prekršaje.

Dee polako pijucka svoje drugo piće dok razgovor prelazi na obitelj i prijatelje. Ne ulazeći previše duboko, govori mi o Billyju, bratiću koji joj je više kao brat, i svojoj neudanoj majci koja ih je oboje odgojila. Dotiče prijateljstvo s Kate Brooks, koju poznaje cijeli život, i nekoliko iznenađujuće neobuzdanih incidenata u njihovim tinejdžerskim godinama, koji su jednostavno previše neugodni da ih sutra *ne* bih spomenuo Kate u uredu.

Ja njoj govorim o Drewu, Stevenu i Alexandri te kako me je odrastanje s njima poštedito osjećaja da sam jedina. Govorim joj o najsajnijoj četverogodišnjakinji koju poznajem. Mackenzie, te da bih se s tom djevojčicom družio svaki dan u tjednu kad bih to mogao.

Do trenutka kad ispijam svoje četvrto pivo, proletjela su dva i pol sata. Kad je Dee otišla u zahod, izvadio sam telefon.

Imam šest poruka. Sve su od Stevena,

Sranje, Call of Duty. Zaboravio sam.

Razlikuju se po stupnju panike. Želite vidjeti?

Čovječe, kasniš - počinjem bez tebe.

**

crowarez

Ma, daj, čovječe, u govnama sam i brojčano slabiji. Gdje si, dovraga?

**

Gdje je prokleta potpora iz zraka? Moji ljudi ginu!

**

Ne odlazim ovako i vodim ih sa sobom koliko god mogu. Ahhhhhhh!

**

Hvala, glupane. Mrtav sam, Ako se počneš upucavati mojoj udovici, proganjat ću te.

I naposljetku, u zadnjoj piše samo:

Seronja.

Smijem se naglas i šaljem mu ispriku te pišem kako je nešto iznenada iskrsnulo. Steven je izvrstan u čitanju između redova:

Hoćeš reći da ti se kurac iznenada dignuo? Što je s pravilom 'kompe prije fufa'? Duguješ mi. Očekujem naknadu u obliku čuvanja Mackenzie kako bih mogao izvesti suprugu... ili ostati kod kuće ;)

Osobno mislim da ionako previše vremena provodi sa suprugom, što dokazuje simbol namigivanja u njegovoj poruci.

Dee se vraća iz zahoda i staje blizu mogega stolca. – Želiš li da odemo odavde?

Da, molim.

S veličanstvenim osmijehom odgovaram: – Apsolutno. Želiš li k meni? Rado bih ti pokazao vidik.

Ona gleda moje prepone. – Koji vidik bi to bio?

- Onaj koji nećeš željeti prestati gledati, dušo.

Ona se smije. – Mislila sam na nešto poput plesa.

- Tada slično razmišljamo. Vodoravni je moj omiljeni ples.

Ona prelazi rukom uz rukav moje crne košulje. - Okomiti je dobra predigra, uvodi me u raspoloženje. Blizu mogega stana, iza ugla, je jedan klub. Njihov DJ u srijedu navečer je najbolji. Ideš sa mnom, Klitač?

Stavljam ruku na njezinu i polako je trljam palcem. - Mislim da mi se taj nadimak ne sviđa.

Ona sliježe ramenima bez isprike. - Šteta. Nikada nećeš dobiti drugu priliku za ostavljanje prvog dojma. Bit ćeš Klitač sve dok mi ne daš razlog da te doživljam kao nešto drugo.

Naginjem se bliže. Koža na njezinim grudima se naježila kad joj je moj dah pošakljao uho. – Do kraja ove večeri zvat ćeš me 'Bog'.

Njezino disanje lagano ubrzava, a pulsna točka na njezinu vratu tapka brže. Želim je prekriti ustima, sisati tu kožu i osjetiti njezin okus.

Ali, nemam priliku za to.

Delores uzmiče, a njezine oči boje jantara gotovo sjaje od iščekivanja. I zapovijeda: Ti plati, a ja ću pozvati taksi.

Neovisnost je vraški seksi na ženi. Samo nesigurne gubitnike uzbuđuje cura koja se uhvati za vas kao da ste kisik koji joj je potreban za preživljavanje.

Iako je očito da je Delores samostalna djevojka, sviđa mi se to što dopušta da ja platim račun. Ionako bih insistirao na tome. Otvaranja

vrata, plaćanje računa: to nije potkopavanje ženine sposobnosti. Muškarac katkad jednostavno želi postupiti staromodno.

Dopustite nam.

Smatrajte to obazrivom pretplatom za slučaj budućih brljanja, koja su gotovo zajamčena.

Plaćam račun i pridružujem se Dee na pločniku, gdje stoji pokraj taksija koji čeka. I, pazite, Delores pruža ruku i otvara mi vrata taksija. U njezinim je očima zaigrana iskra zbog koje pomišljam da mi čita misli. Samo se smiješim, zahvaljujem i ulazim.

Klub koji je Delores predložila, Greenhouse, nalazi se u SoHou. Iako sam čuo za njega, sada sam prvi put prošao kroz njegova vrata. Iznenadujuće je pretrpan. Zidovi kod šanka i strop prekriveni su mahovinom te osvijetljeni plavim, crvenim i zelenim reflektorima. Na plesnom podiju je motiv spilje, s dugim, nazubljenim kristalima koji vise sa stropa u nijansama plave, ljubičaste i ružičaste. Slabo je osvijetljen, zasjenjen, savršen za malo akcije uza zid. To će kasnije dobro doći.

Glazba je glasna, previše bučna za bilo kakav razgovor, ali meni to odgovara. Razgovor je dobar, akcija je bolja. Uzimamo pića i krećemo prema stolu nedaleko od plesnog podija. Dee otpija gutljaj iz svoje čaše, spušta je na stol i upućuje mi seksi osmijeh koji govori »gledaj ovo« prije no što kreće ravno na plesni podij.

Sjedam za stol i udobno se naslanjam, raširenih koljena, zadovoljan time da je za sada milujem pogledom. Ona zatvara oči i ljulja glavu u ritmu glazbe. Bokovi joj se ljuljaju, a ruke podižu iznad glave. Plavo i ružičasto svjetlo plešu na njezinoj kosi, osvijetljuju je, daju joj dojam magičnosti. Glazba ubrzava, postaje glasnija, a Dee je prati. Trese ramenima i stražnjicom, savija koljena i spušta se prema podu prije no što se ponovno vijugavo podigne.

Zna se kretati, a zbog toga je želim još više. Osvrćem se uokolo i opažam da je Delores privukla pozornost nekoliko muškaraca, odnosno, svih muškaraca u klubu. Sa zahvalnim, ljigavim osmijesima na licu i sa sjajem u očima koji otkriva nadu da će to povaliti gledaju je kako pleše.

Inače nisam posesivan. Već sam izlazio u klubove s djevojkama, a večer je završavala tako što smo oboje odlazili s nekim drugim. To je tipično.

Ali, u ovom trenutku moje se šake stišću, spremne kroza zid na ulicu progurati prvog seronju koji se usudi prići Delores. Ljuti me čak i to što je gledaju – to što ona hrani njihovo maštanje i izopačene žudnje.

Možda se tako osjećam zato što je još nisam poševio. Možda ne želim dijeliti desert koji nisam kušao.

Ili je to možda zato što je Delores Warren jednostavno... drugačija... na način koji ne mogu objasniti. Ono što znam o njoj jako mi se sviđa, a dio mene, koji nisam svjesno priznao, žarko želi doznati još.

Glazba se mijenja dok ustajem. Iz zvučnika se prolomi Avicijeva »Wake me up« i preplavljuje prostoriju. Gomila pjevuši i odobravanjem. Dolazim... na plesni podij i prilazim Delores.

Pjesma počinje polako, s naglaskom na akustičnoj gitari. Deeino tijelo ljulja se u ritmu, a njezina duga kosa ljulja se iza nje, ogoljujući joj vrat. Stajem iza nje i obavijam jednu ruku oko njezina struka, spuštajući dlan na njezin trbuh, preko jakne, privlačeći je k sebi.

Ona se na trenutak koči, otvara oči i okreće. Tada opaža da sam to ja. I smiješi se.

Opušta se uz mene, leđima oslonjena na moja prsa, a ja se naginjem naprijed, stišćući se uz nju. Njezina se stražnjica savršeno smjestila uz moj kurac, koji se ukrutio čim je počela plesati. Mislim da ga osjeća, mora.

Ona se nagine naprijed, malo se saginje u struku, i bokovima opisuje malene krugove, trlja se upravo ondje gdje moje tijelo žudi za kontaktom.

Osjećam se jebeno sjajno.

Savijam koljena i krećem se u ritmu glazbe iako sam isključivo usredotočen na Dee.

Ne želim se hvaliti... pa, dobro... hvalit ću se. Dobar sam plesač. To je uvelike nalik ševi, nalaženje pravog ritma, usklađivanje s partneričinim pokretima i odgovaranje na njih.

Iščupao bih jezik svakome tko bi ovo rekao, ali majka me je u djetinjstvu tjerala na satove plesa. Drew, Steven i ja smo išli. Ne na onaj razmetljivi ples u kostimima sa šljokicama, *hvala Bogu*, nego društvene plesove. Bilo je to godinu ili dvije prije Alexandrinog kotiljona. Da, u našem društvenom krugu djevojke imaju kotiljone, pa je obavezno znati plesati kao gospodin. Svi smo to mrzili. Drew i ja imali smo podroban plan bijega te življenja u Prirodoslovnom muzeju dok opasnost ne prođe, ali nije nam uspjelo.

Pa ipak, koliko god sam bio jadan, sada sam zahvalan za te pouke. Jer, dječak koji zna plesati je jebeno ženskast, ali muškarac koji zna plesati je uglađen, profinjnjen.

Za hip-hop ples morate imati prirodni smisao za ritam, koji jadniku Stevenu bolno nedostaje. Ali, tip poput mene, s malo prirodne sposobnosti i prijašnjom obukom, rastura na plesnom podiju.

Počinje sintesajzerski dio pjesme, brži, primitivniji, s naglašenim basom. Dee se uspravlja i obavlja ruke oko mog vrata, iza svojih leđa. Ja držim jednu ruku na njezinom boku, pridržavajući je dok nasrćem na nju. Moja druga ruka uvlači se pod njezinu jaknu, na napetu, toplu kožu njezina trbuha.

Osjećam vibraciju njezina uzdaha dok je moja ruka miluje i penje se više.

Kad glazba ponovno uspori, Dee se okreće u mojim rukama prema meni. Ona je na štiklama pa nam se nosevi gotovo dodiruju. Uhvaćen sam u mračnom pogledu njezinih očiju dok pjevač pjeva o putovanju oko svijeta, zadržavanju mladosti i osvajanju ljubavi.

Ritam ponovno ubrzava, ali se naše oči i dalje gledaju. Naša tijela trljaju se jedno o drugo, vrela i potrebita. Moji prsti ukopavaju se u mišiće Deeine stražnjice, pritišćući je jače uz mene.

Uz riječi pjesme čovjeka koji ne zna koliko je bio izgubljen dok nije pronašao ono što mu je nedostajalo, Deein dlan miluje moje lice. I to je nježno i prisno.

Prepuno značenja.

Spuštam glavu i pritišćem usne o njezine. A ona odgovara, otvara usta, topla i vlažna, i uzima sve što joj imam za dati te mi uzvraća poljubac s jednakim žarom. Moje su ruke obavijene oko nje, a ples je zaboravljen. Jedna ruka stoji na donjem dijelu njezinih leđa, a druga je ukopana u mekoću njezine kose dok se naša usta zajedno pokreću. Njezine ruke drže se za moja ramena, gnječe mišiće i privlače me bliže.

Jeste li ikada doživjeli trenutak kad ste pomislili: - Ovo će promijeniti sve? Od sada će biti prije i poslije, a taj će događaj zauvijek razdijeliti to dvoje.

Većina ljudi ga ne doživi. U tom su trenutku previše su zaokupljeni da bi uvidjeli važnost onoga što se događa.

Takav sam i ja bio.

Ali, kad se osvrnem na to - to je bilo to. Taj prvi, vreli, savršeni poljubac. Taj je trenutak odredio ostatak mog života. I nakon njega više ništa neće biti kao prije.

ČETVRTO POGLAVLJE

Pješice odlazimo u Deein stan. Ili, bolje rečeno, posrćući.
I ševimo se na suho.

Na svakih nekoliko koraka osjetim silnu potrebu da je poljubim, da je privučem k sebi ili pritisnem o zid zgrade kako bih doživio potrebno trenje. A ona nipošto nije pasivna - prelazi noktima po golj koži mojih trbušnih mišića, uvlači ruke u moje hlače i stišće mi stražnjicu. Kao dva tinejdžera u vlasti hormona koji se ljube u školskom predvorju i ne mare za to hoće li biti uhvaćeni.

Naposljetku stižemo pred vrata njezina stana. Stojim iza nje dok ona petlja s dvostrukom bravom i trljam zdjelicu o njezinu stražnjicu, dlanovima obuhvaćam obje sise, masiram i dražim te lijepe attribute. Kad smo ušli, Dee se stišće uz mene, stoji na prstima i ljubi me intenzivno, vlažno, tako da nam se jezici petljaju. Njezine su ruke u mojoj kosi, a u istraživanju zastaju tek toliko da strgnem jaknu s njezina tijela. Tada se nisko saginjem i brzo je oslobađam onih majušnih kratkih hlača pa ostaje samo u majici bez naramenica i tanga gaćicama s malenim čipkastim trokutićem.

U odjeći sam je smatrao lijepom, ali gola ostavlja bez daha. Duge, vitke noge, uski bokovi, napet trbuh s kožom toliko mekom da se osjeća kao milovanje. Nije pretjerano mišićava; njezino je tijelo joge – vitko s nagovještajem čvrstih mišića tik ispod površine. Na koljenima otkopčavam svoju košulju. Dee se savija u struku i odguruje je s mene, a njezine ruke zahvalno prelaze po mojim leđima.

- Bože, jebeno si seksi. - Uzdiše.

Već mi se obraća novim nadimkom, a još je nisam doveo vrhunca.

Bez stanke širim njezina koljena dovoljno da stanem između njih. Ona se gornjim dijelom tijela naslanja na zid iza sebe. A ja na njezinu pičku, prekrivenu tkaninom, pritišćem dug poljubac otvorenih usta. Delores podiže bradu i ispušta krik. Miris joj je sladak, voćni, s nagovještajem začina - kao zrela jabuka s malo cimeta. Odvlačim gaćice s njezina tijela žudeći za punim kontaktom. Vlažnim, zažarenim jezikom pratim obrise njezine kratko podrezane svijetlosmeđe irokezice, a tada silazim niže te ližem i grickam rub njezine pice. Završio sam sa zagrijavanjem pa uranjam u nju. ližem i sišem, a ona stenje i izvija se.

Nisam lagao kad sam rekao da sam vješt s klitorisom. Većina muškaraca misli da se valja odmah usredotočiti na vrući gumbić, ali griješe. Prejaki pritisak, primijenjen prebrzo, nije ugodan i čak može biti neugodan za ženu. Morate ga dražiti, postupno stimulirati, sve dok se ne ukruti i ispupči te počne preklinjati da ga milujete. Kad Dee stiže na tu prijelomnu točku, prstima razmičem njezine usne i jezikom plešem preko njezinog čvorastog pupoljka.

Ona vrišti, u olakšanju i dekadentnom blaženstvu. Ližem je silovitije, gore-dolje, ne prekidajući kontakt, a tada uvlačim dva prsta u njezinu vlažnu, stegnutu picu. Njezini bokovi udaraju u moje lice. a ruke me drže dok svršava stenjući otvorenih usta.

Glas Deeinog teškog disanja i dalje mi je u ušima dok ustajem i obavijam ruku oko njezina struka. Ona visi na meni, iscrpljena užitkom i nesigurna na nogama. Podižem njezina stopala s poda, ali se doima da ona nema snage da obavije noge oko mene. Njezine usne traže moje, a ruke se drže za moja ramena.

- Spavaća soba? - pitam između poljubaca.

~ Zadnja vrata nalijevo.

Moje napete noge oboje nas nose u tu sobu. Kad sam ušao, nisam opazio okruženje ili primijetio uređenje - moja su osjetila usredotočena isključivo na Dee i na moju goruću žudnju. Delores se donekle oporavila od kome orgazma pa sjeda na krevet i mami me molećivim pogledom očiju boje jantara. Gledajući me u oči otkopčava mi hlače, a čuju se samo zvuk zatvarača i naše otežano disanje. Ona spušta moju odjeću, a ja iskoračujem iz nje. Gleda me požudno, kao lovac na blago koji traži plijen za kojim strastveno žudi.

Moj je kurac u svojem najboljem izdanju – dug, debeo, bolno spreman. Delores liže dlan.

I to je jebeno najuzbudljivije što sam ikada vidio. Odvažno i besramno.

Tada obavija moj kurac svojom skliskom, vrelom šakom, čvrsto ga stišće i nježno drka. Prilazim joj bliže, zapravo bez razmišljanja, a Dee to shvaća kao znak da bi trebala uvesti usta u igru. Gledam kako me liže od korijena do vrha i kruži oko prepucija prije no što me potpuno uzima u usta - toliko duboko da osjećam stražnji dio njezina grla.

Moje se oči zatvaraju. Stenjem, psujem i preklinjem za još. Dee me nije razočarala - uvlači me u svoja jebeno rajska usta i izvlači, opet i opet. Ali, kad je rukom obuhvatila moja jaja - valjajući ih, trljajući i povlačeći na vrlo ugodan način - moram zakočiti. Bojim se da bih se

mogao potrošiti, a imam previše ideja pa ne mogu dopustiti da se to već dogodi.

Šakom je hvatam za kosu kako bih je zaustavio. Tada se saginjem i ljubim je dok mi krv pulsira u ušima. Ona liježe i vuče me sa sobom sve dok ne ležimo trbuhom o trbuh, bedrom o bedro. Hvatam preostalu tkaninu njezine majice bez naramenica i povlačim je prema dolje, otkrivajući dvije jedre, divno pune sise.

A na jednoj je svjetlucavi dijamantni *piercing*.

Sveta majko ševe.

Moj kurac se ukrućuje još jače i suzi od tog prizora. Nasrćem na njezine grudi poput proždrljive životinje - sišem i grizem, hvatam rukama i vučem. Ustima pokrивam bradavicu s *piercingom* pa osjećam hladan metal i toplu kožu. Vučem je zubima i ližem jezikom. Dee se poda mnom izvija i cvili, noktima me grebe po leđima i ostavlja zažarene, čulne ureze.

- Ševi me, Matthew - vapi Dee. - Želim da me ševiš, odmah.

Istog trena uzimam kondom iz novčanika i navlačim ga u rekordnom vremenu. Hvatam je za gležnjeve i privlačim k sebi tako da joj stražnjica dolazi na rub kreveta. Glavom svojega kurca prelazim preko njezine potrebite pice i dražim je na otvoru.

A tada je gledam u oči i pitam: – Kako... kako želiš?

Jako - govori stenjući. - Jako i duboko. Želim u sebi osjetiti svaki jebeni centimetar tebe.

Prodirem grubo, duboko koliko god mogu. Deeina leđa se izvijaju na krevetu dok vrišti: - Da! Molim te... da.

Polako se izvlačim toliko da samo glava ostaje u njoj, a tada polovno prodirem kružeći kukovima i trljam joj klitoris dok sam do jaja u njoj.

To je požuda u svojem najboljem izdanju - iskonska strast, instinktivna glad. Održavam ritam za kojim Dee žudi i sa svakim prodiranjem je ostavljam bez daha. Sve dok ona ne posegne za mnom i moli da to činim *brže*. Prekrivam je svojim tijelom, a ona obavija ruke oko mog vrata i kuša moja usta dok se silovito zabijam u nju.

Obraz joj je stisnut uz moj dok svršava, oči zatvorene i vapeći ponavlja moje ime, a ja taj izniman zvuk nikada neću zaboraviti. I dok njezin orgazam steže moj kurac, i sam svršavam – toliko divno, dugo i jako da sam prilično uvjeren da sam se prokleta onesvijestio.

Čudesno je. Prijelomno. To bi lako mogao biti najbolji seks u mojem životu - Dok sam još u njoj, prije no što je moje bilo stiglo usporiti, znam da je Dee Warren drugačija od svih žena prije nje.

Kad smo došli do daha, Delores ustaje i nestaje u kupaonici iz koje za nekoliko minuta izlazi u šarenom svilenom ogrtaču s kašmirskim uzorkom. Uzimam hlače s poda, iz džepa vadim kutiju cigareta i pitam je: – Smijem?

Ona otvara prozor, a tada iz drvene kutije za nakit na komodi vadi napola popušen i džoint. Podiže ga. - Puši ako imaš što.

Spuštam glavu na savijenu ruku i palim cigaretu. Dee liježe na krevet pokraj mene i stavlja pepeljaru na moja prsa dok vuče dim. Ogrtač joj se rastvara, otkrivajući veličanstveno ukrašenu dojku. Ispuhujem dim pa prelazim prstom oko prstena.

- Kakva je priča s ovim?

Ona duboko udiše, a dim joj bježi s usana dok mi govori: - Sjećaš li se kako sam ti pričala da smo Billy, Kate i ja zajedno odrasli?

Kimam.

- Billy je najmlađi, mlađi za samo nekoliko mjeseci. Kad je navršio dvadeset i jednu, svi smo se napili slaveći. Kate i Billy su si dali napraviti tetovaže. Ja sam izabrala *piercing*.

Blago povlačim prsten, dodirujući ga i iskušavajući kao dijete novu igračku na božićno jutro - Vraški je seksi. Ali, znatiželjan sam, zašto nisi dala napraviti tetovažu?

Ona gnječi ugašeni opušak u pepeljari. – Tetovaže su prevelika obveza. Ne volim na svojem tijelu, ili u njemu, imati bilo što čega se ne mogu riješiti.

Gasim svoju cigaretu i premještam pepeljaru na noćni ormarić. Tada se okrećem na bok, prema Dee.

Ona rukom silazi niz moj trbuh i obavija šaku oko mojeg kurca a tada palcem prelazi preko prepucija. - A kakva je priča s ovim? Mislila sam da svi katolici moraju biti obrezani.

- Mislim da je to judaizam. - A tada objašnjavam: - Bio sam boležljivo novorođenče, ništa ozbiljno, ali dovoljno da moja majka zazire od bilo čega što bi moglo izazvati nepotrebne komplikacije.

Zbog nekog suludog razloga moji su roditelji pretpostavili da ću se obrezivanju podvrgnuti kad budem snažan, odrastao muškarac. Kao da bih ikada, *ikada*, dopustio da se skalpel približi mojem kurcu ako mi život ne ovisi o tome.

A možda čak ni tada.

Da, za slučaj da ste se pitali, nekoliko cura u srednjoj školi bilo je pomalo... zbunjeno i nisu znale kako valja postupiti s drugačijim kurcem. Ali, kad su ga iskušale i uvidjele da funkcionira jednako kao i svi drugi modeli, bio je vrlo tražen.

Miluje me sve dok nisam krut i vreo u njezinoj ruci. A tada spušta pogled i kaže: – Sviđa mi se. Lijep je.

Hvatam Delores za bokove, okrećem se na leđa i podižem je na sebe tako da me je opkoračila oko struka. – Dakle, sada je službeno da nisi dobra s pridjevima. Pice su lijepe, a ne kurci.

Njezin ogrtač se potpuno otvara, a ja ližem svoj palac pa ga pritišćem na njezin klitoris kako bih joj pokazao koliko njezinu picu smatram lijepom. *Jebeno prekrasnom*.

Dee se počinje smijuljiti, ali smijuljenje prelazi u zadihano stenjanje. – Prosvijetli me. Koji je pridjev primjereno muževan za moćni kurac?

Njezini bokovi slijede pokrete mojeg palca i opisuju malene krugove.

- ‘Moćan’ je dobar početak. ‘Zastrašujući’ funkcionira. ‘Silan’, ‘dojmljiv’ su uvijek najbolji.

Trljam jače Njezini bokovi pomiču se brže, u krugovima koji se sve više šire. Dašće. – Imat ću to na umu za sljedeći put. - A onda grize usnu i gleda me u oči. - Volim se ševiti dok sam omamljena.

Podiže se na koljenima i poravnava nas.

- Imam osjećaj da će se i meni sviđati.

- Sranje, to je bilo sjajno – usklikne Dee u jastuk, u koji je upravo zagnjurila lice.

Na koljenima iza nje rupčićem uklanjam kondom broj dva i bacam se pokraj nje. – Doista jest, jebo te.

Pseći stil nikada ne razočara.

Ona podiže glavu i gleda na sat pokraj kreveta. - Dovraga. Za četiri sata moram ustati i krenuti na posao.

Da pojasnim - to je znak da bih trebao otići. To je fin način da se kaže: *Hvala za seks. Doviđenja.* U većini svojih veza za jednu noć ne ostajem spavati s partnericom. Ako nisam potpuno iscrpljen, radije spavam u svojem krevetu.

Ustajem i počinjem se odijevati. Zakopčavam hlače, ali, i dalje bez košulje, govorim Dee: – Večeras sam se odlično proveo.

Ona se okreće na leđa i ne pokušava sakriti svoju голу veličanstvenost. – I ja.

Moj pogled prelazi preko njezine kože koja sjaji nakon seksa i staje na *piercingu* na bradavici, koji preklinje da se još igram s njim.

Želim te ponovno vidjeti.

Dee se vragolasto smiješi. - Misliš, želiš me ponovno ševiti?

Guram ruke u rukave košulje i priznajem: Dušo, to se samo po sebi razumije. – Uzimam svoju kutiju cigareta s poda i stavim je u džep. - Nazvat ću te.

Ona odgovara kratkim, ostrim smijehom i kolutanjem očima. Uzima svileni ogrtač i staje pokraj mene.

- Što? - pitam, blago zbunjen.

Ona odmahuje prezrivo glavom: - Ne moraš to raditi. Nisam od onih žena kojima moraš davati obećanja, koja nemaš namjeru održati. Bilo je ugodno i neka ostane na tome. U redu je i ako mi se više nikada ne javiš.

To nije reakcija koju bih očekivao od cure koju sam proteklih nekoliko sati vodio do višestrukih orgazama. Najčešće traže da pogledaju moj telefon i provjere je li njihov broj u mojem imeniku. Zahtijevaju da im točno kažem datum i vrijeme kad će im telefon zazvoniti.

Deein stav je drugačiji. I intrigantan. I nedvojbeno izazovan.

Dok hodamo niz hodnik, ustrajem: – To bi bilo sjajno... ah, javit ću ti se.

Ona me tapša po ramenu. – Dakako. Ali, ako nemaš ništa protiv, neću se previše nadati.

Uzimam njezinu ruku s mojeg ramena i ljubim joj zglobove na prstima. Ona me gleda. A podrugljiv osmijeh nestaje s njezina lica, zamijenjen... iznenađenjem. Čežnjom.

– Ne moraš se nadati – namigujem joj – ali svakako budi pokraj telefona.

Ona se ponovno smiješi. Drži vrata otvorenim, ali prije no što sam prošao kroz njih, nagnjem se i ljubim je u obraz. - Laku noć, Dee.

Njezina ruka pokriva mjesto koje su moje usne upravo poljubile. A njezine oči boje meda gledaju moje. S prizvukom tuge u glasu kaže mi: - Zbogom, Matthew.

Kad je zatvorila vrata za mnom, ostao sam ondje dok nisam čuo da su se sve brave zaključale. A tada sam krenuo kući, na itekako zasluženno spavanje.

PETO POGLAVLJE

U četvrtak navečer u hotelu Waldorf Astoria je dobrotvorna večera Sveučilišta Columbia. Inače bih samo poslao ček i preskočio večeru. Ali, Alexandra je među organizatorima pa je dolazak obavezan, lako je odgajanje Mackenzie posao s punim radnim vremenom, Alexandra je uvijek bila sklona postizati više te obavljati više poslova odjednom. Poput mnogih žena u njezinoj situaciji – mame-kućanice s Manhattana, s viškom novca želi uzvratiti zajednici. A osim toga, mislim da joj filantropske aktivnosti pomažu osjećati se povezano s vanjskim svijetom kad njezin svakodnevni život upadne u crnu rupu epizoda o zgodama ljubičastog dinosaura Barneyja, ogrlica od makarona i druženja s drugim mamama i djecom, koje bi njezin briljantan mozak lako moglo pretvoriti u kašicu. Steven kaže kako je mnogo ugodnija dok planira neki događaj, ali kad taj važan dan stigne, sklona je podleći stresu. Postati kuja... da tako kažem.

Upozoreni ste.

Stojim s Drewom i Lex te gledam otmjeno ukrašenu dvoranu punu bivših studenata Columbijе, odjevenih u smokinge i koktel-haljine. Doima se da je događaj uspio - predjela se nude uokolo, piće teče, a čavrljanja i smijeha ne nedostaje. Iako je izraz Alexandrina lica spokojan, njezine oči skaču po dvorani precizno poput pogleda dalekometnog snajperista koji traži potencijalne mete.

- Mogu li sad otići? - Drew pita sestru.

- Ne - sike Alexandra na način koji mi otkriva kako je to prvi put da je Drew iznio tu zamolbu. – Ovo je zabava, jedi, pij, druži se.

Drew se mršti. – Očito si predugo odsutna s društvene scene. Ovo nije zabava. Ovo je prilika da starije gospođe izvade svoje haljine ukrašene perlama i uspoređuju karate svojih dijamantnih prstena. – Otpija gutljaj vina. – Iako je vino izvrsno. Dobar izbor - Lexi otpija gutljaj iz svoje čaše. – Vino olabavi jezik... i novčanik.

– A od tekile odjeća pada – dodajem brzo podižući i spuštajući obrve.

U tom nam trenutku prilazi vrlo krupna žena s tamnom kosom počesljanom u frizuru nalik košnici, upadljivo našminkana, u haljini zelenoj poput presvlake na stolu za bilijar.

Drew šapuće: – Nadajmo se da je tekila dobro zaključana.

– Alexandra, dušo – kokodakne. – Nadmašila si samu sebe! Cijeli grad će još danima govoriti o ovoj večeri.

Lexina ruka smjerno pritišće bijelu haljinu na prsima. - Vrlo ste ljubazni, gospođo Sinclair.

Sinclair. To ime mi je poznato. Stara, bogata obitelj - njezin djed se obogatio u poslu s čelikom u vrijeme građevinskog procvata na početku stoljeća. A njezin nećak, zakoniti nasljednik, je siromašni menadžer poznat po ovisnosti o kokainu. Eto pouke: novcem ne možete kupiti profinjenost, ali *možete* kupiti gomilu nevolje. Alexandra usmjerava pozornost gospođe Sinclair prema meni.

– Poznajete li našega dragog prijatelja Matthewa Fishera? Njujorško društvo je uvelike nalik mafiji - ako niste *naš* prijatelj ili ne sudjelujete u *našoj stvari*, ne žele imati ništa s vama.

– Ah, da - kaže ona – ti se Estellin sin.

Kimam s poštovanjem. - Drago mi je upoznati vas, gospođo Sinclair.

Alexandra nastavlja: - A jeste li upoznali mojega brata Andrewa?

Drew, uvijek džentlmen, pozdravlja je osmijehom. - Drago mi je.

Oči gospođe Sinclair blistaju dok ga gleda. I hladi se jednom bucmastom rukom. - Ne, nismo se upoznali... ali sam čula priče o vama.

– Zlobne glasine. – Drew namiguje. - Koje su slučajno istinite.

Sudeći po njezinu ubrzanom disanju i rumenosti njezinih obraza, rekao bih kako je vjerojatnost onesvješćivanja gospođe Sinclair velika. To bi večer nedvojbeno učinilo malo uzbudljivijom. Ali, ona ne pada u nesvijest. Stara prijateljica koja je godinama nije vidjela prilazi teškim korakom i odvlači gospođu Sinclair.

Kad smo ponovno ostali sami, Drew pokušava još jednom: – Mogu li *sada* otići?

– Prestani me to pitati. Još nismo ni sjeli za večeru - *sikće* Alexandra.

Drew ne cendra... ali je blizu. I govori u ime obojice: – Ali, ja ne želim biti ovdje. Došao sam, nasmiješio se i ispisao ti ček. Za razliku od nekih ljudi, ja svoje vrijeme mogu bolje iskoristiti.

Prije no što se prepirka previše usijala, netko na drugom kraju prostorije privlači Alexandrinu pozornost. Oči joj se razrogače, ali joj se lice opušta... u razočaranju. Ne obraća pozornost na svojega brata i zuri. Drew i ja slijedimo njezin pogled.

I tada je opažam.

Gotovo svaki muškarac u svojoj prošlosti ima ženu poput nje. Neki jadnici imaju više od jedne. Djevojka koja se šivila s njim, slomila mu srce i uništila samopoštovanje. Kažu da je prva rana najdublja... a ona je mene zarezala do kosti.

Shakespeare je napisao: – O, zmijsko srce pod cvjetnim obličjem. A da ne znam o čemu je riječ, zakleo bih se da je to napisao imajući na umu Rosaline Nicolette Du Bois Carrington.

Upoznali smo se na drugoj godini na Columbiji i dvije godine smo bili u ozbiljnoj vezi. Rosaline je inteligentna, dražesna i vješta jahačica. Nije bila zainteresirana za zabave u bratstvima ili u barovima i umjesto toga je vrijeme radije provodila sudjelujući u visokointelektualnim raspravama o umjetnosti i putovanjima. Smatrao sam je savršenom; ženom koju ću oženiti i s kojom ću imati djecu – koju ću voljeti i kad bude izborna i sijeda, kao što će i ona mene voljeti.

Sally Jansen je možda bila prva djevojka koju sam volio, ali Rosaline... ona je bila posljednja.

Nisam je vidio otkako smo diplomirali. Šest godina. Ali, izgleda posve isto – srcoliko lice, klasične, ali pune jagodice zbog kojih se doima profinjeno i nevino, kristalno plave oči egzotično ukošene, pune, nasmiješene usne, gusta tamnosmeđa kosa i dugo, vitko tijelo koje bi svakog muškarca bacilo na koljena. Gledam kako se kreće po dvorani, a njezina svijetloružičasta haljina ljulja se sa svakim korakom.

- Zašto si je, dovraga, pozvala? – pita Drew.
- Nisam je pozvala, Julian je u odboru. Nisam mislila da će doći.

Julian je Rosalinin suprug. Deset godina je stariji i otprilike deset puta bogatiji od bilo koga od nas.

- Mislila sam da su u Europi.
- Prošli tjedan su se vratili u grad.

Kad je Rosaline stigla do našega trojca, Drew i Alexandra stali su ispred mene poput tjelesnih čuvara. Rosaline nam upućuje očaravajući osmijeh, koji sam nekoć dobro poznao. - Alexandra, Drew, jako mi je drago da vas vidim. Koliko je prošlo?

- Ni približno dovoljno – odgovara Alexandra s prijetvornim osmijehom.

To je Kuja u punom zamahu. Za vanjski svijet Alexandra je profinjena dama, ali ispod površine vrije agresivna, zaštitnički nastrojena osoba koja bi svezala kosu, skinula naušnice i pošteno namlatila svakoga koga bi doživjela kao prijetnju ljudima koje voli. A prema mojoj bivšoj osjeća posebnu mržnju.

Tek kad me je Rosaline ostavila, doznao sam da me je varala. Nogiranje je bilo bolno, ali otkrivanje da se cijelo vrijeme šivila s nekim drugim... to me je potpuno slomilo. Sljedećih dana Drew me je izveo, opio i pobrinuo se da se poševim. Ali, Lexi... njoj sam plakao. Nije ženskasto priznati da sam plakao - posve je prihvatljivo pustiti koju suzu nakon što vam rasparaju prsa i ogule srce poput krumpira.

Slijedeći sestrin primjer, Drew kaže: – Čitao sam da se u Europi pojavila listeria. Doima se da si ti prošla bez posljedica. Šteta.

Rosaline se i dalje smiješi ne obraćajući pozornost na jedva prikrivene uvrede. - Da, uživali smo putujući Europom, kultura, povijest. Ali, Julianu je nedostajao New York. Bit ćemo ovdje do proljeća.

Brat i sestra Evans su, svako za sebe, sposobni su baciti pogubne verbalne bodeže, vidjeli ste ih na djelu. Ali, zajedno su tim koji bi posramio profesionalne hrvače.

Alexandrin glas spušta se do šapata. - Žao mi je što ti ja to moram reći, Rosaline... pa, zapravo... uopće mi nije teško reći ti to. Čula sam da je tvoj Julian u strastvenoj vezi sa svojom tajnicom. - Zamišljeno stavlja prst na usnu. – Ili s dadiljom?

Drew dodaje: – Ja sam čuo da ih ševi obje.

Rosalinina sabranost ni ovaj put se nije pokolebala. Nekoć sam njezin smireni stav smatrao vrijednošću, znakom profinjenosti i zrelosti. Ali, dok je sada gledam, jednostavno se doima,, bezosjećajno. Suzdržano. Neugodno pasivno.

Ona dražesno uzdiše. - Muškarci doista vole raznovrsnost.

- Ne bih znala – odgovara Alexandra.

- Ja bih - priznaje Drew. - Ali, s druge strane, nisam se zavjetovao da neću imati druge.

Ona čedno sklapa ruke. - Pomirila sam se s Julianovim ljubakanjem. To nije problem dokle god sam ja žena kojoj se vraća.

Drewa je uvijek živcirala vlastita nesposobnost da iz Rosaline izmami reakciju, koliko god grub bio. Izopačeno ga zabavlja voditi ljude do ruba napada. Pa zato ide dublje i kaže: – Sve dok ne uvidi da hladnjak, koji ti nazivaš vaginom, više ne vrijedi cijene ulaznice. *To* bi moglo biti problem.

Rosaline se tiho smije. – Uvijek si bio jedinstveno vješt s riječima, Drew.

I stepfordska supruga dobiva još jednu rundu.

- Drago mi je da sam vas oboje ponovno vidjela. Ispričajte me. - I samo tako su otpravljeni. Rosaline obilazi Alexandru i Drew te mi prilazi odostraga.

Ja prolazim rukom kroz kosu i okrećem se prema srolomki. Ona me gleda ljubazno, suosjećajno, kao što bi medicinska sestra gledala pacijenta koji se oporavlja od potencijalno smrtonosne bolesti. – Zdravo, Matthew.

Odlučan sam u namjeri da joj pokažem kako sam se potpuno oporavio. – Rosaline.

- Izgledaš divno.

- Hvala ti - hladno odgovaram. - A ti... nisi se nimalo promijenila.

Čudno je ponovno razgovarati s njom, čak i nakon svih tih godina - osobito nakon svih tih godina. Nema ni privlačnosti, ni mržnje ni jakih emocija. Donekle žalim - dio mene želi da mogu posegnuti unatrag u vremenu i izmlatiti sebe u tim mlađim godinama jer sam bio toliko glup. I slijep. Ali, to je ponovno o meni. Rosaline? Ona je jednostavno osoba koju sam nekoć poznao... i koju zapravo uopće nisam poznao. Iako intimno poznajem svaku oblinu i svako udubljenje na njezinu tijelu, i dalje mi je neznanka.

Nakašljam se. – Dakle.... Imaš sina?

Jesam li to zaboravio spomenuti? Da, Rosaline me nije samo varala, nego je i zatrudnjela. Prilično sam uvjeren da je to cijelo vrijeme bio njezin plan. Kao što u kraljevskoj obitelji postoje nasljednik i pričuva, tako sam ja bio pričuva, za slučaj da joj ne upali s Julianom. Na moju sreću, njegova je strelica prva pogodila metu.

Ona se smiješi. – Da, Conrada. – *Jadnik*. – U internatu je u Švicarskoj.

Računam u glavi. – U internatu? Nije li mu, koliko, šest godina?

- Sljedeći mjesec će mu biti šest. – Zacijelo izgledam zapanjeno jer ona dodaje: – Presudno je važno da u životu dobro započne. Njegova škola će mu to omogućiti.

Kimam. Isticanje krajnje sjebanosti te filozofije doista nije vrijedno mojega vremena. - Da. Dakako.

I upravo sam se namjeravao izvući iz tog razgovora kad nam je Julian Wolfe prišao dugim koracima. Izgleda dobro za muškarca, visok, ali mršav, bijeloplave kose i blijede puti. Pomalo me podsjeća na visokog nacističkog časnika.

- Rosaline, moram te upoznati s nekim važnim osobama. - Tada me opaža. - Zdravo, Fisher. - Ne pruža mi ruku, a ni ja je nipošto ne nudim.

Samo kimam. - Julian.

Rosaline i Julian su savršeni primjeri koji govore zašto je ljudima potreban hobi. Ako je novac vaša jedina strast, bit ćete jedno ljudsko biće. A hobi će vam naposljetku biti širenje tog jada i prenemaganje pred svakime koga sretnete.

- Žao mi je što ti je ponovno otimam. Još jednom. - Smije se jer je to za njega šala.

I premda je to više ženska igra, ako se želi igrati riječima, prihvaćam izazov. - Ne, oslobodi me je, molim te. Činiš mi uslugu.

Julian se otrežnjuje. A Rosaline dodiruje moju ruku. - Drago mi je da sam te vidjela, Matthew.

- Čuvajte se - kažem im.

Kad su otišli, Drew mi prilazi. - Kladim se da ti je drago jer si izbjegao taj metak.

- Nemaš pojma koliko.

On me gurne laktom. - Jesi li dobro?

Dobro pogledajte - to je najbliže »onom trenutku« koliko se muškarci poput Drewa i mene ikada mogu približiti. Mogli bismo cijeli dan biti zajedno i ne izustiti nijednu riječ o bilo čemu važnom u našem životu. Riječi nisu potrebne jer, kad zagusti, mi ćemo biti jedan uz drugoga.

Uvjeravam ga: - Da, čovječe, vrhunski sam. Kao što si rekao, izbjegao sam metak.

Vraćamo se Alexandri, a po izrazu njegova lica vidim da će opet pitati smije li otići. Ali, doima se da Drew tada odabire drugačiju strategiju. Vragolasto se smiješi. - Hej, pogledaj, Squeaky je ovdje.

- Tko? - pita Alexandra.

Drew pokazuje svojom čašom vina. - Kovrčava brineta, u plavoj haljini nedaleko od šanka.

Lexi naginje glavu amo-tamo sve dok ne opaža spomenutu damu. - To je... Alyson Bradford.

Drew sliježe ramenima. - Za mene će uvijek biti Squeaky.

U zašto je zoveš Squeaky?

Mentalno odmahujem glavom. Zato jer je Alexandra trebala znati da to ne smije učiniti.

- Skviči dok svršava.

- Što?

Drew nehajno objašnjava: – Poput pseće igračke. – Podiže ruku pa stišće i otvara šaku. – Skvik, skvik, skvik, skviiiik. Barem je to činila dok nam je bilo sedamnaest, ali mislim da to nije prerasla.

- Kako to znaš? – pita Alexandra, očekivano zgrožena. - Kad si se seksao s Alyson Bradford?

Drew gleda u strop i prisjeća se tog događaja. - Hm... na trećoj godini. Bilo je to u sumornim danima nakon što smo izgubili od St. Bartholomewa u doigravanju. Ne bih rekao da je bila moje dno, ali je bila blizu.

Lexi se okreće. – Fuj... zaboravi, ne zanima me.

Ako Kuja nešto ne može probaviti, tada su to detaljne priče o bratovim seksualnim pustolovinama.

I upravo zato Drew kaže: – Radi nešto opako jezikom...

Alexandra zatvara oči. - Dobro! Znaš što? U redu je, ako toliko jako želiš otići, idi. Ako me želiš napustiti kad si mi potreban...

Nije ga trebala pustiti.

Drew se vedro smiješi, stavlja čašu na poslužavnik konobara u prolazu i ljubi je u obraz. - Ti si najbolja sestra na svijetu. Baj. A tada me pita: – Ideš li ili ne?

Nikada nisam bio od onih koji poklonjenom konju gledaju u zube ili, u ovom slučaju, načinu bijega. - Sjajna zabava, Lex. Vidimo se. - I odlazim za Drewom prema vratima. A ako pogledate na drugi kraj plesne dvorane, vidjet ćete Rosaline – kako me slijedi pogledom.

ŠESTO POGLAVLJE

Otišavši sa zabave, Drew i ja krećemo u jedan bar. On naposljetku odlazi kući s dugonogom, crnokosom odvjeticom željnom seksualnog iscjeljivanja koje će joj ublažiti bol poraza u sudnici. Ja pijuckam pivo i opažam nekoliko potencijalnih partnerica, ali me nijedna od njih ne motivira dovoljno da bih se potrudio. Dok pješačim kući, dolazim u iskušenje da prekršim pravilo tri dana i nazovem Delores.

Što? Ne znate što je pravilo tri dana? Slušajte i učite. Tri dana je savršena mjera vremena čekanja prije no što ćete nazvati ženu nakon što ste se vidjeli s njom. Nije važno u kojoj je kategoriji. Bez obzira na to jeste li je povalili ili niste, ne zovete je do trećeg dana. Posrijedi nisu mentalne igrice ni premoć, nego održavanje njezine zainteresiranosti. Tako je potičete da razmišlja o vama. Prvoga dana vjerojatno će se sjećati vašeg susreta. Drugi dan se nada da ćete nazvati i pita se je li i vama bilo lijepo kao i njoj. Trećega - čarobnog - dana upravo odustaje od nade da će joj telefon zazvoniti. Pita se što je pošlo po zlu, je li pogrešno protumačila vaše signale, a tada - *bum* - vaš poziv joj uljepša dan.

Na Dee sam mislio u različitim trenucima tijekom dana - uvijek s osmijehom. Njezin izravan, mudrijaški humor, kako je plesala... *piercing* na njezinoj bradavici. Ali, moj telefon ostaje u momemu džepu – zato što se pravilo tri dana ne smije kršiti.

U subotu navečer sve je kao i inače. Sastajem se s Jackom i Drewom na otvorenju najnovijeg kluba. Velik je, obnovljeno skladište u središtu Meatpacking Districta. Prepuno je - ljudi stoje od zida do zida. Jedva da se možete okrenuti, a red se proteže iza ugla ulice. Dijelimo separe s pet prekrasnih putnica s nizozemskog kruzera. Amsterdam je divlji - suvremena Sodoma i Gomora. Čak je i nama teško držati korak sa ženama iz Amsterdama, koje su tri tjedna bile na pučini.

Proguravam se kroz gomilu do šanka. Naginjem se i pokušavam privući konobarov pogled. Minutu poslije netko me namjerno gurne odostraga. Bacam pogled preko ramena i opažam nisku, crvenokosu ženu veličine Snooki, teških kapaka, kako se ljulja u smeđim čizmama s visokim potpeticama. Upire prstom u mene i glasno frflja: – Poznajem te. Ti si tip s kojim sam spavala prije dva tjedna, onaj s motociklom.

I mislio sam da mi je poznata. A njezino ime je trendovsko, androgino – Ricki ili Remy...

Njezina jednako malena, ali očito trjeznija prijateljica je grli. -Dođi, Riley, zaboravi ga.

Riley. *Bio sam blizu.*

Riley se hinjeno duri. - Nisi me nazvao. Seronjo.

Sada ću jednostavno reći nešto: u potpunosti sam za jednake mogućnosti u vezama. Ženu se ne bi smjelo smatrati manje vrijednom zato što se želi ševiti jednako često kao i muškarac - bez vrijeđanja i nazivanja droljom. S druge strane, djevojke bi trebale prestati igrati na kartu žrtve. Ako vam kažem da me zanima samo jedna noć, zašto sam *ja* odjednom šupak kad se ispostavi da je to doista bila jedna noć? Slušajte što vam tip govori. Nemojte pretpostaviti da njegovi postupci imaju kakvo skriveno značenje, kvaran život nije ženska literatura ni romantična komedija; ne biste trebali očekivati da će to biti.

Pa ipak, nelagodno mi je kad se djevojka osjeća iskorišteno. - Dušo, nemoj biti takva. Bilo nam je lijepo, nijedno od nas nije željelo više. Nikada nisam rekao da ću te nazvati.

Moje riječi ostaju nedoživljene. Riley gleda desno od mene i upozorava: - Čuvaj se ovoga, sestro, manipulator je.

- Hvala na upozorenju.

Taj glas prepoznajem čak i uz maksimalno glasnu sintesajzersku glazbu. Zatvaram oči, okrećem glavu, otvaram ih i opažam Delores Warren kako stoji pokraj mene.

Niste iznenađeni, zar ne?

Riley nestaje s mojeg vidika i iz mojih misli dok gledam Dee u njezinoj klupskoj odjeći. Njezina plava kosa išarana je ljubičastim i plavim pramenovima, uska majica intenzivno plave boje jedva da prekriva njezine sise, suknja joj je tek traka plavo-ljubičaste tkanine, a stopala su joj ukrašena pahuljastim čizmama do pola lista. Svaki centimetar njezine divno otkrivene, svjetlucavim česticama prekrivene kože blista poput dijamanta.

Veselo se smiješi. - Zdravo, Bože. Ja sam, Dee.

Ne pokušavam sakriti da sam sretan jer je vidim. – Hej. Kako si? Danas poslijepodne sam ti ostavio poruku.

Danas je bio treći dan. Ali, doima se da je Dee jedna od onih rijetkih žena koje su imune na Pravilo. Okreće se prema šanku, ali odgovara dovoljno glasno da je čujem. - Znam.

- Zašto mi nisi uzvratila poziv?

Ona njiše glavom u ritmu glazbe i sliježe ramenima. - Mislila sam da si samo ljubazan.

- Ništa ne radim *samo* da bih bio ljubazan. - Pokazujem palcem u smjeru mjesta na kojemu je Riley stajala. – Očito.

Ne ljubim guzice - osim ako cura to ne traži od mene - i ne muljam.

Nekoliko koraka dalje tamnoputi tip kose zalijepljene gelom, u bijeloj majici i uskim trapericama, viče u Deloresinu smjeru.

Hej, Dee, požuri s pićima!

Dvije su vrste muških stanovnika Brooklyna - liberalni, bogati doseljenici koji se žele uklopiti u urbani život te istodobno svojim povijesnim kućama vratiti njihov nekadašnji sjaj, i domaći pametnjakovići s izraženim naglaskom, koji su previše gledali film *Dobri momci*. Ovaj tupan je očito iz potonje skupine. Pokazujem bradom. - Tko je onaj?

- To je Mickey.

- Jesi li došla s njim?

- Ne. Došla sam s curama s posla. One su... tu negdje.

Tada postavljam važnije pitanje. - Hoćeš li otići s njim?

- Vjerojatno. - Ta jedna jedina riječ udara me poput šake u bradu.

Dee se naginje preko šanka kako bi naručila. Kad se vratila na pod, približavam joj se kako ne bih morao vikati. - Možeš ti i bolje.

Ona me gleda u oči. Na licu joj je isti izraz koji je imala i kad sam u srijedu navečer odlazio iz njezina stana - čežnja pomiješana s tugom. Pomirenost.

- Možda ne želim bolje.

-Trebala bi željeti. Pucaš li previsoko, ipak ćeš završiti među zvijezdama. To je moja majka znala govoriti.

Dee podiže jedno rame. - Svemir nije za svakoga. Ja sam više prizemljena cura.

Ženino viđenje same sebe nalik je odrazu u kući ogledala - iskrivljeno, katkad izobličeno. Viđenje drugih ljudi uvijek je točnije.

- Griješiš.

- Mickey nije kompliciran. Jednostavan je.

Smiješim se. - Ako tražiš jednostavnog, ja sam taj, nema jednostavnijeg od mene.

Ona se smije. A ja stajem pokraj nje kako ne bi vidjela ono bezvrijedno čudo. Daleko od očiju, daleko od srca, zar ne? Pristojno pitam: - Kad se možemo ponovno vidjeti?

Jedna strana Deeiinih usana se podiže. - Upravo me gledaš.

- Želim te vidjeti na prethodno određenoj lokaciji... po mogućnosti u manje odjeće.

Dee gleda svoju odjeću. - Manje odjeće od ovoga? Riskirala bih prijavu za nemoralno pokazivanje.

Smiješim se. - To je uvijek znak dobre zabave.

Njezina pića stižu. Ona uzima poslužavnik i govori mi: - Mislim da bi naše ponovno viđanje bilo loša ideja, za oboje.

- Ponovno griješiš.

Ona se blago smiješi. - Baj, Matthew. - I kreće.

Zovem je: - Hej, Dee. - Ona se okreće. - Sljedeći put mu reci neka si sam ode po piće, može?

Ona me na trenutak gleda, a tada kima i nestaje u gomili.

Nešto kasnije Drew mi govori da on i Jack idu na zabavu s Nizozemkama. - Ideš s nama? - pita. - Baciti sidro, malo dubokog ronjenja u picama?

Pregledavam plesni podij pokušavajući ugledati intenzivnu plavu boju. - Ne, radim na nečemu. - Gledam kako Jack pokraj vrata zabavlja pet djevojaka i pitam: - Koju ćeš ti?

- Ona u sredini se doima prilično željnom. - Smije se vlastitim riječima.

Znao sam. Podrugljivo pušem, a Drew pita zašto.

- Ne misliš da je neobično to što od pet Skandinavki ti pucaš na jedinu brinetu?

Drew shvaća što želim reći. Ali, odmahuje rukom. - Hvala, Sigmunde. Ako želim da me se psihoanalizira, tratit ću novac na pravog jebenog psihoterapeuta.

- Kako ti kažeš, čovječe. - Tapšam ga po leđima.

Nakon što su Drew i Jack otišli, činim krug po klubu. Opažam Dee na plesnom podiju s Tonyjem Sopranom Juniorom i želudac mi se okreće. Njegovi grčeviti, grubi pokreti oštar su kontrast Deeiinim lakim, valovitim pokretima pa se ponovno pitam što ona, dovraga, radi s njim.

Nalazim slobodan stol, ali me zasljepljuje agresivna brbljava plavuša u kašmirskoj vesti kratkih rukava i kožnoj suknji. Sama sjeda i doima se da ne opaža da ne slušam što govori.

-... a ja sam rekla, kao, stvarno, tata? Ono, kako da se usredotočim na studij s tim bijednim džeparcem... – Monotono blebetanje se nastavlja sve dok do stola ne stiže jedna tamnokosa djevojka. Plavuša je hvata za ruku. – Tracy! Bože, prošla je, ono, cijela vječnost. Hajdemo se fotografirati. – Naginje glavu prema Tracy i iPhoneom okida fotografiju. – To ide na moj Instagram!

Ali, čim se Tracy dovoljno udaljila da je ne može čuti, Plavuša se okreće prema meni s mržnjom u očima. - Mrzim tu kuju.

Znate što ja mrzim? Prijetvornost. Lažnu naklonost. To je glupo i traćenje vremena. Jedina lažnost koju cijenim nalazi se u paru kozmetički izmijenjenih sisa.

Upravo kad sam zaključio da više ne mogu podnijeti društvo te cure, opažam Delores kako izlazi iz kluba, a za njom ide onaj talijanski jadnik. Odlučan u namjeri da spasim tu večer, pitam Plavušu: – Želiš li da odemo odavde?

Ona se smiješi. – Mislila sam da me to nikada nećeš pitati.

crowarez

SEDMO POGLAVLJE

Plavuša se ne želi voziti na Ducatiju pa mi daje svoju adresu, a tada je smještam u taksi te sjedam na motocikl kako bih otišao k njoj. Neuobičajeno sam ravnodušan prema mogućnosti umakanja. Ova djevojka je poput salate koja je uključena u obrok – jedete je, ali samo zato što je na stolu, pred vama. Moje se misli neprestano vraćaju k Dee, kako odlazi iz kluba s onim papkom koji je nije zaslužio.

Prisjećam se kako se kretala u srijedu navečer, kao i zahvalnih, seksi zvukova koje sam iz nje mamio kad god sam prodro u nju, polako i duboko. Pitam se sluša li on iste, primamljive zvukove i to me strašno ljuti. Ne zato što se Dee ševi s drugim, nego zato što je taj tip toliko prokleta nedostojan.

Barem sam sebe uvjeravam da sam zato ljut.

Otresam svoje suprotstavljene osjećaje dok tražim mjesto za parkiranje, plaćeno, iza ugla od stana plavuše, koju sada nazivam Curasalata. Ona me čeka u predvorju svoje zgrade i otvara vrata svojega stana u prizemlju.

– Ajme, stvarno je hladno – kaže mi visokim glasom, gotovo cvileći. – Ne mogu vjerovati koliko je brzo temperatura pala. Pitam se hoće li ove godine rano sniježiti. Mrzim snijeg. Čak i za Božić, radije bih pješčanu plažu nego...

Nestrpljivo je ljubim samo kako bi prestala govoriti.

Ona ciči u moja usta prije no što dolazi k sebi i potpuno se predaje uzvraćanju poljupca. Njezin jezik brzo paluca po mojem - prebrzo. Nema ritma ni profinjenosti. Osjećam kao da u ustima imam bumbara bez žalca, čija krila mlata moj jezik. Ona me gura unatrag na sofu i svlači vestu preko glave, otkrivajući čipkasti grudnjak boje kože, koji pridržava dvije megagoleme dinje.

Kao što sam već rekao, ljubitelj sam grudi pa se nastojim usredotočiti na tu pozitivnu značajku, ali mi njezino shvaćanje govorenja prostora silno narušava koncentraciju.

- O, da – stenje i stišće sise jednu uz drugu. - Zločesta sam curica. Hoćeš li biti moj tatica? Tatica će kazniti svoju zločestu drolju?

Ta je izjava pogrešna na toliko mnogo načina da ne znam odakle na krenem.

Prije svega, *tatica* uništava erekciju. Učinkovito kao uranjanje u kadu ledene vode. Podsjeća me na mojega oca, djecu i još tisuću drugih stvari koje *ne* želim zamišljati tijekom predigre. *Zločesta drolja* je odvažan trud – nedvojbeno sam za vrijeđanje, pljeskanje po stražnjici i dominantnu ulogu koja je ženama u posljednje vrijeme vrlo draga. Ali, njezin dječji, zadihani glas poništava taj efekt.

Deloresin glas je dubok, zavodnički, nepogrešivo ženski. Kad me je preklinjala da je ševim ili kad je govorila *kako* želi da je ševim, to nije bilo usiljeno ni hinjeno. Bilo je spontano i stvarno jer je bila toliko uzbuđena, toliko ponesena ekstazom trenutka, da nijemost jednostavno nije bila moguća.

Stenjem dok Cura-salata skače na moje krilo. Hvata moju košulju, ali mi uspijeva samo natrljati vrat. Izgrebati ga tkaninom košulje. A tada s iznenađujućom snagom gura moju glavu među svoje dojke i drži me toliko čvrsto da ne mogu disati. Vikinzi su vjerovali da je pogibanje na bojnopolju »dobra smrt«, a ja bih inače jednako mislio o gušenju sisama... ali, ovo nisu sise za koje želim da me usmrte. Borim se nastojeći okrenuti glavu i naposljetku uspijevam uhvativši njezin biceps i odmaknuvši joj ruku. Podižem glavu i ponovno punim pluća zrakom.

A tada, i dalje držeći Curu-salatu za ruke, gledam njezino lice. Dražestan nos, vlažne, ružičaste usne i okrugle plave oči koje gledaju u mene. Seksi je. Solidna osmica. Bilo koje druge večeri bih se sav predao tome, ali večeras... to ne činim.

Jer, oči za koje želim da me gledaju su svijetlosmeđe sa zlatnim točkicama. Usne koje želim grickati su crvene, pune i iz njih izlaze najizravniji, najneočekivaniji odgovori. Slika Dee u mojoj glavi uzbuđuje me više nego što je me posljednjih pet minuta uzbuđivalo to alternativno *topless* trenje u mojem krilu.

– Čekaj... stani malo. Ovo mi ne odgovara – kažem joj.

– Kako to misliš?

Žene uvijek govore kako žele da muškarci budu iskreni prema njima. Da vidimo kako će to završiti. – Lijepa si i doimaš se zabavnom... ali, upravo sam shvatio... da me u ovom trenutku zanima druga žena.

Ona okreće glavu pitajući: – Molim?

– Nemoj se ljutiti. – Ona rukama pokriva svoje goleme grudi. I gnjevno me gleda. – Ako će ti tako biti lakše, da nju nisam prvu upoznao, sad bih se nedvojbeno seksao s tobom.

Ona silazi s mojega krila. – Baš si seronja!

Shvaćam zašto to misli.

Tada uviđam da je moj sjajan plan da spriječim njezino petljanje s Tonyjem... stigao samo do te točke. *Douvruga*. Odavde nadalje samo improviziram.

– Htio sam... možeš li, molim te, sići?

Ona mi, čudesno, ne govori neka odjebem.

I dvije minute poslije izlazi na pločnik... a Goomba Johnny ide za njom. Srećom, i dalje je potpuno odjevena u odjeću koju je imala u klubu, što zapravo ne znači mnogo, osobito s obzirom na to da ta odjeća pokriva malo više no što bi pokrili grudnjak i gaćice, ali u ovom trenutku prihvaćam svaku pozitivnu činjenicu koju mogu.

Pametnjaković dolazi ispred Dee i odguruje me. - Jebo te, što je tebi? Jesi li kakav luđak?

Moje se šake instinktivno podižu u obrambeni položaj. - Nisam se došao tući s tobom, ali, želiš li to? Možemo se tući.

Tada opažam tetovažu nisko na njegovu bicepsu - tetovažu Djevice Marije, ispod koje u svitku piše *AVE MARIA*. I odlučujem se za drugačiji pristup.

– Samo pokušavam spasiti svoj brak.

– Da, laganje je nizak udarac, ali, trenuci očaja...

On naglo okreće glavu prema Dee. – Udana si?

Ona je zgrožena. – Ne, nisam udana. On je sišao s uma!

Otvaram novčanik, pokazujem Mackenzienu sliku i na lice navlačim izraz iskrenosti. - Obitelj mi znači sve. Znam da me ne poznaješ, ali, bi li mi jednostavno mogao učiniti uslugu i... otići.

Dee je sada ozbiljno ljuta. Gura me u rame i okreće se prema tipu odbačenom iz serije *Jersey Shore*. - Mickey, to nije moja kćerka, a on nije moj suprug!

On odgovara: – Ime mi je Mikey.

Osjećam olakšanje uvidjevši da nisam jedini koji večeras ima problema s imenima.

Dee ljutito pita: – Zar je to važno?

Većini muškaraca nije važno, svejedno nam je vrištite li i papino ime dok vam guramo. Ali, „Mikey“ očito nije poput većine. Jer, podiže ruke u znak predaje. - Ovo je preteško za mene. Odlazim.-Tada se okreće na peti i odlazi.

Ja s radošću gledam kako se udaljava. A tada se okrećem prema Dee i pokazujem palcem preko ramena. - Neki ljudi su jako lakovjerni.

Ona me tada udara – ravno u usta.

Posrćem unatrag i osjećam okus krvi. Delores možda jest sitna, ali je sposobna izvesti vraški desni kroše. Upire prstom i maše njime ljutito govoreći: – Ne znam što je ovo, dovraga, bilo, ali *nije* u redu!

Moja ruka spušta se s ozlijeđenih usta i ostaje visjeti. A um mi je prazan - nijedne slatkorječive izjave ili dosjetke na vidiku. Stoga mogu samo pitati: – Zašto ti se ne sviđam?

- Što?

- Bilo nam je sjajno, seks je bio uzbudljiv, smijali smo se, a sada ne želiš imati ništa sa mnom.

-To je za tebe novo?

Pušem. – Sranje, da, novo mi je. Svima se sviđam. Ja sam jebeno sjajan tip.

Dee vrhovima prstiju masira svoje čelo kao što je to moja majka činila kad bi osjetila da joj prijete glavobolja. A tada uzdiše i priznaje: - U redu... stvar je u tome... to nije zbog tebe, nego zbog mene. Ja sam problem.

Moje se oči stišču u gađenju. – Isuse Kriste, govoriš li ozbiljno? Otvaram ti svoje srce, a ti se ne možeš potruditi ni domisliti poštenu laž?

Dee podiže ruke: - Govorim ti istinu. Sviđaš mi se. Vrlo si sladak, vrlo duhovit i fantastičan si u krevetu. Ali ja... zadovoljnija sam dok nisam u vezi. Kad s nekim uđem u ozbiljnu vezu... poludim.

- Tko je spomenuo vezu? Hajdemo se samo... i dalje dobro zabavljati. Da vidimo što će se dogoditi. Nećemo otići u Vegas i vjenčati se.

To bi jednostavno bilo smiješno.

Dee odmahuje glavom. - Ne shvaćaš. To nikada ne završi dobro. Ni ovo neće biti drugačije, Matthew. Nekoć sam mislila da je to zbog muškaraca koje biram, ali sam naposljetku prihvatila činjenicu da je to zbog mene. Dobre muškarce pretvorim u loše. Ja sam poput... pumpe... pretvaram muškarce u goleme kretene. *Ja* sam cura na koju te je majka upozorila – nevolja.

Izraz njezina lica toliko je ozbiljan da ne mogu suspregnuti smijeh. - Ne, nisi.

– Ne poznaješ me.

- Ono što sam do sada upoznao prilično je sjajno.

Ona počinje poricati ono što sam rekao, ali ja ustrajem. – Previše razmišljaš o tome. Možemo biti kompići za ševu ako ti to više odgovara.

Novi prijatelji sa sjajnim povlasticama. Ja ću te češati kad te zasvrbi... biti na raspolaganju da me u dva u noći pozoveš na ševu. Samo... se nemoj ševiti s drugima, nećeš imati potrebu.

Ona počinje odmahivati glavom. A tada je podsjećam: - A sutra može biti smak svijeta, sjećaš se? Izvanzemaljci bi nas mogli napasti... globalno zagrijavanje... moramo živjeti za sadašnji trenutak jer nikada ne znaš kad će nestati.

Pružam ruku. - Riskiraj, Dee. Neću te razočarati.

Njezine oči boje meda tužno gledaju moju ruku. – Bože, dobar si.

Smiješim se samodopadno. I to jednostavno izlazi. – Ona je to rekla.

Dee prasne u smijeh.

A tada uzima moju ruku u svoju. Savršeno pristaju.

Tako stojimo nekoliko minuta i smiješimo se jedno drugome, kao dva osnovnoškolca koji se prvi put zaljubljuju. Bez riječi se okrećemo i odlazimo prema njezinu stanu.

Dee previše ozbiljno kaže: – Hej, Matthew?

Podižem obrve.

- Kad ti dojadi, samo se sjeti da sam te pokušala upozoriti, u redu?

Ne znam s kakvim je sjebanim papcima Dee izlazila, ali takve stvari me ljute. Odlučio sam joj dokazati da griješi i razvedriti je. Stoga se naginjem prema njoj i šapućem: - Previše si lijepa da bi mi ikada dojadila.

Delores okreće očima. A ja stječem jasan dojam da misli da joj muljam. Vjerojatno ću joj morati govoriti da je lijepa sve dok ne povjeruje u to.

OSMO POGLAVLJE

Buđenje u tuđem stanu uvijek pomalo zbuni. Oči mi se otvaraju i opažaju sunčevu svjetlost koja prolazi kroz prozirne ljubičaste zavjese, u sobu pretrpanu odjećom. Dee i ja sinoć smo još malo razgovarali nakon što smo ušli u njezin stan. Ispostavilo se da se nije seksala sa seljačinom. Rekla je kako je on najveći dio vremena u njezinom stanu proveo telefonirajući, razgovarajući s prijateljem. *Idiot*. Pitala me je bi li mi smetalo da jest, a ja sam odgovorio potvrdno. Ali... prebolio bih to.

Navlačim bokserice i krećem za mirisom slanine i zvukom glazbe, u kuhinju. Dee stoji za štednjakom, okrenuta leđima prema meni, i pjeva uz pjesmu »Beneath Your Beautiful« (engl. »Ispod si lijepa«; prim, prev.) koja dopire iz stereo-uređaja ispod njezina ormarića.

Njezin je glas dražesno loš - nema sluha i kriči kao mačke koje se pare. Njezina crvenkastoplava kosa podignuta je i pričvršćena kineskim štapićima, i dalje prošarana bojama od sinoć, a na sebi ima samo moju plavu košulju. Pjesma završava, a ja plješćem.

Ona se okreće s kuhačom u ruci. - Jutro.

- Lijepa košulja.

Ona sliježe ramenima. - Kad ti već pripremam doručak, odlučila sam izvesti klišej do kraja i odjenuti je.

Približavam joj se i spuštam nježan poljubac na njezine usne. Ona se smiješi, stidljivo. - Jesi li gladan?

- Izgladnio.

Dee mi pruža dvije čaše narančinog soka pa uzima pladanj slanine i kajgane s radne plohe. Sjedamo za njezin maleni stol za dvije osobe i navaljujemo.

- Ovo je dobro - komentiram.

- Organska pureća slanina. To je kao *crack*. Kad je jednom okusiš, ne vraćaš se svinjetini.

Dok jedemo, koristim priliku da pogledam njezin stan. Prije sam bio previše zaokupljen nastojanjem da je potaknem stenjati. Uredniji je no što sam očekivao, i eklektičan. Crveni naslonjač, čija je tkanina vidjela bolje dane, nalazi se pokraj okruglog stola s mozaikom na gornjoj površini, pokraj udobnog svijetlosmeđeg kauča preko čijeg je naslona

prebačen mekan smeđi pokrivač. Cvjetni jastuci različitih oblika rasuti su uokolo, a u kutu stoji visoka svjetiljka s resama ukrašenim perlama. Zidove krase samo nekoliko fotografija u okvirima – na jednoj Delores stoji pokraj mršave žene slične boje kose, za koju pretpostavljam da joj je majka. Na drugoj je Dee, otprilike s trinaest godina, s jednom rukom prebačenom oko ramena Kate Brooks, sa zubnim aparatićem, a drugu je prebacila preko smeđokosog dječaka, koji je zacijelo njezin bratić. Sve troje na nogama imaju koturaljke.

Gutam zalogaj slasnih jaja i pitam: - Što ćeš danas raditi?

- Moram na tržnicu u Brooklynu... ali inače, ništa.

- Želiš li da se družimo?

- Može.

- Svratit ćemo k meni da se istuširam, i moram još nekamo nakratko svratiti, ali nakon toga možemo u Central Park?

Ljepota življenja u gradu je u tome što se uvijek može nešto raditi. Čak i ako sjedite na klupi u parku i hranite golubove, osjećate se kao da nešto radite.

- Zvuči dobro. Odjenut ću se.

Trideset minuta poslije Dee je netom istuširana i izlazi iz svoje zgrade s kosom svezanom u pundžu, u srebrnoj majici bez naramenica, crnim kožnim hlačama i tigrastim štiklama. Moj motocikl, parkiran na nedopuštenom mjestu, srećom nije odvezen i nisam dobio kaznu. Dee ga gleda s divljenjem. Prelazi rukom preko sjedala, što me podsjeća kako je prelazila rukom preko mojega trbuha, polako, sve niže. Uzimam njezinu ruku i ljubim joj dlan. – Nemoj ga tako milovati ako ne misliš ozbiljno.

Ona se podiže na nožne prste i šapuće mi u uho: – Uvijek mislim ozbiljno.

Vadim kacigu iz prtljažnika na stražnjem dijelu motocikla i stavljam ga na Deeinu glavu te joj ga kopčam ispod brade. Savršena je mješavina čulnog i dražesnog, seksi i slatka – mogao bih je pojesti ondje, na ulici.

Ona se penje na moj motocikl i namiguje. Vozi me, Matthew.

Turiram motor. – Čvrsto se drži.

Nije svaka djevojka za vožnju motociklom. Jedna ili dvije stisnule su me toliko jako da su mi ostavile tragove noktiju i izazvale utrnuće ekstremiteta. Jedna cura nije se držala dovoljno čvrsto – bila je previše

zaokupljena klicanjem i mahanjem rukama po zraku - pa sam gotovo doživio srčani udar kad je odletjela s motocikla. Srećom, nije ozlijeđena. Dee me stiže upravo dovoljno – jednom rukom oko struka, a drugu drži na mojemu bedru, njezine se sise divno pritišću o moja leđa, a brada o moju lopaticu.

Rado ću je dugo voziti, opet i opet. Na oba načina.

Kad smo stigli do moje zgrade, parkiramo na privatnom parkiralištu i ulazimo u predvorje. Delores se divi dojmljivoj arhitekturi dok ja uzimam poštu iz sandučića. Dok ulazimo u moj stan, govorim Dee neka se osjeća kao kod kuće i odlazim pod tuš. Kad sam se obrisao, navukao sam traperice i flanelsku košulju. Privremeno je ostavljam otkopčanu i vraćam se u dnevnu sobu tražeći Delores. Ona gleda kroz panoramski prozor.

- Mislim da ću te od sada zvati Upper West Side – kaže mi s osmijehom.

- Ali, 'Bog' je mnogo točnije.

Ona prilazi polici s knjigama. – Ove slike su sjajne. - Gleda Mackenzienu fotografiju koju sam snimio prošle godine, kako šalje poljubac u objektiv. Svjetlost je istaknula sjaj njezine dječje plave kose.

- To je Mackenzie – objašnjavam. – Nećakinja o kojoj sam ti govorio u srijedu navečer... i koja to zapravo nije. - A to su moji roditelji. – Fotografija je crno bijela – moja majka izgleda blaženo neupućeno, a moj je otac mrzovoljno odsutan; njihovi svakodnevni izrazi lica.

Vadim torbu s fotografskim aparatom, gledam imam li rezervni film i provjeravam leće.

- Imaš li mračnu komoru? – pita.

- Zapravo imam.

U njezinim se očima pojavljuje pogled koji mi postaje poznat - koji govori da je nešto uzbuđuje. – Hoćeš li mi je pokazati?

Spuštam fotografski aparat i podižem ruku. - Ovamo.

To je službeno garderoba, ali bez prozora i dovoljno velika za policu s kemikalijama te za stol s redom plitica za razvijanje. Svjetlost je, dakako, slaba, s primjesom nijanse sepije. Zatvaram vrata za nama dok Delores gleda uokolo. I preplavljuje me onaj osjećaj igranja sedam minuta u raj u dok mi je bilo trinaest. Ali, raj u to doba nikada nije bio lijep.

Deeine oči me proždiru od glave do pete.– Matthew, imaš li pojma koliko je ovo seksi?

- Pomalo - priznajem.

Ona se pritišće uz mene, a moja leđa udaraju u zatvorena vrata. Dee mi ljubi bradu, a tada je struže zubima. – Hoćeš li jednom mene fotografirati? Savija koljena i klizi niz moj trup, a njezine tople ruke ostavljaju trag vreline dok prelaze preko mojih prsa i trbuha.

Teško gutam. – Nedvojbeno ću te fotografirati.

Ona prekriva moj trbuh mekim poljupcima. – Bit ćemo kao suvremeni Jack i Rose iz *Titanica*.

Teško dišući kažem: – Jack je bio pičkica. Da sam bio na njegovu mjestu, svezao bih Rose, začepio joj usta i bacio je u čamac za spašavanje. A tada bih ušao za njom. – Želio bih istaknuti kako bi *oboje* preživjeli da je Rose samo učinila ono što joj je Jack rekao.

Dee jezikom vlaži usne i svlači mi traperice preko kukova te oslobađa moj kurac, koji već žudi. Obavija malenu šaku oko korijena i polako me miluje. – Sve dok me ne fotografiraš i ne razviješ te fotografije ovdje, želim da o ovome razmišljaš kad sljedeći put budeš u ovoj sobi.

I dalje nježno milujući korijen, usnama pokriva vrh, blago ga siše i jezikom prelazi preko njega. Ja se jače naslanjam na vrata jer mi koljena popuštaju. Ona me vadi iz usta, spušta prepucij i potpuno me uzima u sebe.

A ja ne mogu suspregnuti stenjanje. – Jeeeebo te.

Njezina su usta vrela, vlažna i toliko uska da se u tami mojih zatvorenih očiju pojavljuju blještave točkice. Ona polako pojačava sisanje i brzinu trljanja, a moja ruka ulazi u njezinu kosu i stišće se.

Dee je zaokupljena mnome, a ja preklinjem: - Brže... - Ona udovoljava mojoj želji pa se njezina glava počinje brže kretati, vukući me bliže sa svakim klizanjem njezinih usta. Dašćem. – Dee... da... svršit ću... - Ona me siše još jače i tada svršavam, isprekidano stenjem, šakom hvatam njezinu kosu, trudim se ne povući. Čim me je ispustila, tonem na pod, dišući kao da sam navršio njujorški maraton.

Posežem prema Dolores i privlačim je na svoja prsa. Ljubim joj nos, oba obraza i napoljetku usta, temeljito. – To ću dugo, dugo pamtit.

- Misija uspjela.

- Šališ se, zar ne?

Skidam svoju kacigu i zaključavam je u motocikl. – Ne, mislim ozbiljno.

Dee nije sišla s motocikla. - Pričekat ću ovdje, ako nemaš ništa protiv.

Ma, hajde, ionako je već napola gotovo, samo moram ostaviti svoju omotnicu.

- Jesi li ikada čuo izreku: 'Nervozna kao kurva u crkvi?'

- Prestani vrijeđati samu sebe. Da je to doista tako, ja bih trebao biti veoma zabrinut. Hajdemo.

- Moram li piti krv?

- Samo ako si krštena.

Ako to još niste shvatili, nalazimo se pred crkvom svete Marije. Nedjelja je, a nedjeljom odlazim u crkvu makar na kraj mise. Duboko vjerujem da će se nešto strašno dogoditi ako ne budem išao u crkvu. To vam se dogodi nakon dvanaest godina u katoličkoj školi.

Vučem Dee u predvorje. Ona korača pažljivo, kao da ulazi u ukletu kuću.

Sjedokosi gospodin u odijelu izlazi na dvokrilna vrata noseći prepunu košaru za milodare. *Savršen trenutak*. Guram svoju omotnicu u košaru i saginjem glavu dok svećenikov glas kroz zvučnike odjekuje iz glavne prostorije, izgovarajući završni blagoslov. Dee gleda i oponaša moje držanje stojeći pokraj mene. Prije nego što je svećenik završio, moju pozornost privlači strka koraka koji se uspinju stepenicama iz podruma. Sestra Beatrice Dugan kroz sporedna vrata izlazi u predvorje, a za njom dvanaest učenika vjeronauka.

Sestra B. je bila moje prvo seksualno iskustvo. Pa... moje prvo samostalno seksualno iskustvo. Svima nam je bila prva - najviše što smo se Drew i ja približili trojcu.

Čekajte, taj zadnji dio je odvratan, zaboravite da sam to rekao.

Kako bilo, pubertet je za dječaka zbunjujuće vrijeme. A nas je još više zbunjivalo to što smo imali vraški seksi učiteljicu koja je uz to bila časna sestra. Zanio sam se kad sam prvi put otkrio čari masturbacije. Nažalost, nisam samo »davio pile« nego sam ga doslovce udavio. Tako su mi u trinaestoj godini dijagnosticirali SOP - sindrom ojednog penisa. Ne moram objašnjavati, zar ne?

Moja je majka možda nasjela na liječnikovo objašnjenje da je moj SOP prouzročen predugim nošenjem vlažnih kupaćih gaća, ali moj otac nedvojbeno nije. U jednom od naših nježnijih razgovora rekao mi je kako masturbacija nije nešto čega bismo se trebali stidjeti i da je poput električne struje – Bog nam je ne bi dao da ne želi da je koristimo. Ali, kao i u svemu, umjerenost je najvažnija. Nakon tog razgovora sam se smirio i bio sam sposoban redovito se zadovoljavati bez ozljeđivanja.

Sestra B. jednim pogledom utišava djecu koja se smijulje. A tada s irskim naglaskom, koji vrijeme nije ublažilo, kaže: – Matthew, kako si, sinko?

– Odlično, sestro B.

– Odlično si, ali ipak kasniš na misu? Tc-tc.

Sliježem ramenima. – Bolje ikad nego nikad.

Ona se smiješi. – Vjerojatno si u pravu, iako bi mogao lzmoliti nekoliko Očenaša za točnost. Vidjela sam ti roditelje na ranoj misi; izgledaju sjajno kao i uvijek.

Kimam. A tada se okrećem prema Dee i kažem: - Delores, ovo je sestra Beatrice, moja učiteljica iz osnovne škole. Sestro B., ovo je Delores Warren.

Sestra B. je pozdravlja. - Drago mi je.

Dee maše. – Haj.

Sestra Beatrice se mršti. - Izgledaš kao da ti je neugodno, draga. Zašto?

Dee se meškolji. – Ja samo... nisam katolkinja. Nimalo.

Sestra B. je tapša po ramenu i prigušenim glasom joj govori: - To je sasvim u redu. Ni Isus nije bio.

Kad smo stigli u Central Park, vadim fotografski aparat i snimam nekoliko fotografija Dee pokraj vodoskoka. Snimam još nekoliko fotografija prirode i lišća koje pada sa stabala. A tada Delores i ja liježemo jedno pokraj drugog na pokrivač, na travu zagrijanu toplim sunčevim zrakama jesenjeg poslijepodneva. I razmjenjujemo pitanja ~ nasumična, neprimjerena pitanja koja su uvijek zabavna i odličan način da nekoga upoznate.

- Jesi li ikada uhićen? - pita me Dee igrajući se gumbima moje flannelske košulje.

- Još ne. A ti?

Ona se smiješi. – Uhićena, ali nikada osuđena. - A tada mi pripovijeda kako su nju, njezina bratića i Kate uhvatili kad su nakon radnog vremena provalili u ring za koturaljkanje pa ih je gradski šerif morao odvesti kući. Njezina majka nije bila presretna.

- Jesi li se ikada seksala na javnom mjestu? – pitam, dijelom zato što sam radoznao... a dijelom kako bih znao za ubuduće.

Mmm,.. na javnom mjestu, da, ali mislim da nas nitko nije vidio.

Prolazim prstima kroz njezinu kosu, a sunčeva svjetlost ističe crvene pramenove i čini ih više vatrenim nego zlatnim.

Jesi li se ti ikada seksao na motociklu? - pita ona. A ja se nadam da i ona to pita kako bi znala za ubuduće.

- Jesam. Nije lako kao što misliš. Ali, svatko bi to trebao kušati barem jednom. A tada pitam. – Koja ti je omiljena boja? I kakvu kavu piješ?

- Nemam omiljenu boju, to se mijenja ovisno o mojem raspoloženju. I ne pijem kavu. Nastojim izbjegavati kofein, nije dobar za kožu.

Dee je gurmanica. Spomenula je da kasnije ide na tržnicu u Brooklynu kupiti komorač, limunsku travu i još neka sranja za koja sam čuo samo u gurmanskim restoranima u kojima je prezentacija važnija od okusa. To za mene nije dobar obrok. Ali, ona se kune da domaća mješavina zobenih pahuljica uopće nema okus po zečjoj hrani.

– Jesu li svi u tvojoj obitelji predani katolici?

Smijem se. - ‘Predan’je malo prejaka riječ, ali svi idemo u crkvu. - još malo razmišljam o tome, a tada kažem: – Pa, svi osim Drewa. Ako se izuzmu vjenčanja i krštenja, on nije svojom voljom ušao u crkvu otkako smo bili djeca.

Ona se okreće na trbuh i oslanja bradu na moja prsa. – Što ga je pretvorilo u crnu ovcu? Je li na svojemu vlasištu pronašao tetovažu tri šestice ili takvo što?

Smiješim se jer sam uvjeren da nekoliko naših zaređenih učiteljica ima isto mišljenje o njemu.

- Ne. Drew i Bog su se razišli kad nam je bilo oko deset godina. Tada je Stevenovoj majci Janey dijagnosticiran rak dojke. Roditelji su nas sve posjeli, rekli nam da je ona bolesna, da će je liječnici liječiti i da se mi moramo moliti najusrdnije što možemo da liječenje funkcionira.

Drew nije dobro primio tu vijest. Nije shvaćao zašto je Bog, uz sve gadove ovoga svijeta, morao neizlječivom bolešću, unesrećiti nekoga dobrog kao što je Janey. Kako bilo, ona se podvrgnula kemoterapiji i naposljetku je ušla u remisiju. Ali, dok smo bili u srednjoj školi, rak se vratio i ona je umrla za nekoliko mjeseci.

Bila je prva osoba koju sam poznao da je umrla. Kad sam se rodio, mojih baka i djedova već odavno nije bilo. Moje tete i stričevi su još živi,

ali, Janey je preminula u trideset i devetoj što mi se, čak i kao djetetu, doimalo mladim.

Deloresina usta spuštaju se u suosjećanju.

- Ali ono najgore dogodilo se na njezinu pogrebu. Stevenov otac George bio je potpuno shrvan. I, nažalost, beskoristan. Stoga su sve obveze pale na Stevena. On je donosio važne odluke i bio domaćin gostima na trodnevnom bdijenju. Bilo mu je šesnaest godina - Alexandra i on počeli su izlaziti nekoliko mjeseci prije no što je Janey preminula.

Gledam kako tri vrapca lete savršeno usklađeno dok se nastavljam prisjećati.

- I tako, na dan pogreba bilo je upriličeno rano otvaranje lijesa samo za najbližu obitelj. Steven je želio doći prvi kako bi bio nasamo s mamom. Drew i ja išli smo s njim kao moralna potpora. A u to vrijeme svećenik u crkvi svete Marije bio je otac Gerald - pravi, staromodni, arogantni gad od svećenika, znaš? Dolazi do nas trojice i govori Stevenu kako mu je majka umrla jer nije bila čista. Da bi je Bog spasio da je bila kreposnija. A tada je rekao i kako je njezina smrt znak našega pomanjkanja vjere. Da bi Bog uslišao naše molitve da smo više vjerovali.

Dee otvara usta. – To je strašno. Što je Steven rekao?

- Ništa. Bio je previše šokiran i previše shrvan tugom da bi bilo što rekao. Drew je, s druge strane, uvijek bio brz s odgovorima. Stoga je ustao, stao pred ružno lice oca Geralda i rekao: - Jebite se, Oče i magarac na kojem ste dojahali. Nije li negdje neki ministrant kojega biste trebali nutkati misnim vinom kako biste se poševili?

Kutevi Deeinih usana se podižu. - Što više slušam o tom Drewu, to mi se više sviđa.

Kimam. - Otac Gerald poprima vražju ljubičastu boju i upravo se sprema udariti Drewa kad ulaze John, Anne, George i moji roditelji. Stoga se Gerald suzdržava, ali sutradan pokušava izbaciti Drewa iz škole. Rekao je da će ga dati izbaciti ako se ne ispriča. Iako se Johnu nije svidjelo ono što je svećenik rekao, prisilio je Drewa da se ispriča zbog drskosti. Ali, Drew nije popustio, nije se želio ispričati takvom 'zlom seronji'.

A tada je Anne zaplakala. Jecala je govoreći kako će izbacivanje uništiti Drewov život i pitala se u čemu je pogriješila. Tada je Drew popustio – jer jednostavno nije mogao podnijeti majčine suze.

Napisao je pismo isprike ocu Geraldu i učinio sve što mu je stari gad nametnuo kao pokoru. Zato Drew zna citirati Bibliju, precizno, jer ga je Gerald natjerao da je svaki dan nakon nastave prepisuje, sve do zadnjeg

interpunkcijskog znaka. Kako bilo, kad je Drew oslobođen kazne, postao je uvjeren da je katoličanstvo samo metoda iznuđivanja novca i da se Bogu živo fućka za sve nas.

Dee nagnje glavu i zamišljeno me gleda. A tada pita: - Ali, ti to ne vjeruješ?

- Ne, ne vjerujem. Upitao sam sestru Beatrice je li ono što je otac Gerald rekao bilo istina. Da bi Bog uslišao naše molitve da smo više vjerovali.

- Što je rekla? - pita Dee.

Odgovaram svojim najboljim oponašanjem irskog naglaska: - Rekla je: 'Matthew, sinko, Bog odgovara na svaku molitvu... ali, katkad je odgovor niječan.

Dee na trenutak razmišlja o tome. A tada kaže: - Pa... to je nekako bezveze.

Smiješim se. - To sam i ja rekao.

A tada naglas pitam: - A ti? Jesi li ti odrastala u vjeri?

- Da, moglo bi se tako reći. Moja je majka uvijek bila duhovno svestrana. Malo mormonstva ovdje, komadić protestantizma ondje, ali ništa se nikada nije zadržalo. Kabala ju je zanimala mnogo prije no što ju je Madonna proslavila. Ovih dana je zaokupljena budizmom, za Tinu Turner je funkcionirao.

Kad odlazimo natrag prema mojemu motociklu, već je kasno poslijepodne. Stavljam složeni pokrivač i fotografski aparat u pretinac s tvrdim poklopcem. A miris svježeg *hot dog* s čilijem dopire do mogega nosa i izaziva kruljenje želuca. Vadim novčanik i pitam Dee: - Želiš li jedan?

Ona gleda *hot dog* kao da je pištolj s metkom u cijevi. - Ah... ne. Voljela bih poživjeti više od pedeset godina, hvala.

Naručujem jedan s više čilija i tada odgovaram: - *Hot dog* s pločnika jest New York. - Isto bi se moglo reći za krišku *pizze*.

- *Hot dog* s pločnika je srčani udar u pecivu. Znaš li koliko je nitrata u tome?

- Zato je toliko ukusan. Znaš, imaš mnogo kočnica za nekoga tko tvrdi da je sav 'carpe diem'.

Ona popušta. - U redu, dobro... - Govori prodavaču: - Jedan, molim vas.

- Želiš čili? - pitam.

- Svakako. Sve ili ništa, zar ne?

Smiješim se. - Sviđa mi se kako razmišljaš.

Stojimo pokraj mojega motocikla i jedemo *hot dog*. Kad je Dee pojela svoj, malo umaka ostalo joj je na bradi. Umjesto da joj kažem, rješavam to ustima.

- Mmm - mljackam. - Na tebi je još ukusnije.

Ona se smije. Divan zvuk.

Naša zadnja postaja toga dana je tržnica Brooklynu. Dee je bila ograničena onime što možemo smjestiti u prtljažnik, ali je rekla kako moje društvo opravdava drugi odlazak onamo tog tjedna.

Pomažem joj odnijeti namirnice u njezin stan i upravo je namjeravam pozvati na večeru kad ona obavlja ruke oko vrata i ljubi me u usta.

Večera može jebeno čekati.

Ispuštam vrećice na pod i odmah je hvatam za stražnjicu. Stišćem je i gnječim, a njezine crne gaćice su tanka prepreka, ali ipak gnjavaža. Njezine ruke prolaze kroz moju kosu dok je podižem i obavijam njezine noge oko svojega struka, pružajući svojemu krutom kurcu kontakt za kojim žudi. Sišem njezinu donju usnu dok njezine ruke masiraju moja ramena, a iz njezinih prstiju izbija opuštajuća toplina. Stružem zubima duž njezine čeljusti i okrećem se s njom pa pritišćem njezina leđa o hladnjak. Ona stenje dok se njezini bokovi trljaju i taru.

Oboje teško dišemo dok joj grickam vrat, A ona tada uzdiše: Matthew... Matthew, moram...

Moje usne klize po njezinoj vrućoj koži. - Bože, i ja...

– Meni je...

I Dee se tada izvlači iz mojega stiska i odguruje me na guzicu te juri niz hodnik. Ležim na podu, teško dišem i pokušavam shvatiti što se upravo dogodilo - kad se iz kupaonice začuje nepogrešivi zvuk podizanja želuca.

Kladim se da to niste očekivali, ha? Ni ja.

Želudac mi se okreće dok odlazim niz hodnik - Zvukovi Deeine mučnine u meni doista izazivaju jebenu mučninu. Oslanjam se rukom na okvir vrata. – Jesi li dobro?

Ona sjedi pred školjkom, usana pokrivenih papirnim rupčićem i zatvorenih očiju.

- Zvučim li kao da sam dobro, genijalče?

- **Ne.**

Ona uzdiše... ali ne na onaj super način. – Ti i tvoji glupi *hot dogovi*. Mislim da su bili pokvareni.

Kao i svaki optuženi čovjek, krećem s obranom. - Nisu bili pokvareni. Da su bili pokvareni, ja bih... - I ne uspijevam ni završiti tu rečenicu. Jer, vrelina mi se penje u lice, a želudac mi se okreće pa skačem prema plastičnoj košari za otpatke u kutu.

To samo tjera Dee na ponovno povraćanje.

A ja se prisjećam Lardassa i priče o rigoletu iz filma *Ostani uz mene*. I vjerojatno bih se nasmijao čitavoj toj situaciji da se ne osjećam toliko užasno.

Naposljetku liježemo u krevet i ležimo jedno pokraj drugoga. Ja opružen, a Dee u fetalnom položaju.

- Za sve si ti kriv – jadikuje Dee.

- U pravu si. Doista si u pravu.

- Mrzim te. Ne, nisam to mislila, jako mi se sviđaš. Matthew, mislim da umirem.

- Ne umireš. Ali, ja možda umirem.

Iako smo prirodno jači od žena, opće poznato je da bolest na muškarce utječe deset puta jače. Pitajte supruga ili dečka.

Dee otvara ladicu svojega noćnog ormarića i tresu krevet vadeći nešto iz nje.

- Što radiš? – jaučem. – Nemoj se micati - Prvi put u životu kažem takvo što djevojci.

- Pišem poruku Katie neka te da uhititi za ubojstvo ako umrem... a prodavača *hot dog* kao suučesnika.

- Hladna si žena, Delores.

- Bolje je da to doznaš sada - kaže Dee približavajući mi se. Trljam joj umirujuće krugove po leđima sve dok se nije okrenula i uzela me za ruku. I tako smo ostali sve dok oboje nismo zaspali.

DEVETO POGLAVLJE

Zapanjujuće je koliko bliskost možete osjećati s nekim nakon što zdvadeset i četiri sata zajedno trpите mučenje trovanja hranom. Uspostavljanje takve prisnosti može trajati mjesecima, pa čak i godinama. Sada znam kako Deeino lice izgleda dok svršava - i kako izgleda dok povraća.

U ponedjeljak ujutro oboje javljamo na posao da smo bolesni jer se oboje i dalje osjećamo iscijedeno. Tuširam se zasebno, a ja posuđujem hlače trenirke njezinog bratića. Inače bi mi smetalo biti bez gaća u tuđim hlačama, ali ove su bile čiste i složene u stražnjem dijelu Dečina ormara pa ih vrijeme otkako ih je Warren zadnji put nosio čini prihvatljivim. A osim toga, pomisao da odjenem sinoćnju odjeću u meni izaziva gađenje.

Delores sjedi pokraj mene na kauču i drži noge u papučama s likom zeca na stoliću, omotana u pahuljast ljubičasti kućni ogrtač koji na nekoj drugoj djevojci ne bi izgledao ni izdaleka seksi. Ali, budući da znam da je ispod njega samo glatka, gola koža – seksi je.

Uključujem televizor pa se pokušavamo dogovoriti koji ćemo film gledati. Nevolja je u tome što Delores ima vaginu, što znači da je njezin filmski ukus u rasponu od užasnog do nepostojećeg.

Nemojte se mrštiti – samo govorim ono što zna svaki muškarac na svijetu. Zašto usrani filmovi poput *Engleskog pacijenta* i *Kraljevog govora* osvajaju Oscare? Žene se pale na Ralpa Fiennesa i Colina Firtha. Istina je da je film *Hrabro srce* osvojio mnogo itekako zaslužanih nagrada, ali to nije samo zato što je savršen. Mel Gibson, ljudi! Nije potrebno više ništa reći.

Dee brani užasan prijedlog ženskog filma. - Volim filmove o najboljim prijateljicama, ohrabrujući su. *Thelma i Louise*, *Obale*, *Čelične magnolije* - taj mi je omiljeni. Kate i sebe uvijek zamišljam kao Ouiser i Clairee kad ostarimo.

- Što je Čelična magnolija? I, još važnije, što je, dovraga, *Ouiser*?

Ona izgleda istodobno iznenađeno i užasnuto. - Nisi gledao *Čelične magnolije*? Jesi li ti uopće ljudsko biće? To je jedan od prvih filmova Julije Roberts.

Podižem jednu ruku i prosvjedujem. - Ne, ni slučajno neću gledati Juliju Roberts! Drew je kao dijete cijelu godinu gledao filmove Julije

Roberts i još se nije oporavio. Citati iz filma *Zgodna žena* i dan-danas nekontrolirano izlijeću iz njegovih usta. Ne dolazi u obzir.

- Pa, što ćemo gledati?

Listam popis *on-demand* filmova sve dok ne opažam pobjednika.

- *Conan barbarin*. Najbolja ikada ispričana ljubavna priča.

Njezin nos se nabire. - Inače bih bila za vizualnu poslasticu s okusom Schwarzeneggera, ali nisam raspoložena. Hajdemo gledati Čelične magnolije.

Odmahujem glavom. - Ne. Ta dva sata nikada ne bih mogao dobiti natrag.

Delores podvlači stopala pod sebe i podiže se na koljena. Na licu joj se pojavljuje lukav, uvjerljiv osmijeh, koji prepoznajem kao znak da je raspoložena za akciju. Naginje se nad mene, a ja odmičem glavu unatrag kako bih je i dalje gledao u oči.

- Osjećaš li se bolje, Matthew? Zato jer se ja osjećam mnogo bolje.

Na brzinu provjeravam svoje sposobnosti. - Da, dobro sam.

Njezin se osmijeh širi - i postaje sugestivniji. - Hajdemo se tada dogovoriti. Tko prvi dovede drugoga do orgazma, može izabrati film. Što kažeš?

Jasno mi je zašto je Delores toliko uspješna kemičarka - um joj je zapanjujuće domišljat.

Zubima zamišljeno stružem donju usnu. - Kažem da je ovo pobjeda koju ću s užitkom postići.

Ona zabacuje glavu i polako razmiče svoj ogrtač. - Mislim da ću ja više uživati poražavajući tebe.

Bilo je gusto. Da je to bila NASCAR utrka, bio bi potreban fotofiniš – samo nekoliko sekundi razlike. Ali... Dee je pobijedila. Dobila je pravo izabrati film. Iako nisam baš plakao zbog svojega poraza. Ako morate izgubiti, to je odličan način.

Kako bilo, *Čelične magnolije* su dobro odmaknule. I to samo potvrđuje moje mišljenje o ženama i filmovima jer se u ovom filmu ne događa jebeno ništa. Započinje vjenčanjem, a sada izgleda kao da će Julia Roberts umrijeti. Osim toga samo skupina cura koje razgovaraju, rade si frizure i još malo razgovaraju.

Dee sjedi pokraj mene potpuno zaokupljena dok žena iz filma *Smokey i bandit* - ona je majka Juliji Roberts – počinje govoriti pred svojim prijateljicama na groblju. Deein nos je već crven, a oči su joj suzne. Ponovno se okrećem prema filmu i slušam kako ona žena počinje vrištati, plakati i pitati kako će njezin unuk ikada doznati koliko ga je njegova majka voljela.

I tako počinjem razmišljati o Mackenzie i o tome kako bi se osjećala da se, ne daj Bože, Alexandri nešto dogodi. Tko bi joj to rekao, koliko toga bi propustila. Steven je sjajan čovjek i divan otac, ali majka - a osobito silovita majka poput Alexandre - ta ljubav je drugačija. Veća.

Nezamjenjiva.

I premda se Deein stan ne doima prašnjavim, neke su mi čestice zacijelo dospjele u oči. Trljam ih kako bih ublažio nadraženost.

I šmrkam. *Proklete alergije.*

- Plačeš li? – pita me Dee s iznenađenjem i smijehom u glasu.

Užasnut se okrećem prema njoj. - Ne, ne plačem.

Tada se okrećem prema zaslonu televizora. Na kojemu jedna, očajna majka Julije Roberts viče da je dobro iako očito nije. I govori o svemu što je ona mogla, ali njezino dijete nikada neće moći.

Isuse Kriste, ovo je deprimirajuće.

- To je jednostavno jebeno tužno! - izlanem pokazujući prema televizoru. – Kako možeš gledati to sranje i ne poželjeti raznijeti si glavu sačmaricom?

Dee pokriva usta i smije se u ruke. - Činjenica da me može rasplakati jedan je od razloga zbog kojih ga toliko volim.

Dakle, to je kao da kažem da volim stol u predvorju kuće svojih roditelja zato što ću u njega udariti palcem kad god budem bos prolazio onuda.

- Zašto?

Ona sliježe ramenima. – Katkad je dobro plakati. Katarzično. Ti nikada nisi plakao zbog filma?

Uvrijeđen sam jer uopće osjeća potrebu da to pita.

Odmahujem glavom, ali tada zastajem prisjetivši se. - *Rocky 3*. Plakao sam dok sam gledao *Rockyja 3*, ali to se ne računa. Tko god se ne zagrcne kad Mickey umre, nema dušu.

Ona sliježe ramenima. – Nisam ga gledala.

- Mnogo si propustila. Jesi li gledala *Predatora*? - Ona odmahuje glavom. – Prvi *Bijeg iz New Yorka*? Ponovno niječan odgovor. - *Ratnike*?

- Ne.

Tada mi nešto pada na pamet. – Čekaj, tvoj bratić je živio s tobom i s tvojom mamom, zar ne?

- Da, otkako mi je bilo otprilike šest godina.

- Dakle, imala si dječaka u kući, kako to da nisi gledala nijedan od tih klasika? – pitam iako sam prilično uvjeren da već znam odgovor.

Dee sliježe ramenima. - Billy je rado gledao ono što sam ja željela.

Dakako. U tom sam trenutku odlučio uzeti tog jasnika bez muškog uzora pod svoje okrilje.

Do ponedjeljka navečer dovoljno sam se oporavio da bih se vratio u svoj stan. Mislili biste da će mi nakon dva gotovo puna dana nedostajati - da će mi biti drago vratiti se kući. Ali, u stanu je... tiho. I čak dosadno.

Razvijam fotografije Dee koje sam snimio u parku. I dok čekam u tamnoj sobi, razmišljam o onome što se dogodilo kad sam zadnji put bio ovdje. S njom. Njezina vlažna usta, milovanje njezina mekog jezika, kako su joj se obrazi udubljivali dok me je isisavala.

Kad mi se sjećanje rasplamsalo, jedva uspijevam obuzdati poriv opčinjenosti picom – poriv da nazovem Delores i preklinjem je neka dođe k meni. Uspijevam, ali samo zato što smo se već dogovorili da će doći u srijedu navečer.

Ako se mene pita, srijeda je jako daleko.

U srijedu poslijepodne sastajem se s Alexandrom na ručku u središtu grada.

Vrijeme je ugodno pa sjedimo za stolom na pločniku. Grizem zalogaj svojega burgera dok Alexandra hrskavo žvače salatu s račićima s roštilja. Tada joj govorim: - Dakle... upoznao sam nekoga.

Dok sam odrastao s Drewom, Lexi sam uvijek smatrao starijom sestrom, ali je činjenica da nismo dijelili iste gene i da nismo morali živjeti zajedno učinila nas odnos mnogo manje ratobornim od njezina odnosa s bratom. Ona se brine za mene, ali mi ne glumi majku, kao što to čini s Drewom. Uzrujava se kad zabrljam, ali se ne osjeća odgovornom za to. Za mene je to najbolje od oba svijeta – sve dobrobiti starije sestre bez glavobolja zbog zanovijetanja.

- Kako čujem, ti i moj brat 'upoznajete' mnogo žena.

Smiješim se. – Ova mi se sviđa.

Ona kima. – Ponavljam, tebi i Drewu se 'sviđa' mnogo jadnih dama koje ništa ni ne slute. Zašto je ova vrijedna spomena?

- *Sviđa* mi se, doista mi se sviđa.

Alexandrine plave oči se razrogače. – Ajme. Citiraš Čudesne godine. To je zacijelo ozbiljno. Pričaj.

Moj pogled se u nelagodi spušta na burger. - Ime joj je Delores.

- To ne govori mnogo.

- Ona je... drugačija.

Lexi pokušava izvući više pojedinosti iz mene. - Drugačija... kao, ima tri dojke?

Smijem se. – Ne. Ali, da se razumijemo, ne bi bilo loše da ima. Ona je... *cool*. Uživam razgovarati s njom, znaš? Ona kaže da je veze ne zanimaju, ali mislim da se nadam natjerati je da se predomisli. Ovako se nisam osjećao od...

Alexandra podiže dlan. - Nemoj. Nemoj ni izgovoriti ime te prljave zvijeri. Pokušavam jesti.

- Kako bilo, ne znam vodi li to kamo, ali...

Ne uspijevam završiti rečenicu. Jer, lice mi zapljuskuje val ledene, crvene tekućine.

S okusom trešnje.

- Lažljivi gade!

Brišem lice i skidam tekućinu s trepavica. Kad mi se vid razbistrilo, opažam Delores kako stoji na pločniku – i u ruci stišće sada praznu čašu ledenog napitka Slurpee.

Koju mi baca u glavu.

~ A toliko si govorio o tome da se nećemo spetljati s drugim ljudima! Rekao si da ćemo biti isključivi kompići za ševu! Svidao bi mi se i da si jednostavno bio iskren! Znala sam si samo još jedan prijetvorni gad koji ne voli dijeliti svoje seksualne igračke, ali se sam rado igra različitim!

Alexandra i ja do tada smo već oboje na nogama. A ja nemam pojma što se događa.

– Pokušavam: – Delores...

Ali, ona me prekida. – Četiri dana! Prije četiri dana si mi rekao kao da te ne zanima ševa ni s kim drugim, a sada te zatječem ovdje s... s...

Lexi pruža ruku kako bi se rukovale. – Alexandra Reinhart.

Deein razjareni pogled okreće se prema Lexi. Ali tada prestaje u trenutku kad se počne pitati: – Reinhart.. Odakle mi je to prezime poznato?

Dopušta mi odgovoriti. Napokon. – To je Mackenziena majka.

Ako bolje pogledate, gotovo možete vidjeti kako se prijašnji razgovori odvijaju u Deloresinim očima, i Mackenzie... pseudonećakinja? - Okreće se prema meni. – To znači da je ona...

- Djevojka s kojom sam odrastao, da. Drewova sestra,

Alexandra preuzima. - Drewova sestra, Stevenova supruga, kći Johna i Anne. Imam mnogo određenja. A jedno će biti osobito dobro iskorišteno.

U takvim trenucima posumnjam da Alexandra zna za svoj nadimak. I to me plaši.

Jako.

Alexandra i dalje gleda Dee, ali govori meni: - Vidjela sam što si mislio kad si rekao da je drugačija. A tada kaže Dolores: - Ti si zacijelo Delores. Matthew mi je upravo pričao o tebi. Rekla bih da mi je drago upoznati te, ali sam ostvarila svoju kvotu laži za ovaj tjedan.

Alexandra polako kruži oko nje poput morskog psa koji odmjerava ranjenog tuljana. Znaš, Delores, majka mi je govorila da iako muškarac nikada ne bi smio udariti ženu, to nikada ne bih smjela iskorištavati. Da bih uvijek trebala očekivati jednaku i zasluženu reakciju.

Dee prekriži ruke na grudima i stoji tvrdoglavo ponosno pod teretom Lexinog neodobravanja.

Matthew ti je objasnio naš odnos. On mi je poput drugog brata. A od njih dvojice on je finiji. To bi trebala imati na umu kad mu budeš ponovno bacala ledene napitke u glavu.

Dee samo malo popušta. Spušta pogled u pločnik i obrambeno mumlja: Bio je to Slurpee.

Alexandra zapucketa prstima prema meni. – Daj mi košulju i sako.

Skinuvši kravatu, predajem joj odjeću pa stojim na pločniku u običnoj bijeloj potkošulji i sivim hlačama. Dee poseže prema umrljanoj odjeći u Lexinim rukama. - Platit ću kemijsko čišćenje.

Alexandra okreće očima. ~ U kemijskoj čistionici to neće moći očistiti, Srećom, znam domaću pastu koja bi trebala spasiti stvar. A tada kaže meni: - U subotu možeš doći po to.

Ona stavlja ruke na moja ramena i ljubi me u obraz te ubrusom briše preostali napitak s mojega uha. - Moram ići. Neka vam je sa srećom, trebat će vam.

Prije no što je Alexandra otišla, Dee kaže: - Nadam se da ćemo se sljedeći put sresti u drugačijim okolnostima.

A Alexandra odgovara: - Doista sumnjam da ćemo se ponovno sresti. Matthew je drag, ali nije glup. - Tada uzima svoju torbicu i od tu/i im ulicu,

Dee i ja gledamo je kako odlazi.

Dee gotovo za sebe kaže:- Je li uvijek takva kuja?

Smiješim se. - Takva je. - A tada provlačim ruka kroz ljepljivu, krutu kosu. - Jebo te. Dee, što je to bilo?

Ona ponovno prekriži ruke i brblja: - Neću se ispričati. Bila je to razumljiva pogreška. Rekla sam ti da nisam dobra u ovome. Očito sam zabrljala čak i vezu kompića za ševu. Šetala sam u vrijeme stanke za ručak i nisam mogla vjerovati kad sam te vidjela. Što sam drugo trebala pomisliti? Ako me želiš otpiliti, to je tvoja odluka, ali meni nije žao.

Hvatam je za ramena, saginjem glavu i ušutkavam je dubokim poljupcem. A tada joj kažem: – Neću te otpiliti. I ne moraš se ispričati.

Znam, znam – *Matthew, jesi li sišao s jebenog uma?* Ne, nisam poludio - samo mi ne smeta da je cura strastvena, vatrena. A malo posesivnosti nije osobiti problem. A osim toga, kao što je Barney Stinson već objasnio, Delores je dovoljno seksi da bi bila onoliko luda koliko to želi biti, ali je ja ipak neću izbaciti iz kreveta.

Dakako, to ne znači da ću joj dopustiti da se izvuče bez uzvrata. I zato je privlačim bliže pa trljam glavu o njezino lice i kosu. Širim ljubav – i što više Slurpeeja.

– Ah! vikne ona, nasmije se i udari me po leđima. Naposljetku se odmičem i kažem: – Eto. Sada smo to poravnali. - Brzo joj ljubim usne. – Idem kući istuširati se. – A tada dolazim na sjajnu zamisao. – Želiš li mi se pridružiti?

Ona se smiješi trljajući ljepljivost sa svojega obraza. – Moram se vratiti na posao.

Kimam. – Ali, vidimo se večeras?

– Svakako.

Tek kad je krenula, opažam bijeli laboratorijski ogrtač koji nosi preko crne kožne haljine, ljubičastih čarapa i visokih kožnih čizama, Vičem: – Hej, Dee!

Ona se okreće.

- Večeras ponesi ogrtač kući. I zaštitne naočale ako ih imaš. – Možda mislite da je u našoj vezi prerano za igre uloga, ali otkrit ću vam tajnu – *nikad nije prerano za igre uloga.*

crowarez

DESETO POGLAVLJE

Sljedećih nekoliko večeri Delores i ja provodimo zajedno. Odlazimo na ples u klubove i ostajemo kod kuće; počinjemo gledati filmove, ali propuštamo završetke; sate i sate provodimo u oznojenom seksu - onom nakon kojega se osjećate prljavo i jedva čekate da ga ponovite.

I razgovaramo - iznenađujuće. U krevetu ili preko stola uz večeru.

Na stolu.

Dee brbljava. Povjerava, objašnjava. A ima i... teorije... o gotovo svakoj mogućoj temi. Iako su sve njezine teorije zabavne, neke su prilično uvrnute. Primjerice:

- John Hughes je bio prava seksistička svinja.

- Kako to znaš?

- Pogledaj *Klub ranoranilaca*. Dečki imaju pet glavnih stereotipa – sportaš, zločinac, mozak, učitelj seronja, *cool* opuštteni domar. Što cure imaju? Dva. Kraljica ljepote i luđakinja - što podsvjesno govori naraštajima tinejdžerica da mogu biti lijepe ili lude, ali ne oboje. Jer, kad luda djevojka na kraju postane lijepa, više nije luda. To je sjebano. Pokrenut ću peticiju u vezi toga.

Ili ovo:

Mikrovalne su zle, nikada je neću imati.

- U redu.

- Nagao porast dječjih bolesti, alergija i poremećaja u razvoju moguće je pripisati trenutku kad su mikrovalne postale uobičajene. To je zlonamjerno zlostavljanje potrošača. Ali, to moraš držati za sebe. Korporacije posvuda imaju uši i oči i nema toga što neće učiniti kako bi to prikrile.

- Šutim kao zaliven.

I ovaj mali dragulj:

- Doista misliš da su Egipćani izgradili piramide?

- Dakako, to je temeljito dokumentirano.

– O, jadni, naivni čovječe. Kako su uspjeli pomicati kamenje veliko kao kuća? Kako su uspjeli načiniti podzemne, strukturalno besprijeorne tunele i prostorije bez ikakvih strojeva? Ili, kad smo već kod toga, kako su uspjeli oblikovati i klesati kamenje pod preciznim i jednakim kutevima?

– Pa... ako ih Egipćani nisu izgradili, tko jest?

– Izvanzemaljci.

– Izvanzemaljci?

– Dakako. Mnogo je dokaza da su izvanzemaljci stoljećima posjećivali Zemlju, a ti to ne znaš.

Ne, i ne želim znati. To zadnje je za mene previše uvrnuto - i uvjerljivo.

U subotu ujutro budi me zvuk vode tuša. I krještavi odjek Deloresina pjevanja u kabini. »I knew you were trouble« (engl. »Znala sam da donosiš nevolju«; prim, prev.) vjerojatno je najbezveznija pjesma ikada napisana, ali Deeina užasna izvedba mi samo izaziva smijeh.

Budući da nikada nisam bio od onih koji trate dobru krutinu – napose jutarnju - uzimam kondom iz ladice noćnog ormarića, ustajem i odlazim u kupaonicu.

- ... *trouble...ah... ah...*- Oči su joj zatvorene, a glava zabačena dok ispire svoju dugu kosu pod vodom. – ... *ah...*

Ulazim u kabinu i ne gubim vrijeme nego odmah navaljujem na Deeinu sočnu bradavicu koja je već zašiljena i ponosna. Ona se nije uplašila. Ne više. Njezin prodorni »ah« mijenja se u prigušeno stenjanje, a njezine ruke klize po mojim lopaticama i privlače me bliže.

Sviđa mi se to što ona bez otvaranja očiju zna da sam to ja.

Svjestan sam kako je vjerojatnost da bilo tko drugi *osim* mene obožava njezine prelijepe sise na ovom mjestu i u ovom trenutku mala do nikakva? Ali, hoću reći... da ona poznaje moj dodir. Moje zvukove, moje pokrete. Navikli smo jedno na drugo - *uskladili se* – na najbolji mogući način. Znam da ona voli da je čupam za kosu neposredno prije no što svrši. A ona zna da mene izluđuje gledati kako se poigrava prstenom na bradavici ili kad jezikom ocrtava moje trbušne mišiće.

Kad se počela trljati – migoljiti - o mene, puštam bradavicu i proždirem njezine usne, klizim ustima po njezinim i guram jezik u njezinu toplu vrelinu. Bez prekidanja poljupca spretnim prstima navlačim kondom. A tada obavijam ruku oko njezina struka i lako je podižem na sebe.

Njezine noge zauzimaju svoje prirodno mjesto oko mojih kukova. Držeći kurac u ruci, povlačim glavu preko njezine pice pa, čak i uz toplu vodu koja pada po nama, osjećam koliko je vrela i nestrpljiva.

Potpuno ulazim u nju i pritišćem njezina leđa u pločice zida. Ona odvaja usta od mojih i stenje. Zabacuje glavu dok se počinjem pokretati – jakim, odlučnim pokretima koji je potpuno ispunjavaju. Dašćem uz njezin obraz. Ona me grize za rame i ja stenjem.

Njezine noge me stežu čvršće pa ubrzavam. Želim prodrijeti dublje. Jače. Više.

Uvijek više.

Ona uzdiše. – Volim tvoj kurac, savršen je. – Ona se trlja o mene, podiže se i spušta u skladu s pokretima mojih kukova. - Ševi me, Matthew... ševi me svojim savršenim kurcem.

Njezine riječi me pale još više. Čine me još krućim.

Osjećam treperenje njezinih mišića koji se počinju stezati oko mene – grčiti – čineći svako moje prodiranje još intenzivnijim i ugodnijim, toliko da počinjem gledati u križ. Ubrzavam još više jer želim da svršimo zajedno.

Njezina su leđa cijelom površinom na zidu, a između naših prsa nema ni centimetra prostora dok ulazim u nju dublje i dublje. Ona me tada steže, drži me u sebi dok svršava prodorno cvileći. A ja svršavam s njom - vapim njezino ime dok svaki živac u mojemu tijelu eksplodira u mahnitosti zanosa.

Dee me ponovno ljubi. Ovaj put polakše, gotovo nježno. Ne puštam je odmah nego spuštam lice između njezina vrata i ramena te zadovoljno ostajem ondje s njom. Ostao bih cijeli dan, kad bih mogao.

Ona usnama prelazi preko mojega uha i šapuće: - Dobro jutro.

– Slažem se.

Okrećem se kako bismo oboje bih točno ispod vode te naposljetku popuštam stisak i spuštam je. Sa smiješno zadovoljnim osmijesima polako peremo jedno drugo, a tada izlazimo u kupaonicu punu pare.

Dok se brišem, gledam na sat. - Sranje, zakasnit ću.

Dee pamučnim ručnikom trlja kosu. - Kamo ćeš zakasniti?

Smiješim se. - Imam sastanak s jednom damom.

Iako Delores uporno tvrdi da ne želi ozbiljnu vezu, očito je da je moja izjava strašno izjeda. Njezina lijepa ramena se koče, brada joj se podiže, pogled smračuje, a oči stišću. Silno se trudi govoriti nehajno.

Trudi se, ali ne uspijeva.

- Oh, sastanak? To je lijepo. Dobro za tebe.

Hvatam je za bokove i privlačim k sebi tako da nema kamo pogledati nego u moje nasmiješeno lice. - Želiš nam se pridružiti?

Ona se pokušava odmaknuti. - Malo je prerano za trojac, zar ne?

Moje uši su se načulile. - Seksala si se u trojcu?

Kad malo bolje razmislim, ne želim znati.

- Nema veze. Nemoj odgovoriti na to. Iako mi se sviđa smjer u kojem razmišljaš. Ne tražim trojac. Zovem te u Zoološki vrt...

- Zvuči perverzno.

Stišćem njezine bokove. - ... s Mackenzie i sa mnom.

Dee razmatra moje riječi. A tada se smiješi - s olakšanjem i zahvalnošću. Razmišlja još malo. - Neće li se gospođici U-Kemijskoj-Čistionici-To-Neće-Moći-Očistiti smetati to što i ja idem?

Članovi mnogih obitelji se previše upliću jedni drugima u život. Znaite na kakve obitelji mislim. Sestre koje ne razgovaraju jer se jedna udala za tipa koji se drugoj nije sviđao. Braća koja se zarate zbog neugodne djevojke i prijatelji koji se udalje jer netko nije poslušao savjet koji je nitko nije tražio.

Iako se Alexandri Dee nimalo ne sviđa, zbog poštovanja prema meni to nikada ne bi pokazala. Drew mi je mjesecima pokušavao reći da Rosaline nije djevojka kakvom sam je smatrao i premda mu nisam vjerovao, premda se ispostavilo da je bio u pravu, nije mi to stavljao na nos.

Najbolje obitelji pokušavaju spriječiti katastrofu - ali ako to ne mogu, ipak dođu pružiti prvu pomoć ranjeniku.

- Bit ćeš sa mnom. Ona neće imati ništa protiv toga.

Alexandrin i Stevenov stan na istočnoj strani doista je prelijep - mislim da je predstavljen u časopisu *Architectural Digest* ili nekom sličnom.

Iako je veleban, Lexi ga ipak uspijeva ispuniti ozračjem doma, a ne muzeja. Otvara vrata Dee i meni pa ulazimo u sjajno predvorje s mramornim podom.

Dee krajnje pristojno kaže: - Zdravo, Alexandra. Drago mi je da te ponovno vidim.

- Delores, ovo je iznenađenje. Danas ideš s Matthewom i Mackenzie u Zoološki vrt?

- Idem.

Lexi se smiješi, ali joj je u očima sjaj zadirivanja. - To je lijepo. Samo, nastojim odvrćati Mackenzie od bacanja hrane pa se, molim te, sjeti biti pozitivan primjer.

Grlim Dee. - Nastojat ćemo se obuzdavati... ali ništa ne obećavam.

U tom trenutku Mackenzie dolazi u predvorje. Vozi svoj crveni tricikl sa zvoncem oko okruglog stola od mahagonija u sredini prostorije, tresući raskošan aranžman od orhideja i ljiljana u vazi. Podsjeća me na Dannyja Torrancea u filmu *Isijavanje*, ali bez jezivosti koja izaziva ježenje.

Mackenzie parkira tricikl i silazi s njega, odjevena u kombinezon od traperi. - Zdravo, ujače Matthew!

Dobivam zagrljaj.

- Zdravo, princezo. - Naginjem glavu prema Delores. - Ovo je moja prijateljica Dee. Danas ide s nama u Zoološki vrt, može?

Mackenzie nikada nije bila stidljiva - samopouzdana je i iskrena bez obzira na to gdje je ili s kime je. Ta je osobina vrlo izražena u njezinoj obitelji.

- Zdravo, gospođice Dee. - To »gospođice« je u potpunosti Alexandrin utjecaj. Utuvljivala joj je titule otkako je Mackenzie naučila govoriti.

Delores maše. Mackenzie se tada usredotočuje na crn krzneni prsluk koji Dee ima na sebi. Pruža ruku i miluje ga - kao zeca. A tada pita: - Je li to tvoj kostim za Noć vještica?

Dee na sebi ima uske bijele hlače, bijelu majicu i crne tenisice koje je netko maksimalno ukrasio štrasom. Uz prsluk je očito zašto Mackenzie misli da je to kostim - dalmatinca ili zebre.

- Mackenzie, to je nepristojno - opominje je Lexi.

Ali, Dee maše rukom. - Ne, u redu je. - Čučne kako bi joj oči bile u razini s Mackenzienim. - Volim se svaki dan odijevati kao da je Noć vještica.

Mackenzieno lice se ozari. - To je *cool*. Mama, smijem li i ja to?

Alexandra odmahuje glavom. - Ne. Samo jednom godišnje možeš biti Frankenberry.

S tim riječima dobivam mušku torbu neutralne boje, sa svim potrepštinama koje morate imati pri ruci kad god dijete Mackenziene dobi odlazi od kuće. I krećemo u Zoološki vrt.

Dok sam bio dijete, zoološke vrtove sam smatrao prilično sjebanim. Uzmete medvjeda, lava - kralja džungle - i zaključate ga u kavez dimenzija stotinu sa stotinu metara, dodate malo zelenila i očekujete da će biti sretan? Divlje životinje bi trebale biti... divlje. S godinama sam uvidio da su mnoge životinje spašene jer su bile bolesne ili ozlijeđene pa u prirodi ionako ne bi preživjele. Premda je donekle istina da bi priroda trebala činiti svoje, zoološke vrtove sada doživljavam kao umirovljeničke domove u kojima lavovi, tigrovi i medvjedi mogu proživjeti svoje posljednje dane zbrinuti i hranjeni.

To možda nije uzbudljivo kao život u divljini... ali je nedvojbeno bolje nego biti mrtav.

crowarez

Dee, Mackenzie i ja provodimo poslijepodne obilazeći sve izložke u Zoološkom vrtu Central Park - lavove, paviljon gmazova. Za razliku od svih drugih žena koje poznajem, Dee voli zmije. Dok je bila mala, za rođendan je željela kraljevskog udava, ali se njezina majka nije složila s time. Brat će joj je za utjehu kupio gumenog.

Ručamo - *pizzu* - a ja ni ne gledam kolica s *hot dogom*. Moji dani *hot dogova* s čilijem su završeni.

Dee kupuje Mackenzie balon s likom sjevernog medvjeda pa dugo razgovaraju o tome koliko bi joj balona bilo potrebno da odleti, kao u filmu *Nebesa*. Budući da Dee zna sve o plinovima poput helija, na kalkulatoru je mogla izračunati koliko bi ih bilo potrebno. Mackenzie je bila istinski zadivljena.

Samo se nadam da joj neće svašta pasti na pamet.

Sada jedemo kokice i gledamo pingvine. A Mackenzie pita: - Jeste li znali da pingvinice drže pingvine za jaja?

Dee se zagrcne zrnom.

Mackenzie to ne opaža. - Ujak Drew kaže da cura može birati pingvina kojeg želi, on mora plesati za nju. A tada pingvin mora dugo nositi jaje na nogama.

- Te pingvinice su vrlo pametne - komentira Delores. A Mackenzie žustro kima.

Potom prelazimo na majmune. Nisam siguran kojoj vrsti pripadaju, ah su maleni, bijele pahuljaste loptice koje su sposobne mirno sjediti samo dok pokušavaju zajahati jedna drugu. Delores puše, a Mackenzie kaže: - Puno se hrvaju.

Smijem se. I šapućem Dee u uho. - Ti pohotni majmunčići su mi dali ideju. Trebali bismo poći prije no što se osramotim.

Mackenzie očito ima pseći sluh pa pita: - Ujače Matthew, što znači 'pohotni'?

Brzo se spašavam. - Uzbuđeni.

Ona kima... i arhivira to u svoj dražestan, nepredvidljiv um.

Nas troje izlazimo iz taksija pred Alexandrinom i Stevenovom zgradom. Držim Mackenzie na ramenu jer napola spava. Dee nosi Mackenzien balon, torbu i desetak sitnica koje nisam mogao ne kupiti joj. Alexandra nam otvara vrata i Mackenzie se budi pa pokušava istrljati umor iz očiju. Spuštam je na noge, a ona nas oboje grli i zahvaljuje nam iako je to nitko nije uputio učiniti.

Alexandra joj govori: - Na krevetu te čeka paket, stigao je dok si bila vani. Mislim da je to lutka Amerikanka Elizabeth koju ti je baka naručila za rođendan, ali je u tom trenutku nisu imali na skladištu.

Mackenziena usta oblikuju dražesno O i gotovo treperi od uzbuđenja. - Čekala sam je! Jako sam pohotna!

I trčeći odlazi iz predvorja u svoju sobu.

Alexandra okreće olujan pogled prema Dee i meni. - Biste li mi to objasnili?

Trljam potiljak... a tada potpuno uvaljujem Stevena. - Zapravo bi trebala razgovarati sa suprugom. On bi trebao paziti što govori u Mackenzienoj blizini.

Iskupit ću mu se, kunem se.

Dee se ubacuje: - Da. Djeca su kao spužve. Jednostavno upijaju sve što ih okružuje.

Prema izrazu Lexina lica vidim da nije nasjela.

- Trebali bismo poći - kaže mi Delores.

- Da, trebali bismo. - Zijevam. - Vodozemci su me doista iscrpili. Baj, Lexi.

- Baj, Alexandra - kaže Dee.

I tada bježimo.

crowareZ

JEDANAESTO POGLAVLJE

Te večeri otkazujem obilaženje klubova s dečkima. Dee i ja naručujemo kinesku hranu pa večer provodimo fantastično se ševeći u svakoj prostoriji mojega stana.

Svoj stol za biljar više nikada neću gledati istim očima.

Onesvješćujemo se u mojem krevetu i ja spavam snom iscrpljenog prokletnika... sve dok me usred noći nisu probudili šuštanje odjeće i koraci. Otvaram oči i opažam da Dee *nije* pokraj mene u krevetu nego užurbano hoda po sobi, traži odjeću i žurno je navlači ondje gdje je zatekne.

- Dee? Jesi li dobro?

Njezin je glas posve budan i napet. - Da, dobro sam. Spavaj, Matthew.

Mutnih očiju gledam na sat: tri ujutro. - Što radiš?

- Idem kući.

Prisiljavam se uspraviti se i odmahujem glavom kako bih se oslobodio magle iz nje. - Zašto?

- Zato jer ondje živim, sjećaš se?

Ne znam što ju je spopalo dok sam spavao, ali sam zapravo previše umoran da bih raspravljao s njom. Odbacujem pokrivače. - U redu. Daj mi minutu i odvest ću te.

Ona pogledom pretražuje pod i opaža svoju torbu u kutu. - Ne moraš. Idem taksijem.

Osjetivši da nemam mnogo vremena, navlačim hlače trenirke i uzimam majicu koja je bila pala na noćni ormarić nakon što je strgnuta s mene. - Tada ću se voziti s tobom.

Delores staje i probada me ostrim pogledom. - Možda će te šokirati, ali, sposobna sam sama otići kući, hvala lijepa.

- Tri su sata ujutro, Delores.

Ona sliježe ramenima. - Ne živiš u opasnoj četvrti.

- Ovo je Manhattan, *svaka* četvrt bi mogla biti opasna.

Ona ne odgovara. I ne čeka me. Držim tenisice u ruci i jedva se sjetim uzeti ključeve dok trčim kako bih je stigao. Sada potpuno budan, u dizalu nazivam tenisice.

- Dakle, jesi li ljuta na mene zbog nečega specifičnog ili je ovo više općenita ljutnja jer su 'svi muškarci gadovi'?

Ona prekriži ruke. - Nisam ljuta.

Prijevod? Seronja si, ali sam moraš otkriti zašto jer ti ja neću reći.

Izlazimo iz predvorja. Mašem vrataru da mi nije potreban i sam zaustavljam taksi. Vožnja do Deeninog stana je napeta i tiha. Pogledavam je iskosa - jer je gledanje plahom psu u oči najbrži način da vam otrgne grlo.

Ona sjedi ukočeno, ne izgleda baš gnjevno, nego tjeskobno, poput životinje koja je stjerana u kut i čeka priliku da pobjegne. Kad smo skrenuli pred njezinu zgradu, Dee izlazi iz taksija i prije no što je vozač potpuno stao, molim ga da me pričeka i tada iskačem za njom.

Dok ona gura ključ u zaključana vanjska vrata, stavljam ruke na njezine. - Bi li mi, molim te, mogla nagovijestiti što se u ovom trenutku događa u tvojoj glavi? Jer ja... pomalo sam izgubljen, Dee.

Ona gleda naše ruke, a tada se okreće prema meni i uzdiše. - Ovo je jednostavno... prebrz si za mene.

Naslanjam se ramenom na zgradu. - Ako si željela da usporim, mogla si to jednostavno reći. Jako, lagano, brzo, polako, uvijek ti želim ugoditi.

- Nemoj biti dražestan, Matthew.

Ne mogu si pomoći.

Ona maše rukama, hladi se kao da je na rubu napadaja panike. - Probudila sam se u tvom krevetu i... to mi je jednostavno previše. Osjećam kao da se gušim. Potreban mi je... prostor.

Prostor.

U redu.

To je isključivo ženski koncept. Za muškarca udaljenost ne pojačava želju nego samo pruža dovoljno mogućnosti za nalaženje nekoga u koga će ugurati svoj kurac. Kad se muškarcu određena žena doista sviđa, o njoj osjeća isto što i o nedjeljnim utakmicama - više je uvijek bolje.

Pa ipak, shvaćam što Delores pokušava reći.

U ovo vrijeme prošlog tjedna ponudio sam joj neobaveznost, ali su dani koji su uslijedili bili sve samo ne neobavezni. Bili su intenzivni. Dosljedna učestalost. I to je očito jebeno plaši.

Kad druženje s istom osobom svakoga dana postane rutina, teško je sjetiti se kakav vam je život bio prije... ili kako bi mogao izgledati poslije.

Iako mi je odgovaralo provoditi toliko vremena s Dee, ne želim ostaviti dojam potrebitosti. Očaj je vonj koji nije moguće oprati kad ga se jednom nanjuši.

- Potreban ti je prostor, u redu, shvaćam.

Ona otvara vrata i ulazi. A tada se okreće prema meni i neiskreno se smiješi. - Ja ću... nazvat ću te.

Kimam.

I tada mi zalupi vrata u lice.

Ne zove me.

Ne zove me sljedeći dan. Ni u ponedjeljak. Pa čak ni najsvetijeg trećeg dana. Nisam provjeravao telefon svakih pet minuta ili takvo što... ali, priznajem da je bio potpuno napunjen.

Delores me je otpilila. Jednostavno... jebeno ajme.

Da, u prošlosti sam ostavljao djevojke - fine djevojke koje me nisu zanimale. Da, sada sam prvi put primatelj.

I ne, nije ugodno.

Trebao bih je zaboraviti. Mnogo je drugih koje čekaju svoj red. Trebao bih nastaviti dalje i prema gore. A i dolje je uvijek zabavno.

Trebao bih... ali ne želim to. To nije samo zato što je ona lijepa, divlja, a sise su joj iz mokrih snova. Više od svega toga, Dee je zanimljiva. Fascinantna. Drugačija od bilo koje druge djevojke s kojom sam izlazio. Kako razmišlja, kako me zadirkuje, izaziva - mogao bih iz dana u dan samo razgovarati s njom da mi ne dosadi.

Ona me potiče na razmišljanje, ona me nasmijava... zbog nje se ukrućujem.

I kao što bejzbolski skaut može pogledati igrača iz Dječje lige i vidjeti budućeg najkorisnijeg igrača, znam da bismo Dee i ja mogli biti sjajni zajedno. Legendarni. Osjećam taj potencijal kad god sam joj blizu. Zato se moje misli - i moja maštanja - vraćaju njoj. Zato što ćemo, uz malo vremena i nešto dodatnog truda, oboje žeti lijepe nagrade.

U utorak navečer hvatam bika za rogove - ili, u ovom slučaju, kuju za uši.

Preskačem teretanu i nadzirem Deloresinu zgradu čvrsto odlučivši uhvatiti je na povratku s posla.

Ona upravo dolazi niz ulicu, žustro korača u sjajnim štiklama s otvorenim prstima, u lepršavoj bijeloj košulji koja vijori sa svakim pokretom njezinih ruku, i u zelenoj suknji s uzorkom zmijske kože. Trčim prema njoj. Njezina se brada odlučno podiže kad me je ugledala, ali nije zastala.

- Hej, neznanko.

- Haj, Matthew.

Hodam pokraj nje. - Kako si?

- Imam puno posla.

- Toliko puno da ne možeš telefonirati, ha?

- Neka netko nazove egzorcista, zaposjela te je moja majka.

Hvatam je za lakat i zaustavljam. Ona je isprva uzrujana, ali kad me je pogledala u oči, osjetio sam to. Elektricitet. Uzbudjenje. Njezin pogled pleše po mojem licu i upija svaku pojedinost. I moje olakšanje jer je ponovno vidim - nakon što sam se danima zadovoljavao pustim sjećanjima - odraženo je u njezinu pogledu.

- Ja nisam on, Dee.

- Tko?

- Kreten koji te je učinio toliko spremnom pobjeći u strahu od veze. Od dopuštanja samoj sebi da osjetiš nešto... želiš nekoga... kako znam da želiš mene.

Ona prekriži ruke i podiže jedan kuk. - Zacijelo rijetko putuješ zrakoplovom, ograničenje težine prtljage je osamnaest kilograma. Tvoja golema glava zacijelo teži pedesetak.

Ovisno o tome o kojoj glavi govori.

Smiješim se. - Vrlo smiješno.

Ona se okreće i gleda automobile koji prolaze. A tada ponovno progovara ozbiljnim glasom. Mješavinom tuge i straha. - Nije bio jedan, Matthew... bilo ih je više. Ovo sam već doživjela. Besmisleno je sjediti i gledati dramu ako već znaš završetak.

Dlanom obuhvaćam njezinu čeljust i palcem prelazim po toplom obrazu mekom poput laticice. - Ali, ja nisam poput njih.

- To svi kažu, a ja sam si dopuštala vjerovati im. Ali, istina s vremenom izađe na vidjelo i tip do kojega mi je stalo, tip za kojega sam mislila da ga poznajem, pokaže se kao jadnik, kockar, oženjen ili običan gad.

Prsa mi se stežu zbog ranjenog izraza na njezinu licu. Zbog njezine boli. I dio mene želi pronaći sve idiote o kojima govori i razbiti im njušku zbog njihove gluposti.

Naginjem se bliže i prelazim usnama po njezinom vratu. Zato što je želim zaokupiti toliko da zaboravi sve svoje sumnje i strahove, i sve šupke koje je upoznala. I ja ću biti jedini kojega će osjećati - jedini kojega će pamtili.

- Delores, izađi večeras sa mnom. Još jednom. Makar zadnji put.

Ona želi pristati. Vidim joj to u očima, u načinu na koji se njezino tijelo okreće prema meni, a njezina ruka prirodno gravitira mojoj. Ali, iz njezinih usta izlazi: - Ne znam...

Pritišćem usne uz njezino uho i šapućem: - Daj mi još jednu večer i ako i nakon toga budeš željela, neću te više gnjaviti.

Ona zabacuje glavu i prelazi prstom duž moje čeljusti. - Tebe je teško odbiti.

- To je dar.

Ona uzdiše. - U redu - još jedna večer. Ali, klubovi će biti pusti.

Smiješim se i držim je za ruku dok krećemo prema njezinom stanu. - Ne idemo u klub. - Moj pogled prelazi po njezinim glatkim, golim nogama. - I vjerojatno bi trebala odjenuti hlače.

Njezino lice preplavljuje radoznalost. - Kamo idemo?

Namigujem joj. - To je iznenađenje.

Ako bilo tko od vas već priželjkuje da oženim vašu kćer, nastavak će vas oduševiti.

Motociklom skrećem na mjesto za parkiranje na gotovo pustom parkiralištu. Nogom odmičem nožicu i silazim. Delores skida kacigu s glave kako bi bolje vidjela blještavi znak.

CENTAR ZA KOTURALJKANJE

U Newarku smo - u poštenom dijelu. Jer, ringovi za koturaljkanje ubrzano nestaju, kao i *drive-in* kina. Na Manhattanu ih više nema, a u Jerseyju ih je još samo nekoliko. Guglao sam jer sam na temelju slika u njezinu stanu zaključio kako bi to mogao biti izlazak koji će nasmijati i razdragati Dee.

A to je sljedeće najbolje nakon »seksi i pohotne« Dee.

Kao i inače, nisam pogriješio. Deenin osmijeh je zasljepljujući dok silazi s mogega motocikla. Plješće rukama i skače gore-dolje.

- O, Bože, ovo će biti sjajno! Nisam se koturaljkala... ni ne sjećam se koliko dugo!

Možda zvuči ženskasto, ali gledati Delores kako se smiješi ubrzano postaje jedna od mojih omiljenih aktivnosti. Nalaženje načina da joj izmamim osmijeh lako bi moglo postati moj novi hobi.

- Koturaljkaš li? - pita me dok ulazimo u zgradu.

Koturaljkanje u vrijeme mogega djetinjstva nije bilo česta razonoda za moje prijatelje i mene. Ali, uvjeren sam da ću se snaći.

- Jednom, dok mi je bilo, ono, devet.

Ona stišće moju ruku. - To je kao vožnja bicikla; nikada ne zaboraviš. - Ubrzano podiže i spušta obrve. - A ja vraški plešem.

Smijem se. - Vjerujem.

Unutra vonja po mješavini gume, laštila za podove i blago pljesnivih tepiha. Nakon što smo unajmili koturaljke i svezali ih, ulazimo u ring.

Gdje ja padam na guzicu. Jako.

Ali, na *cool* način, dakako.

Dee stoji pokraj mene, smije se i pruža mi ruku. Ja je primam, a tada je povlačim k sebi. Na sebe. Pokrivam njezina nasmijana usta svojim i za kaznu joj grizem usnu. Ali, upravo kad je postalo dobro, nekoliko centimetara od nas staje prištav dječak u crno-bijeloj sudačkoj odori.

- Hm... ne možete... Ovo je obiteljsko mjesto... ne možete to raditi ovdje.

Smiješim se. - Oprostite. - Delores rukom prikriva smijuljenje.

Podižem se uza zid i ponovno krećem. Do našega drugog kruga sigurniji sam na nogama pa koturaljkamo jedno pokraj drugog. U ringu je još samo nekoliko koturaljkaša, a većina njih izgleda mlađe od deset godina. - Mislim da smo najstariji ovdje - kažem Dee.

- Nismo. Pogledaj njih. - Pokazuje latinoamerički par koji ne izgleda mlađe od osamdeset, drži se za ruke i kreće se savršeno usklađeno. - Nisu li slatki? Ja želim biti takva kad ostarim.

Izgledaju... sretno. Umorno, pomalo oronulo, ali potpuno zadovoljni zajedno. Zacijelo je lijepo biti s nekim tko te poznaje onoliko dobro koliko se sam poznaješ - i ipak se želi koturaljkati s tobom.

- Bilo bi lijepo biti oni kad budem star. A još bolje bi bilo biti Hugh Hefner.

Dee zabacuje glavu i smije se. A tada se slaže sa mnom.

Poslije Delores uzima stanku i sjedi na klupi, a ja odlazim na šank po sokove. Dok se vučem natrag, dječak s lukavim osmijehom i obrnuto okrenutom bejzbolskom kapom prilazi Dee. Fizički izgleda kao da mu je otprilike dvanaest, ali je njegov stav primjereniji mnogo starijoj osobi.

I zvuči kao Joey Tribbiani. - Hej, mala, kako si mi *ti*?

Dee se smiješi. - Super sam, hvala.

- Što kažeš da zajedno vozimo sljedeće parove?

Prije no što je ona stigla odgovoriti dajem joj njezin sok i odgovaram umjesto nje. - Sljedeći parovi su moji, mali. Rezervirao sam.

Njegove male, drske oči me odmjeravaju. A tada kaže Dee: - Kad ti dojadi govedina pa poželiš malo teletine, bit ću ondje. - Pokazuje palcem prema arkadnim igrama uza zid i tada odlazi.

- Što je to, dovraga, bilo?

Delores se smije. - Upravo *tako* tebe zamišljam kao dijete.

Sliježem ramenima. - Blizu si. Ja am bio manje odbojan, mnogo šarmantniji.

- Ili si možda samo mislio da jesi - kaže ona i otpija gutljaj soka.

I iz zvučnika se začuje DJ-ev glas. - Sljedeća pjesma je samo za parove... a imamo i posvetu.

Gledam njezinu reakciju. Čekam.

- 'All I want is you' (engl. 'Želim samo tebe'; prim, prev.) grupe U2, za Dee od Matthewa.

Njezine oči su se razrogačile i zubima hvata donju usnu - u uzbuđenju i oduševljenju - jer to nije predvidjela.

Ustajem i pružam joj ruku.

Dee malo odmahuje glavom, a tada mi se smiješi. - Upravo si ostvario sve snove mogega trinaestogodišnjeg jastva.

Ona ustaje i nježno me ljubi. Potom me hvata za ruku pa izlazimo u ring. I, hvala Kristu, ne padam. Svjetla se prigušuju toliko da ring

osvjetljuju samo šarene točke koje se vrte. Bonov glas zavija iz zvučnika dok se Dee i ja smiješimo jedno drugome i koturaljkamo. I to je smiješno i nezrelo - šašavo i glupo.

Vraćajući se u grad, stali smo na crvenom svjetlu. Znam da je Delores uživala i gotovo sam uvjeren da je ostatak večeri spremna provesti kod mene.

Ali... želim čuti kako izgovara te riječi.

Žene vole da ih se osvaja, žele da im se pokaže da su željene, potrebne - cijenjene. A muškarci poput mene uživaju u osvajanju

- ali samo ako je uspjeh moguć. Želim da Delores prizna, da potvrdi, da je osvojena. Da je sa mnom. Da to želi jednako kao i ja.

Okrećem se na svojem sjedalu kako bih joj vidio lice. - Želiš li otići... ili ćeš ostati sa mnom?

Moje su riječi bremenite dvostrukim značenjem. A kad se njezino čelo namrštilo u razmišljanju, znao sam da je svjesna što je pitam.

- Reci mi da si to ti - tiho kaže. - Reci mi da je to... stvarno.

- Stvarnije ne može biti, Dee.

Ona mrmlja za sebe. - Dovraga... - Tada me čvršće stišće. - Želim ostati s tobom.

Smiješim se - s olakšanjem i oduševljenjem. A tada turiram motor i vozim nas kući.

DVANAESTO POGLAVLJE

U petak navečer je izložba u jednoj od mojih omiljenih galerija u središtu grada - u Agori. Za više slojeve New Yorka uživanje u umjetnosti nalik je djevojci koja u srednjoj školi postaje navijačica. To je malokad vezano uz ljubav prema tom »sportu« i mnogo više je statusni simbol.

Ali, ja uistinu uživam u likovnoj umjetnosti - u lijepim slikama i zanimljivim kipovima. Iako mogu i bez performansa te određenih suvremenih djela - pišanje u staklenku i nazivanje toga umjetnošću za mene nije jebena darovitost.

U sedam sati dolazim po Dee, ali motocikl ostavljam kod kuće. Delores mi je rekla da će odjenuti haljinu pa će joj nedvojbeno biti draže u galeriju otići taksijem.

A kakva je to haljina! Kad je otvorila vrata stana, ostao sam zuriti. Zinuo sam - a vrlo vjerojatno i slinio.

Bez rukava je i kratka - ističe njezine duge, zategnute udove. Njezine raskošne grudi i donji dio haljine čini tkanina s uzorkom intenzivno plavih i zelenih geometrijskih oblika. Ali, dio na truhu i prsima je izrezan, prekriven tankom, prozirnom crnom tkaninom. Još nikada nisam vidio takvu haljinu - definiciju seksi značajke.

Napokon zatvorivši usta, podižem veliki buket crvenih ruža koji sam joj kupio.

Jer, da, ugladen sam.

Dee je iznimno zahvalna. U jednoj ruci drži ruže, a drugom prelazi niz rever mojega tamnosivog odijela, preko mojega truhua i tada šakom obuhvaća moj paket.

Neočekivano, ali uvijek ugodno iznenađenje.

- Lijepo su. Hvala ti - šapuće milujući moj kurac, a tad pritišće svoje usne s okusom jagode o moje.

Kad se odmaknula, mrmljam: - Nepochjenjivo vrijedna umjetnost više mi nije jako zanimljiva. Možda bismo trebali ostati ovdje?

- O, ne, ova haljina mora biti viđena. A... ti izgledaš previše seksi u tom odijelu da bi ostao kod kuće.

To doista ne mogu osporiti.

Za razliku od izložbi u velikim muzejima kao što je Met, privatne galerije nude manje, intimnije izložbe. Iako je otvorena za javnost, u pravilu joj prisustvuju samo ozbiljni kupci, a vino i predjela koja poslužuju konobari s bijelim rukavicama izabrani su u skladu sa skupocjenim ukusom tih gostiju.

Dee i ja uživamo u bijelom vinu dok gledamo fotografije i slike na zidovima. Pod galerije je od pravog drva, zidovi su čisto bijeli, a dramatične svjetiljke ističu svako djelo. Gosti mile po sobama nalik labirintu te prigušenim, pretencioznim glasovima izražavaju svoja mišljenja o djelima. Delores i ja smo sami u jednom odijeljenom dijelu na čijim se zidovima nalaze platna živih boja i različitih veličina, koja prikazuju različite teme.

- Koja ti se najviše sviđa? - pitam.
- Zašto? Hoćeš li kupiti sliku?

Cijene nisu izložene, ali iz iskustva znam da se bilo koje od tih djela lako može prodati za desetke tisuća dolara.

- Razmišljam o tome.

Ali, nisam je zato pitao.

Sklonost u pogledu likovne umjetnosti vrlo je osobna, gotovo podsvjesna. To je isto kao i otkrivanje voli li tip više bokserice, obične gaće ili biti bez gaća - umjetnost govori silno mnogo o tome kakva ste osoba.

Dee obilazi prostoriju i zastaje pred slikom bijele farmerske kuće na vrhu brda, s plameno crveno-narančastim nebom na obzorju.

- Katie bi se ova svidjela.
- Kako to?

Ona nagnje glavu. - Vrlo je lijepa, ugodna i sigurna. Ali, nebo. .. ima i divlju stranu.

Pokazujem sliku na suprotnom zidu. - Drew bi izabrao onu.

Ona je kratko pogleda. - Zato što je to slika gole žene?

Smijem se. - Da. I... zato što ne pokušava biti nešto što nije. To nije slika cvijeta koji je zapravo vagina, svidjelo se to tebi ili ne, to jest ono što jest. Drew voli izravnost.

- Koja se tebi najviše sviđa? - pita.

Odmah pokazujem djelo Jacksona Pollocka koje nije na prodaju. Prepuno je mrlja i zavijutaka svih boja na crnoj pozadini. Dee joj prilazi i gleda je izbliza dok joj govorim: - Gledanje te slike nikada ne dojadi, svaki put vidim nešto novo. - Ponovno gledam Dee. - A to me vraća mojem prvom pitanju: koja se tebi najviše sviđa?

Ona otvara svoju malu zelenu torbicu i vadi telefon. Lista slike na njemu prije no što mi ga predaje.

- Ova mi je najdraža.

Gledam zaslon. - To je periodni sustav.

Ona sliježe ramenima. - Za mene je to remek-djelo. Skladno. Savršeno ustrojeno. Pouzdano.

- Nisu li neki elementi nestabilni?

Ona se smiješi. - Jesu, ali tablica ti govori koji su to elementi. Nema iznenađenja. Nema razočaranja.

I upravo je to pravi primjer onoga tko Delores jest. Danju kemičarka koja nosi zaštitne naočale, a noću šljokicama prekrivena djevojka koja obilazi klubove. Želi uzbuđenje i spontanost, ali dio nje, dio s kojim se u prošlosti poigralo previše kretena, žudi za pouzdanošću. Za iskrenošću. Za istinom.

Želim joj dati oboje. Želim biti njezin tobogan i njezin vrtuljak, njezin pustolov i njezin zaštitnik. Njezin impresionist i njezin periodni sustav.

Kako predstavljanje polako završava, većina gostiju okuplja se u glavnoj prijemnoj dvorani galerije. Kad je Dee otišla u zahod, ja gledam golemi kip u kutu i pokušavam shvatiti što bi trebao biti - beskonačna spilja ili čudovište iz močvare.

Ne opažam osobu koja mi se približila sve dok nije progovorila.

- Razmišljam o tome da kupim taj komad za svoju glazbenu sobu. Energija mu je vrlo nadahnjujuća, zar ne?

To je Rosaline. Lijepo je dotjerana u bež haljini bez naramenica, a njezina tamna kosa podignuta je na tjeme - i svaka vlas je na svojem mjestu.

I smiješi mi se... kao što se pauk smiješi muhi.

- Rekao bih da više zbunjuje no što nadahnjuje. Doima se da ne zna što je.

- To je možda zato što je voljna biti ono što želiš da bude.

Ton njezina glasa, razigranost u njezinim očima - prilično sam uvjeren da mi se nabacuje.

- Matthew, baviš li se još fotografijom?

- Bavim.

Ona se tiho smije. - Sjećaš li se kad smo otišli na Breezy Point i popili previše onog užasnog Chablisa? Tvoj fotografski aparat je toga dana mnogo radio.

Sjećam se dana o kojemu govori. Bili smo mladi, bezbrižni, pijani od jeftinog vina i opijeni jedno drugim. Ali, ni na jedan trenutak s Rosaline se ne osvrćem s dragošću. Ako imate limenku bijele boje i dodate kap crne, sva boja će biti okaljana. Siva.

Sjećanja koja bi mi trebala najviše značiti, sjećanja na prvu, zanesenu ljubav, u meni jednostavno izazivaju mučninu. Jer, svaki dodir, svaka riječ i svaki poljubac... ništa od toga nije bilo iskreno.

Prije no što stižem odgovoriti, Delores se vratila pokraj mene i opušteno me drži pod ruku. - Slike vise i u zahodu! Što mislite, kako se ti slikari osjećaju? Njihovo djelo je u uglednoj, poznatoj galeriji... ali u kenjari.

Izraz Rosalinina lica na trenutak postaje kiseo. A tada ga, kao prava glumica, pokriva ljubaznošću. - Pa... zdravo. Ja sam Rosaline Du Bois Carrington Wolfe. A vi ste?

- Ja sam Dee.

- Dee kako?

Ona zamahne kosom kao kakva plavokosa ljepotica iz četrdesetih i kaže: - Samo Dee.

- Vi i Matthew... radite zajedno?

Dee se samo smije. - Izgledam li kao bankarica?

- Ne... ne bih to rekla. - Njezin pogled spušta se na Deeinu haljinu, a njezin glas preuzima onaj zajedljivi, pasivno-agresivan ton koji ne podnosim u žena. - Vaša haljina je mnogo previše... odvažna... za bankaricu. Ne bi svaka žena bila toliko... hrabra... da odjene nešto toliko *neuobičajeno*.

Delores se umiljato smiješi - ali slijedi žaoka. - Baš lijepo od vas. A vaša haljina je jako... bež.

Rosaline skromno miluje tkaninu. - Pa, znate kako se kaže, manje je više.

Dee je gleda ravno u oči. - A katkad je manje... jednostavno manje.

Dopušta da taj ubod na trenutak visi u zraku. A tada se okreće prema meni. - Volim ovu pjesmu. Jesi li za ples?

Instrumentalna glazba cijelu se večer čuje u toj prostoriji. Pjesma koja se Dee sviđa je *jazz* inačica pjesme »Unforgettable« Nat King Colea, bez riječi.

Rosaline se smije. - Draga moja, to je samo pozadinska glazba. Nitko ne pleše uz nju.

Delores sliježe ramenima. - Život je kratak, a ja nikada ne propuštam priliku da plešem uz dobru pjesmu. Matthew, što kažeš?

Uzimam Deeinu ruku i nježno je ljubim, u ovom trenutku silno ponosan na nju. - Kažem da bih s tobom plesao bilo gdje.

Vodim je na sredinu prostorije. Dok prolazimo pokraj Rosaline, Dee šapuće: - Drago mi je da sam te upoznala, draga. *Pa-pa*.

Uzimam je u zagrljaj i započinjem lagan, jednostavan fokstrot. Dee s lakoćom slijedi moj korak. - Ajme, pa ti si pravi Fred Astaire. Nisam znala da znaš tako plesati.

- Vrlo sam darovit.

Ona se smiješi. - Vjeruj mi, znam. - Njezin pogled klizne prema Rosaline. - Dakleeee... hoće li svaka žena s kojom me upoznaš biti kuja?

Razmišljam o tome. - Ne, ona je bila zadnja.

- Je li ti to bivša djevojka ili takvo što?

Ni jedan muškarac ne želi pripovijedati o tome kako je bio izigran - kako je netko napravio budalu od njega. To je sramotno, neugodno - u pravilu odlučujemo potisnuti to i zamijeniti pričama o osvajanjima i o cjelonoćnim ševotonima.

- Takvo što. Zašto pitaš?

- Osjećam se kao da mi pokušava pogledom prerezati grlo.

Vješto nas okrećem kako bih joj tijelom zaklonio vidik.

Ali, Dee ipak kaže: - Vrlo je lijepa, kao model Victoria's Secreta.

- Dušo, nije ti ni do koljena.

Ona prestaje plesati. Potpuno. Istog trena. A njezino lice - njezino prelijepo lice je mješavina povrijeđenosti i sumnje... s tragom zamjeranja.

- Nemoj to raditi.

- Što da ne radim?

- Nemoj mi govoriti fraze kao da sam djevojka koju si upravo upoznao u baru. Reci mi da je mrziš, ili mi reci da je želiš ševiti do iznemoglosti i u svakom slučaju ću izaći nakraj s time. Što god kažeš, samo... to misli. Budi ovdje, sa mnom... budi iskren.

U pravu je. Potpuno. Refleksi su tjelesna reakcija bez informacija iz mozga. Događaju se neovisno, bez razmišljanja. Nesigurnost nije nešto što sam navikao čuti od Dee. I nedvojbeno ne želim nastaviti razgovarati o Rosaline pa sam rekao prvo što mi je palo na pamet. Bez razmišljanja.

Ne misleći to.

A ona zaslužuje bolje od toga.

- Ja... oprost. - Ponovno je privlačim k sebi i ponovno plešemo, ovaj put sporije.

Dee oslanja obraz na moj, a ja joj ljubim ušku i tada šapućem: - Htio sam reći da je lijepa, ali samo izvana. Ti si, s druge strane... ti si poput dijamanta. Bistra... i bespriječna... potpuno.

Ona nagnje glavu i gleda me. I ponovno se smiješi. A ja se osjećam kao gospodar univerzuma.

- To mi se više sviđa.

crowarez

Prelazim dlanom uz njezinu ruku, preko ramena, ispod kose i do stražnje strane njezina vrata. A tada je polako ljubim. Nježno. Obožavam njezine usne, njezin jezik. Poljubac je vlažan i divan - jedan od onih zbog kojih zaboravite da ste na javnom mjestu ili, ako se toga i sjetite, jednostavno ne marite.

Kad glazba i poljubac završavaju, Delores oblizuje usne. - Hajdemo odavde.

- Odlična ideja.

Kad smo se vratili u moj stan, Delores izuva štikle i svaku s treskom ispušta te prilazi ravno stereosustavu.

- Želiš li vina? - pitam.

Njezin pogled zahvalno prelazi preko mene. - Nisam žedna vina.

Dok se igra gumbima, stišćem se iza nje pa usnama prelazim preko njezina vrata i prstima uz njezino tijelo. Iz zvučnika se začuje pjesma

»Demons« grupe Imagine Dragons. Dee pritišće tipku REPEAT (engl. »ponavljanje«; prim. prev.) i kruži stražnjicom uz mene.

- Sviđa mi se ova pjesma - kaže.

- Meni se sviđa ova haljina.

Ona se okreće prema meni. Njezin dah mi šaklja uho dok mi šapuće:
- Još će ti se više svidjeti ono što je ispod.

Svlači mi sako s ruku i spušta ga na pod. Usredotočujem se na njezina usta, a ona brzo obrađuje moju košulju. Uzima moj fotografski aparat sa stolića, a tada klekne između mojih raširenih koljena i nudi mi ga kao dar.

- Fotografiraj me, Matthew.

Teško dišem, gotovo stenjem. I kurac me boli od iščekivanja. Da je gledam, dodirujem i, da, fotografiram.

Na određenoj razini svaki muškarac želi biti pornografska zvijezda. Mislim, doista, možete li zamisliti bolji način zarađivanja za život? Disneyland možda jest najsretnije mjesto na Zemlji, ali Silicijska dolina je mjesto na kojemu se želje muškaraca ostvaruju. Kućne snimke i fotografije seksa muškarcima - i ženama

- omogućuju kušati tu fantaziju. Prisjećati se i ponovno proživljavati najerotičnija iskustva svojega života.

Ako je to previše divlje za vaš ukus, sljedeći dio možda biste trebali preskočiti.

Dee se smiješi dok joj uzimam aparat iz ruku. Provjeravam film i bateriju dok ona ustaje i ljulja bokovima u ritmu glazbe. Oči joj se zatvaraju, glava ljulja s jedne strane na drugu, a njezini crvenkastoplavi uvojni šire se oko nje dok se okreće.

I izgleda vrlo... slobodno. Vrlo divno nesputano.

Oduzima mi dah.

Nestrpljivim rukama bilježim taj trenutak. *Klik, klik, klik*, čuje se blenda.

Ona poseže iza sebe, isturivši sise, i otvara zatvarač svoje haljine. Polako je svlači sa svojega tijela. Otkriva proziran crni grudnjak bez naramenica s intenzivno plavim rubom, i jednake tanga gaćice. Grudi su joj čvrste, visoko podignute i potpuno vidljive kroz tanku tkaninu - uključujući moju omiljenu igračku, Deein svjetlucav dijamantni *piercing* na bradavici.

Njezina haljina leži zaboravljena na podu dok se ona vrti i okreće. Ja ližem svoje odjednom suhe usne, ponovno fokusiram leću i okidam.

Klik, klik.

Deloresine ruke klize niz njezina bedra, a potom se penju uz trbuh pa obuhvaćaju grudi onako kako to želim. Moji se prsti trzaju i čvršće hvataju aparat.

Klik, klik.

Glas mi je hrapav dok govorim: - Dođi ovamo, Dee.

I ona, čudesno, doista dolazi. Čim se dovoljno približila, povlačim je na sebe pa jednu šaku uvlačim u njezinu kosu, a drugom gnječim njezinu glatku, čvrstu stražnjicu.

Ona stenje pod mojim usnama. A tada njezina ruka otkopčava moj pojas pa jednim pokretom spušta moje hlače i bokserice. Klizim s kreveta na koljena, vodeći nju - i uzimajući fotografski aparat - sa sobom. Tkanina Deeninog donjeg rublja meka je poput šapata pod mojim napetim kurcem - ali ne meka kao njezina koža. Poliježem je na leđa, a tada uzmičem. Gledam je u oči i najprije svlačim njezine gotovo nepostojeće gaćice. Potežem »ku-kuc« grudnjak, a on puca s obje strane, ali ne dopuštam da me to zaustavi.

- Kupit ću ti novi - hrapavo obećavam.

Dee blago kima.

Kad je divno gola, spremna i izvijena, ponovno uzimam fotografski aparat.

Klik, klik, klik, klik.

Odlažem kameru u blizini i pokrивam Deino tijelo svojim te se potpuno usredotočujem na njezine divne dojke. Jednom rukom stišćem, dok ustima obožavam drugu. Ližem oko njezine bradavice, a tada je obuhvaćam usnama - stružem zubima, tapkam jezikom i jako sišem sve dok Dee ne krikne u prelijepoj simfoniji zanosa i boli.

A tada počinjem s njezinom osjetljivom blizankom.

- Sviđaju li ti se moje sise, Matthew? - stenje Dee.

Ukrućenim jezikom trljam ružičasti vrh, a tada odgovaram: -

Volim ih. Savršene su. Ovo bih mogao raditi cijelu noć.

- Voliš ih lizati? - Ona cvili.

- Da.

- Štipati? - Uzdiše.

- Da.
- Sisati?
- Itekako.
- Matthew, želiš li ih ševiti?

Usijana potreba istog se trena slila u moj kurac - pa sam zastenjao. Jer, temeljita ševa njezinih grudi je maštarija kojom sam se bavio otkako sam ih prvi put vidio.

- Da - gotovo preklinjem. - Bože, da, jebeno to želim.

Ona se primamljivo smiješi. Savršena zavodnica - lice i tijelo anđela s vražjom žudnjom. Sva spremna i želi.

- I ja.

Delores klizi poda mnom i putem ostavlja poljupce, a zastaje kad joj se lice našlo tik ispred moje silovite erekcije. Dok lebdim nad njom, ona me uzima u veličanstvenu vlažnost svojih usta, cijelom duljinom - sve dok ne osjetim njezino usko grlo. Odmiče se i ostavlja obilan sloj vlažnosti dok me vadi iz usta.

Podižem se na koljena. Dee leži između njih, a njezine se grudi prelijevaju iz njezinih ruku, savršeno usklađene s mojim kurcem iznad njih. Lagano sjedam, oslonivši najveći dio svoje težine na listove. Ona pritišće dojke jednu uz drugu, obuhvaćajući moj ukroćeni kurac između njihove savršene, glatke mekoće.

Uživam u tom osjetu. Oči mi se čvrsto zatvaraju.

- Jebo te.

U njezinu je glasu osmijeh koji mi govori: - Samo naprijed.

Želim se pokrenuti - želim udarati u nju mahnito užurbano sve dok ne stignem u onaj raj za koji znam da samo čeka da stignem u njega.

Ali, suzdržavam se - i prisiljavam se usporiti. Dopustiti joj da ona preuzme vodstvo. Otvaram oči i opažam Deenin vatreni pogled. Ona podiže i spušta svoje sise - drka mi njima - opet i opet.

Taj osjećaj - *Isuse Kriste* - nevjerojatniji je no što sam ikada zamišljao.

Deeine ruke se umiruju, samo održavaju stiješnjost, dok ja pomičem kukove naprijed-natrag - polako - produljujući uživanje. A tada se saginjem i ubrzavam - dišem brže, a srce mi pokušava iskočiti iz prsa.

Dee dašće poda mnom. - Upotrijebi aparat, Matthew. Želim vidjeti slike. Poslije.

Sikćem i stenjem. A tada činim ono što traži od mene. Uzimam fotografski aparat s poda. I snimam fotografije.

Klik, klik.

Ali, ne bilježim svoj kurac kako klizi između njezinih raskošnih sisa - ta je slika već zauvijek urezana u moj um.

Klik, klik.

Fotografiram njezine usne - otvorene u užitku. *Klik.*

Njezin vlažan jezik koji me traži. *Klik.*

Njezine oči boje jantara, rasplamsane u strasti... i povjerenju. *Klik, klik, klik.*

To su slike koje uvijek očuvavam. Slike koje želim zadržati.

Jer, izvan ovog trenutka - onkraj naše uzavrele privlačnosti i erotskih težnji - Delores mi ne vjeruje. Ne potpuno. Ne još.

Želi to. Nada se da sam dostojan. Ali, sumnja je još prisutna, štiti njezino srce - onemogućuje joj potpuno mi vjerovati.

I to je u redu. Ne znam kakve ožiljke nosi. Ne znam koja su je iskustva potaknula na toliki oprez. Čekat ću dok ne bude spremna pokazati mi. Uvjeravat ću je da sam ja jedan od malobrojnih izabranih kojima može pokloniti svoje povjerenje.

Jer, Delores je vrijedna čekanja i truda.

Ali, ovdje - sada - Deino tijelo već vjeruje u ono od čega njezin um još zazire. Da je ja nikada neću povrijediti. Da je želim - žudim za njom - više nego za bilo kojom drugom ženom prije nje.

Da ću voljeti svaki dio nje - njezino tijelo, njezin um... njezino srce - dokle god mi bude dopuštala.

Ritam pjesme udara. A pjevačeve riječi odjekuju.

Ovo je moj raj.

Ovo je moj raj.

Moj kurac glatko klizi između njezinih dojki u uzbudljivom, ujednačenom ritmu. A tada Dee podiže glavu. Naginje se naprijed i obavija usne oko mene, uvlačeći me u usta onoliko koliko može dosegnuti - i jako siše.

I to je toliko fantastično da bih vraški mogao zaplakati, kunem se.

Čista, nepatvorena ekstaza sijeva kroz mene. Stenjem njezino ime dok svršavam jako i duboko - iz srži svojih jebenih kostiju.

Nakon što je Dee progutala i posljednju kap, ispušta me iz svojih usta. A tada se vragolasto smiješi. - Toga sam bila žedna.

Prevrćem se na stranu jer me noge više ne drže. I svim se silama trudim doći do daha.

Nakon minute tišine Dee pita: - Jesam li te ubila?

Smijem se. - Bila si vraški blizu. To je nedvojbeno bilo bolje no što sam ikada zamišljao raj.

Vučem je k sebi i držim je na svojim prsima. Koža nam je skliska i divno ljepljiva. - To je bilo sjajno.

- Da, znam. - Smije se.

- Ali, bit će još bolje.

Ona me gleda u oči. - Doista?

Smiješim se i kimam. - Doista. Jer... - Podižem je i podvlačim se pod jednu njezinu nogu tako da me opkorači oko prsa. A njezina slatka pica našla se tek nekoliko centimetara od mojih usta.

Tada fotografski aparat predajem njoj. - ... sad si ti na redu.

TRINAESTO POGLAVLJE

Dee je taj vikend ostala kod mene. U subotu je vodim u teretanu, a ona izgleda vrlo dostojno svršavanja u mojim zavrnutim boksačkim kratkim hlačama, sportskom grudnjaku i rukavicama. Nekoliko puta je udarila vreću za boksanje i zaključila da njezina ne radi, ali sam joj ja pokazao da je to mnogo teže no što izgleda.

Delores je na odlasku bila ponosna na sebe - gotovo jednako kao i ja na nju. Nije ovladala vrećom, ali je bila mnogo bolja od većine početnika.

A tada je došlo nedjeljno jutro.

Budi me zvuk svadjanja, onaj hrapav, nimalo tih zvuk koji uzrujava kao povlačenje noktiju po školskoj ploči.

- Ne, mama, on spava. Bože, hoćeš li prestati! Mrzim kad to radiš! Dobro, probudit ću ga. Dobro!

Ruke bodu i guraju moje rame.

Govorim sam sebi da je to samo san.

- Matthew. Matthew - probudi se, moja majka želi razgovarati s tobom.

Moje se oči otvaraju. I vidim da se Delores ne zajebava sa mnom, pruža mi svoj mobitel.

Roditelji me vole - uvijek su me voljeli. Ali, moja prva interakcija u pravilu nije telefonska, dok u šest ujutro ležim s njihovom kćeri u krevetu.

To je pomalo odbojno.

Grubo šapućem: - Ne želim razgovarati s tvojom majkom.

- Da, pa, nisi jedini. Ali, ona će jednostavno nastaviti nazivati. Riješi to da možemo nastaviti spavati.

- Ne - sikćem. - Gol sam. Ne želim gol golcat razgovarati s tvojom majkom.

Ona okreće očima. - To je jebeni telefon, a ne Skype, obavi to.

- Gura mi telefon.

- Ne.

- Da.

Tada mi pritišće telefon na lice tako da nemam izbora doli uzeti ga. Glas mi je usiljen - nevoljko pun poštovanja - poput osnovnoškolaca koji skupno pozdravljaju učiteljicu.

- Zdravo, gospođo Warren.

Njezin glas je strog, čvrst. Pitam se ima li vojnu obuku u svojoj prošlosti. - Dobro jutro, gospodine Fisher. Čula sam da ste u odnosu s mojom kćeri. Molim vas, potvrdite ili porecite.

U nevjerici gledam Delores.

Ona bez glasa oblikuje riječ: - Oprosti.

Pročišćujem grlo. - Pa... hm... u ovom trenutku ne.

Ona se dramatično nakašlja. - Svjesna sam da je Delores Sunshine odrasla osoba sposobna sama donositi odluke. Ali, s obzirom na današnje stanje svijeta, bila bih vam zahvalna ako biste mi odgovorili na nekoliko pitanja kako biste umirili zabrinutu samohranu majku.

Pokrivam mikrofonom rukom. I smiješim se. - Drugo ime ti je Sunshine (engl. »sunčeva svjetlost«; prim, prev.)?

Dee jastukom skriva lice.

Moja pozornost vraća se gospođi Warren. - Pucajte.

Ona pročišćuje grlo. - Jeste li ikada uhićeni ili osuđeni za zločin?

- Ne.

- Jeste li ikada liječeni zbog mentalnog poremećaja?

- Ne. - Ali, počinjem sumnjati da gospođa Warren jest.

- Jeste li zaposleni i dobivate li plaću?

- Da.

- Živate li u strukturi koja nije na kotačima?

- Da.

- Jeste li otac kojem djetetu za koje znate?

Osjećam se kao da me ispituje najstrašnija osiguravajuća kuća.

- Ne, nemam djece, svjesno ni drugačije.

- Upuštate li se u seks sa zaštitom s mojom kćeri?

I, time završava dio našega kviza posvećen pitanjima o nevažnim pojedinostima... hvala vam na sudjelovanju.

Malo se uspravljam u krevetu. - Slušajte me, gospođo Warren. Mislim da je vaša kći sjajna. Prema njoj se odnosim s poštovanjem, stalo mi je do nje i trudim se da se lijepo provodi kad god smo zajedno. - Delores me gleda toplim pogledom punim obožavanja. - Ali, iskreno rečeno, odgovori na ova pitanja jednostavno nisu vaša prokleta stvar. To je između Dee i mene, samo između nas.

Gospođa Warren gundā. A tada kaže: - Pa, bilo je lijepo razgovarati s tobom, Matthew. Molim te daj telefon mojoj kćeri.

- Da, gospođo. - Predajem telefon Dee.

- U redu, mama. Da. I ja tebe volim. Zbogom. - Razgovor završava uzdahom.

A tada spušta glavu na moja prsa, obavija ruke i noge oko mene - i čvrsto me stišće. Ja joj ljubim tjeme i prelazim rukom po njezinoj kralježnici gore-dolje.

- Molim te, nemoj meni zamjeriti njezinu sumanutost - moli me.

Smijem se. - Još nisi upoznala moje roditelje. Kao što je Ferris Bueller rekao, svaka obitelj ima svoju uvrnutost.

- Pa... ne znam što to znači.

Dee zatvara oči i objašnjava. - Amelia je prije nekoliko bivših dečki izlazila s tipom koji je bio survivalist. U našem je dvorištu izgradio podzemno skrovište. On nije potrajao, ali bunker jest. Ona ga je napunila potrepštinama, a ljudi koji su joj najbliži pozvani su sakriti se ondje kad, prema njezinoj teoriji, vlada neizbježno pokuša porobiti stanovništvo i oduzeti joj oružje.

Zvuk Deeina glasa gotovo me je uljuljao natrag u san... kad su njezine riječi napokon doprle do mojega uma.

Podižem glavu. - Čekaj. Tvoja majka ima *oružje*?

U ponedjeljak navečer ulazim u svoj stan i bacam ključeve na stol u hodniku. I odmah osjećam da nešto... nije u redu.

Zrak je drugačiji. To je kao šesto čulo dok živite sami - jednostavno znate da je netko bio u vašem domu.

Ili je još ondje.

U dnevnoj sobi ništa nije dirano. Isto vrijedi za kuhinju i blagovaonicu, koju pregledavam dok odlazim niz hodnik prema zatvorenim vratima spavaće sobe. Otvaram ih i ulazim.

I ondje, nasred mojega kreveta, u svijetloružičastom čipkastom bodiju, jednakim podvezicama i čarapama, leži... Rosaline.

Za mnoge muškarce to je ostvarenje maštarije. Odmah uz maštariju u kojoj se na vašemu pragu pojavljuje seksi, napaljena cura u baloneru, ispod kojega ne nosi ništa.

Ali, za mene? Fantastična maštarija - pogrešna djevojka.

Njezina tamna kosa u sjajnim valovima pada preko mojega jastuka. Njezine plave oči gledaju me dok se njezine crvene usne rastežu u primamljiv osmijeh. - Zdravo, Matthew.

- Kako si, *jebo te*, dospjela ovamo? - Ona ne obraća pozornost na užasnuti prijezir u mojemu tonu. Ili ga možda ne čuje.

Njezin rubinski osmijeh ostaje netaknut. - Rekla sam tvojem vrataru da sam ti stara prijateljica. Nakon malo nagovaranja pustio me je unutra. Doista bi se trebao požaliti upravitelju. S obzirom na to koliko si platio ovaj stan, osiguranje je užasno. Iako, pretpostavljam da ti je u ovom trenutku prilično drago zbog toga.

Prelazi rukom po svojem trbuhu i poteže tanku tkaninu gaćica. Iako dolazim u iskušenje pogledom pratiti njezinu ruku, gledam je u lice. - Griješiš.

Ona ustaje s kreveta i staje pred mene pognutog pogleda i sklopljenih ruku - savršena slika seksi ranjivosti. - *Pogriješila* sam jer sam onako završila vezu s tobom. Kad sam te ponovno vidjela, shvatila sam koliko si mi nedostajao. Nadala sam se, sada kad sam ponovno u gradu, da ćeš mi dati drugu priliku.

Neću lagati. Uzbuduje me čuti kako ona to govori. Moj ego pobjedonosno maše šakom. Nije li to ono za čime žudi svaki ostavljeni ljubavnik. Čuti kako bivši objekt njihove naklonosti govori da je pogriješio? Moli i preklinje da mu se vratite?

- Ostavljaš Juliana? - pitam zapanjen.

Ona se smijulji. - Da ga ostavim? Nipošto, ludo! Ako ga ostavim, neću dobiti ništa. To je u predbračnom vrlo jasno istaknuto. Ali, to ne znači da ne mogu uživati u vlastitoj... rasonodi. Ti i ja možemo zajedno uživati. Često.

Prije nekoliko tjedana možda bih prihvatio njezinu ponudu. Ševa s Rosaline uvijek je bila spektakularan događaj. I *muškarac* sam. Redoviti

seks bez vezanosti je ćup zlata na kraju vraŹje duge. Nešto o ćemu svi sanjamo, ali zapravo ne vjerujemo da postoji.

Ali, ovdje - sada - ćak ni moj kurac nije zainteresiran. A to doista govori nešto s obzirom na to da je ona gotovo gola.

Rosaline mi prilazi i podiŹe ruke kako bi me zagrlila. Ali, ja je hvatam za podlaktice i drŹim na udaljenosti. - Odjeni se.

Ona izgleda istinski izenaćeno. Zbunjeno.

Ali, prije no što sam stigao objasniti, netko kuca na vrata. I Deloresin kreštavi, pjevni glas dopire iz hodnika: - Jesi li pozvala svojega dragog? Doći ovamo, dragi...

Sranje.

Ovo je loše. Loše poput izgradnje kuće na starom indijanskom pokapalištu, ćija su se tijela probudila i doista su ljuta.

Udaljavam se od Rosaline i krećem prema vratima, razmatrajući svoje mogućnosti. Mogao bih sakriti Rosaline u ormar ili pod krevet, ali, ako je Delores pronaće, ostavit ću dojam krivnje. Mogao bih pokušati Źurno odvesti Delores s mjesta zloćina, ali ako ikada dozna zašto, izgledat ću itekako jebeno kriv.

Jedina izvediva mogućnost jest otkriti sve - reći Delores istinu - pozvati se na njezinu sklonost vjerovanju i bogomdanu vjeru u iskrenost bliŹnjega.

Da, u pravu ste, totalno sam nadrapao.

Otvaram vrata. Delores mi pokazuje DVD *Prļjavi ples* i pleše na mjestu. - Ovo je savršeni film za nas! Uvjerena sam da ga još nisi gledao jer su tvoje testosteronom natopljene oćne jabućice bile previše zaokupljene gledanjem akcijskih filmova i ratnih pornića. Ali, na tvoju sreću, ja imam redateljvu inaćicu s dodanim scenama. MoŹemo uprizoriti scenu u dizalu. Ja i plešem seksi ća-ća-ća.

Izlazim u hodnik prije no što je završila i zatvaram vrata za sobom. Tada opaŹa izraz mojega lica i prestaje plesati. - Što je?

Stavljam ruke na njezina ramena i govorim: - Molim te da *ne* pošiziš.

Dakako da će je te rijeći upravo potaknuti da pošizi prije. *Glupo.*

- Zašto bih pošizila?

Pokušavam bolje. - Moraš mi vjerovati, Delores. Kunem se da nije ono kako izgleda.

Ni to nije bolje, zar ne? *Sranje.*

Tjeskoban pogled njezinih smeđih očiju prelazi s mojega lica na vrata iza mene pa ponovno na moje lice. Ona ne odgovara i ne pristaje nego zahtijeva: - Matthew, otvori vrata.

Mogao bih to jednostavno završiti.

Otvaram vrata i Delores odlučnim korakom ulazi prije mene. Ali, na što god se pripremila, ne nalazi to. Gleda po dnevnoj sobi. - Što si...

U tom trenutku Rosaline dugim koracima dolazi niz hodnik

- i dalje u podvezicama i čipki.

Jer, da nemam zlu sreću, ne bih uopće imao sreće.

- Mislim da si prilično djetinjast u pogledu... - Rosaline zastaje kad ugleda Dee - ali se doima da joj to nimalo ne smeta. - Pa, ovo je nezgodno.

Škrgućem zubima. - Rekao sam ti da se odjeneš.

- Mislila sam da si sramežljiv. Nisam mislila da misliš ozbiljno.

Okrećem joj leđa i gledam Delores. - Dee...

U njezinim očima vrtlozi se više emocija - šok, iznenađenje, povrijeđenost, iznevjerenost, gnjev, poniženost. Vjeri i povjerenju ni traga.

Ali, ne odlazi.

I samo na trenutak pomišljam da sam možda dopro do nje. Da će se sjetiti mojih obećanja, sjetiti se mojih postupaka u proteklih nekoliko dana i neizbježno zaključiti da nisam varalica.

Dajem vam sekundu da pogodite što je sljedeće učinila. Samo kako bi bilo zanimljivije.

Pljusnula me je. Jako. Posred lica.

Pljus.

A tada je istrčala kroz vrata kao šišmiš iz pakla.

- Dovraga!

Želim poći za njom - poći ću za njom - ali, prvo moram obaviti čišćenje.

Rosaline se smiješi kao da se ništa nije dogodilo i kaže: - Dakle, gdje smo stali?

- Upravo sam te namjeravao izbaciti iz stana. I dalje to namjeravam. S tobom ne želim nastaviti ništa, Rosaline. S nama je svršeno. Nemoj mi se obraćati na zabavama. Ako me vidiš na ulici, okreni se i pođi u

drugom smjeru. Ako više ikada izvedeš ovakvo što ili mi se pokušaš uplesti u život, itekako ću se pobrinuti da tvoj suprug i tvoji znanci doznaju da si prijetvorna, bezdušna, dvolična kuja. Jasno?

Njezino samopouzdanje se rasplinjava, a na licu joj se pojavljuje izraz ranjenosti. Ali, traje samo sekundu. A tada joj se pogled zaleđuje. Gnjevan, ali kontrolirano. Poput štakora koji je odlučio preživjeti čak i ako to znači da će si pregristi nogu. - U redu.

Upućujem joj posljednji gnjevan pogled dok odlazim. - Nemoj biti ovdje kad se vratim.

Do trenutka kad sam stigao sljedeće dizalo i sišao u predvorje, Dee ni traga. Trčim na pločnik i pogledom pretražujem more užurbanih Njujorčana, a tada opažam njezinu plavu kosu kako se udaljava niz ulicu.

I tada počinje kišiti. Kapi su teške i ledene, kao da iz golema nebeske glave tuša pljušti najjači mlaz.

Hvala ti, Bože. Lijepo mi daješ jebenu priliku.

Probijam se između pješaka i nastojim da mi mnoštvo kišobrana putem ne iskopa oko. Sustigavši Dee, hvatam je za ruku, okrećem i vičem: - Hoćeš li prestati trčati? Rekao sam ti da ne pošiziš!

Ona pokazuje prema mojoj zgradi i viče: - Kako da ne šizim kad ti je u stanu gola djevojka?

- Zato što nisam ondje s njom! Ovdje sam i vjerojatno podliježem upali pluća dok jurim za tobom!

- Zašto?

I tada uviđam da sam zamolio Dee da mi vjeruje - da vjeruje kako sam drugačiji od seronja iz njezine prošlosti - ali joj zapravo nisam dao razlog za to. Svaki muškarac može zabaviti djevojku

- pažljivim darovima, zabavnim izlascima - ali to ne znači da je iskren. Možda samo uvjerljivo glumi. Skriva drugi motiv ili personu ženskara.

Da biste dokazali da ništa ne skrivate, katkad morate isprazniti džepove, otvoriti torbu, podvrgnuti se pretresu. Čak i ako je to neugodno ili sramotno. Povjerenje je potrebno steći... katkad tako što ćete se skinuti do gola.

- Na studiju smo dvije godine bili u vezi. Želio sam je oženiti i mislio sam da ona to želi. Ali, ona to nije željela. Cijelo vrijeme me je varala sa

starijim, bogatijim tipom, a ja sam bio previše jebeno slijep da bih to vidio. Ostavila me je kad je zatrudnjela s njim. Slomila mi je jebeno srce... i... i sada mi je jako drago da je to učinila. Jer, da nije... nikada te ne bih upoznao.

Delores izgleda iznenađeno. Ali, tu je i suosjećajna, ali neprolazna sumnja.

- Veoma je lijepa.

Gledam Deenu mokru, zapetljanu kosu, njezino lice umrljano maskarom, njezine usne poplavjele od hladnoće. A tada odmahujem glavom.

- Meni nije.

Ona razmišlja o mojim riječima i za trenutak mi upućuje slabašan osmijeh. Pružam joj ruku. - Molim te, možemo li sada ući?

Ona je prima. - U redu.

Brzo se vraćamo u moju zgradu. Dok joj se približavamo, vidim kako Rosaline izlazi iz predvorja - sa sunčanim naočalama na licu unatoč kiši, u pojasom besprijekorno zatvorenom baloneru, kose začesljane u nisku, urednu punđu. Vozač joj drži kišobran iznad glave dok prilazi otvorenim vratima limuzine. Ne trudim se gledati kako odlazi - jednostavno mi je laknulo da je otišla.

Kad smo se vratili u moj stan, Dee se obujmila rukama, ali to nije spriječilo cvokotanje njezinih zuba. Svlačimo mokru, hladnu odjeću i ja punim veliki *jacuzzi* vodom, gotovo kipućom. Premda je malo toga bolje od prštave, skliske ševe u kadi, sada to nije važno. Neću biti otrcan i reći kako je samo želim »držati u zagrljaju« - želim mnogo više od toga.

Samo... ne u ovom trenutku.

Opuštam se uz zid kade, ruke su mi na rubovima, Deena glava leži na mojim prsima, a tijelo pokraj mene, okrenuto prema meni. Zatvaram oči i uživam u osjetu vruće vode koja mi opušta mišiće i zagrijava kožu. Kupaonica zamagljenih ogledala je mirna, tiha - oboje smo zadovoljni time što jednostavno jesmo.

A tada Dee šapne: - Što je najgore što si u životu učinio?

Otvaram oči i naginjem glavu kako bih joj vidio lice. - Postavljaš krajnje čudna pitanja.

Vidim kako se smiješi. Objašnjava: - O dobrim je djelima lako razgovarati. Ali, loše stvari govore više.

Udišem paru i mentalno prebirem po svojim prijestupima. I tada priznajem. - Ja... varao sam... sve svoje djevojke u srednjoj školi i na koledžu... prije Rosaline. A onih nekoliko puta kad su me otkrile, nametnuo sam im osjećaj da su one krive za to.

U izrazu Deloresina lica nema osuđivanja. Nema užasa ni gađenja. Samo radoznalost. - Zašto si to činio?

Zašto dečki varaju? Ševa s istom curom - čak i ako ima stražnjicu kao Kate Upton - može dosaditi. Za druge je to igra. Uzbuđenje izvlačenja s nečime sa čime se ne bi smjeli izvući, uzbuđljivost mogućnosti da budete uhvaćeni. A neki su jednostavno kukavice. Nemaju muda djevojci koja ih voli priznati da ne osjećaju isto. Misle da je štite od boli ostavljajući je u uvjerenju da im njihova posvećenost znači više no što zapravo znači.

- Zato što sam bio mlad i glup. Sebičan. Zato što sam ih želio dovoljno da ih povalim, ali ne dovoljno da ne bih povaljivao druge žene. Zato što nisam znao koliko je jebeno užasno i ponižavajuće kad ti netko tako laže.

Ali, karma je pravedna kuja. Nakon Rosaline... tada sam shvatio. I zakleo sam se da više nikada neću u nekome probuditi taj osjećaj.

Rosaline mi je na uvrnuti način učinila uslugu - pružila mi je itekako potrebnu pouku. Od mene je učinila boljeg muškarca. Za žene koje su došle nakon nje.

Za Delores.

Prstom dodirujem Deedinu bradu i podižem njezino lice kako bih je pogledao u oči. - Tebi to *nikada* ne bih učinio. Znaš to, zar ne?

Molim te, Bože... molim te da povjeruje.

Ona promatra moje oči, pokušava me pročitati, a tada mi upućuje nahereni osmijeh. - Da, znam to. - Ponovno spušta glavu na mene. - Ali me je ipak potrebno podsjetiti s vremena na vrijeme.

- A ti? - pitam. - Kakve mračne tajne ti skrivaš?

Ona ne odgovara odmah. A tada progovara prigušenim glasom. - Imala sam pobačaj kad mi je bilo šesnaest godina. Bio mi je prvi, zgodan, bahat, iz boljeg dijela grada. Rekao je da me voli i... ja sam mu povjerovala.

Gleda kako se njezina ruka pomiče pod vodom, stvarajući valove. - I znam da bih trebala osjećati... kajanje... zbog toga. Krivnju. Ali, ne osjećam. U to vrijeme to je bila ispravna odluka.

- Pa ipak - nastavlja - s vremena na vrijeme pomislim: »Mogla sam imati dijete. Bilo bi mu oko devet godina. I zapravo nisam... tužna... ali se pitam kakav bi mi život bio da je situacija bila drugačija.

Gleda me u oči. - Misliš li da sam užasna?

- Ni najmanje. - Privlačim je bliže i ljubim joj tjeme.

Njezin je ton manje ozbiljan dok trenutak poslije komentira:

- Mislim, ne bi li to bilo suludo? Da ja odgajam malog dječaka ili djevojčicu?

- Želiš li djecu? - pitam. - Ikada?

Ona sliježe ramenima. - Ne znam. Nisam sigurna da bih bila dobra u tome. Moja mama baš i nije bila najbolji primjer. Mislim da nije bila spremna biti majka. Ja sam se dogodila; Billy je bio odraz milosrđa. Voljela nas je i silno se trudila, ali ništa nikada nije bilo... stabilno... dok sam odrastala, shvaćaš? Ona je uvijek mijenjala poslove, pokušavala je postati nešto drugo, tražila ljubav na pogrešnim mjestima. Više mi je prijateljica nego roditelj. Bojim se da bi njezina nedosljednost mogla biti nasljedna.

Iako je ovaj razgovor postao mnogo ozbiljniji no što bih ikada predvidio, ne mogu prestati zamišljati Dee kao mamu. Hoda ulicama u štiklama i majici bez rukava, s djetetom u jednoj od onih nosiljki na prsima.

A u mojoj mašti to je dijete savršena mješavina nas: Deenih crvenkastoplavih uvojaka i mojih zelenosmeđih očiju.

- Mislim da bi bila odlična mama.

Topla zahvalnost topi se u njezinim očima i isijava iz njezina osmijeha. - Doista?

- Doista.

Delores me zapravo veoma podsjeća na Alexandra. Silovita, plamena u svojoj naklonosti. Pružateljica čvrstih zagrljaja i obilja poljubaca. To je ono što mamu svrstava među najbolje.

Nakon toga više ne razgovaramo. Ostajemo u kadi dok se voda ne ohladi, uživajući u ugodnoj tišini - zajedno.

Nekim ženama se ovo neće svidjeti, ali ću to ipak reći: ljubav nije potrebna za odličan seks. Najbolja seksualna iskustva u mojem životu

uopće nisu obuhvaćala emocije. Zapravo su posrijedi bile žene prema kojima sam bio prilično ravnodušan. Nisam ih poznavao dovoljno dobro da bi mi se sviđale ili ne sviđale. Nekima čak nisam znao ni ime.

Ali, znao sam da su seksi - želio sam ih, privlačile su me na isključivo tjelesnoj razini.

Požuda je laka. Jasna. Ushićuje.

Ljubav je kaotična. Zbunjujuća. Katkad zastrašuje.

Požuda je moćna. Iskonska. Motivira.

Ljubav je nestalna. Prolazna. Može vam pomutiti um.

Svjestan sam da ovo mišljenje ne vrijedi samo za muškarce, ali, statistički gledano, u muškaraca je mnogo veća vjerojatnost da će zadovoljstvo potražiti u nasumičnom, seksualnom iskustvu bez emocija.

Guglajte ako mi ne vjerujete.

Većina žena žudi za osjećajima u snošaju - i možda čak nisu sposobne svršiti bez njih.

Ali, Delores Warren nije većina žena. Ševila me je do iznemoglosti kad smo prvi put izašli. Ne poznajući me dovoljno dobro da bi osjećala išta osim požude. I bilo je sjajno. Za oboje, štoviše, doimalo se da joj se tako više sviđalo.

Kao što sam rekao... požuda je laka.

Ali, večer nakon što je Rosaline ušla u moj stan, nešto se promijenilo. Zaokrenulo.

Preobrazilo.

Ne želim samo da Dee silovito svrši nego joj i želim ugoditi. Želim da se osjeća sretno, voljeno - u spavaćoj sobi i izvan nje. I želim biti razlog zbog kojega se tako osjeća.

Ona uzdahne u snu i taj me zvuk probudi. Leži na trbuhu, a pokrivač je pokriva samo do struka, razotkrivajući njezina besprijekorna leđa. Gledam njezino lice i pitam se što sanja. Lice joj je opušteno, glatko, pa se doima ranjivo i mlado.

Nevino.

Prsa mi ispunjava gorljiva želja da je zaštitim i steže mi srce. Moja je ruka dodiruje prva i polako se uspinje uz njezinu kralježnicu. Slijede je moje usne. Moj jezik. Osjećam slatku slanost njezine kože, od njezine kralježnice do vrata.

- Matthew - uzdiše. I znam da je i ona budna.

Ona se okreće na leđa, a njezine budne oči u tami nalaze moje. Odgurujem pokrivač i njezina se bedra razmiču za mene. Dočekuju me.

Podižem se na nju, pritišćem prsa o njezine grudi, bedra nam se poravnavaju, a njezini bokovi me podržavaju. Dok ljubim njezine usne, to je mnogo više od poljupca. Drugačije od naših drugih poljubaca.

Želim da zna što osjećam. Želim joj pokazati - svakim milovanjem, svakim pokretom - što mi znači. I više od svega... želim znati da i ja njoj značim isto. Želim to osjetiti od nje.

Potpuno klizim u nju. Njezina veličanstveno tijesna vlažnost se rasteže, popušta, a tada me steže dok uzmičem kako bih još jednom prodro. Moja usta lebde nad njezinim, dah nam se miješa, dahtanje nam se isprepliće.

Jebeno veličanstveno.

Ona dodiruje moje lice, a ja joj ljubim bradu, obraz, kosu, uho, obasipajući je svojim novopronađenim osjećajem. Naši pokreti su nježni... ne blagi ili mirni, ali... puni značenja.

Duboki.

Njezini se bokovi podižu ususret mojim, spajajući nas dublje. Gutam jecaj koji silazi s njezinih usana dok svršava prije mene. Prodirem u nju, neumoljivo, kroz njezin orgazam, sve dok mu ne uslijedi moj, od kojeg se Zemlja zatresla.

Njezine se noge obavijaju oko mene, držeći me veličanstveno zarobljenog u njezinoj obavijajućoj toplini. Ljubimo se dok se smirujemo, grickamo i grizemo usne jedno drugome. Okrećem lice u njezin vrat oslanjajući glavu na njezinu ključnu kost, i udišem njezin miris. Njezini dlanovi prelaze preko mojih ruku i staju na mojim lopaticama.

Nekoliko minuta poslije nevoljko izlazim iz nje. Deeline ruke stežu se oko mene pa ne silazim s nje. U tom položaju tonemo u san - moje tijelo služi kao njezin težak pokrivač, a njezino kao moj mek jastuk.

ČETRNAESTO POGLAVLJE

Sljedećih dana i noći Delores i ja doslovce svaku noć provodimo zajedno. Ona se napokon otvara i govori mi o svojim bivšim dečkima. Nije ih bilo onoliko koliko vjerojatno mislite, ali su bili pravi majstori.

Prvi idiot je, dakako, bio klinac koji ju je napumpao, a potom odbacio.

Za gada broj dva ispostavilo se da je mnogo stariji no što je rekao. Ono... deset godina stariji. I oženjen. I imao je dijete.

Šupak nakon njega - to je bilo u Deloresinim studentskim godinama - ukrao je podatke o njezinu bankovnom računu, očistio ga i otišao u Vegas. Gnjida joj je ostavila poruku objašnjavajući da je jako ovisan o kockanju, ali je to uspijevao skrivati od nje tijekom mjeseci koje su proveli zajedno.

I naposljetku - zadnja rana. Kreten koji ju je udario.

Delores je rekla da se to dogodilo samo jednom, ali je i jednom za mene previše. Nije mi željela reći njegovo ime, ali se kunem svim svetim da ću, ako ga ikada doznam, pronaći tog seronju, otići k njemu i slomiti sve kosti u ruci koja ju je dirnula.

A tada ću slomiti i drugu, tek toliko da budem siguran da neće zaboraviti.

O, a tu je i priča o njezinim roditeljima. Delores je rekla da su se njezini majka i otac spetljali silno i jako te se kleli da je njihova ljubav trenutačna, ali trajna. Sve dok njezina mama nije zatrudnjela. Tada se njezin otac pretvorio u duha i nestao... i nikada se više nije čulo za njega.

Sada kad znam pojedinosti o Deeinom nizu gubitaka, sve mi je mnogo jasnije. Zašto je u početku bila onoliko napeta iako sam joj se sviđao - zato što sam joj se sviđao.

Čudo je da mi sada uopće vjeruje. S obzirom na njezinu prošlost ne bih se iznenadio kad bi odustala i postala lezbijka.

Ali, koliko god bi to bilo *cool*, doista mi je drago da nije.

Večer prije Dana zahvalnosti službeno je najvažnija barska noć u godini. Svake godine nakon uredske zabave dan prije Dana zahvalnosti Drew,

Jack i ja odlazimo u klubove i zabavljamo se do svitanja. To je sjajno vrijeme. Tradicionalno poput purice, nadjeva i umaka od brusnica.

Iako, ako smijem reći, nikada nisam shvaćao taj umak od brusnica. Čak je i domaći jebeno užasan.

Kako bilo, ove godine pozivam i Dee - na uredsku zabavu i siavlje nakon nje. Više od dva tjedna nisam se družio s dečkima. Tako se katkad dogodi. Kad dijete dobije sjajnu igračku za Božić, zadnje što želi učiniti jest dati prijateljima da se igraju s njom. Čuva je, hibernira s njom, drži je za sebe i možda čak spava s njom pod jastukom. A tada, nakon tjedan ili dva, dopusti i nekome drugome da se poigra njome.

Iako se Jack i Drew neće »poigrati« s Dee onako kako bi vjerojatno željeli, vrijeme je da je pokažem. Da joj dopustim upoznati dečke, kako bi vidjeli da je ona *cool* djevojka. Djevojka koja igra pikado i bilijar te ne kviri zabavu.

Nazivam Dee na mobitel ispred njezine zgrade kako ne bih morao tražiti mjesto za parkiranje motocikla. A tada pušim cigaretu dok čekam da siđe. Kad je izašla iz zgrade, nasmiješio sam se jer mi se svidjela njezina odjeća. Crne satenske hlače grle njezine noge toliko čvrsto da izgledaju naslikano. Jarkoružičaste štikle odgovaraju njezinoj majici bez rukava, a u ruci nosi kratku crnu jaknu.

Kosa joj je podignuta i nakovršana, privlačeći pozornost na dijamantnu ogrlicu koja joj pada tik iznad ruba dekoltea.

- Lijepa ogrlica - govorim pružajući joj kacigu.

Ona sliježe ramenima. - Bižuterija s QVC-a.

Mentalno bilježim da bih joj trebao kupiti pravu. A predodžba Delores preplavljene dijamantima - i ničim drugim - izmamљуje pohotan osmijeh na moje lice i stvara krutinu u mojim hlačama.

Ona stavlja kacigu na glavu, ali se ne penje odmah na Ducati. Stoji na pločniku, držeći ruke na bokovima, i zamišljeno ga gleda.

- Što bi rekao kad bih ja vozila tvoj motocikl na zabavu?

- Rekao bih da nemaš sreće. Ne vozim se na ženskom mjestu.

Ona me udara po potiljku, ali kaciga ublažava udarac.

- Tada mi dopusti da se sama vozim. Samo krug oko kvarta.

- Ja... mislim da ne.

Ona pući usne.

Ja uzdišem. - Jesi li ikada vozila motocikl?

- Nisam, ali sam to oduvijek željela.

- Pa, ja sam oduvijek želio letjeti, ali to ne znači da ću navući vjeveričje odijelo i skočiti s prokletog Empire State Buildinga.

Ona mi prilazi bliže i nagovara me trljajući rukama moja prsa. - Ma, daj, molim te! Bit ću vrlo oprezna i zahvalna. Uistinu zahvalna. Kao... perverzno, dopustit ću ti da me lisicama svežeš za krevet.

Zaboravite testove državnog sustava priopćavanja - ovo je pravi test.

Hoću li zadržati svoje muško oružje, sačuvati svoj ponos i zaštititi voljeno vozilo od gotovo izvjesnog razbijanja? Ili će mnome vladati moj kurac pa će me poljuljati obećanje perverznog seksa jer će Dee cijelu noć biti prepuštena mojoj milosti?

Ne suprotstavljam se.

- Vozit ću se na ženskom mjestu.

Odmičem se unatrag na sjedalu kako bi se ona mogla popeti ispred mene. Tada joj pokazujem kvačilo, gas i - najvažnije - kočnicu.

Znate onu izreku o tome da vam prije smrti život proleti pred očima?

Kad smo stigli do uredske zgrade, mogu reći - bez imalo sumnje - da je to posve jebeno stvarno.

Vidio sam cijeli svoj život prostrt preda mnom. Tri puta.

Jednom kad je Dee izletjela pred autobus. Jednom kad je srušila kante kao da su čunjevi i jednom kad nas je jedan taksi gotovo prevrnuo.

Iako, to zadnje nije bilo u potpunosti Deloresina krivnja. Njujorški taksisti su jebeno ljudi - srušit će vas ne trepnuvši i neće čak ni pogledati u retrovizor kako bi se uvjerali da ste mrtvi.

Ostavivši motocikl u sigurnosti parkirališta, Dee i ja držimo se za ruke i ulazimo u veliku, svečano ukrašenu dvoranu za sastanke. Iz DJ-jevih zvučnika u kutu čuje se klasična, vedra glazba, sa stola s hranom duž jednog zida dopiru mirisi od kojih nam cure sline, a prostorija je ispunjena zvukovima brbljanja i smijeha.

John Evans je dobar u mnogočemu, ali priređivanje odlične zabave je na vrhu tog popisa.

Obilazim prostoriju s Dee i upoznajem je sa svojim kolegama te sa svojom izvršnom pomoćnicom. Uzimamo piće s bara i čavrljamo s Jackom O'Shayem, koji nam pripovijeda ublaženu inačicu svojih posljednjih vikend pothvata. Opažam svoje roditelje na drugom kraju

prostorije, a dok idemo prema njima, Jack me pogleda, pokaže Dee i pokazuje mi palce uperene prema gore.

Moja majka je sitna - više od trideset centimetara niža od mojega oca koji je, čak i u svojim zrelijim godinama, visok gotovo metar i devedeset. Ona stari, a njezina napuhana svijetlosmeđa kosa je nešto sijedija no što je bila kad sam je prošli put vidio. Ali, njezine oči - iste smeđezelene boje kao i moje - i dalje blistaju živahnom umiljatošću koja je uvijek bila u njima.

Bila je prava debitantica, odgojena kako bi bila elegantna, smirena. .. i tiha.

Legenda govori da je mojega oca upoznala kad je on nepozvan došao na njezinu zabavu predstavljanja i istog trena su se zaljubili jedno u drugo. On je tada bio razularen - partijaner - ali ga je općinila njezina spokojnost. Nju je privukla njegova strast, pred kojom je bila bespomoćna. I unatoč prijetnji mojega djeda da će je se odreći, oni su pobjegli i vjenčali se četiri tjedna nakon što su se upoznali.

Moja majka u sebi nema ni trunke zloće. Blaga je, krijeposna. Glas joj je prirodno tih - gotovo lirski, poput glasa Jackie Kennedy u onim povijesnim intervjuima u Bijeloj kući. Moj je otac uvijek bio brutalno zaštitnički nastrojen prema njoj i nikada nije zatražila ništa - *ništa* - što joj nije bilo odmah pruženo.

Moj me otac pozdravlja stiskom ruke. - Sine.

- Hej, tata.

Dee stoji pokraj mene dok me mama grli. - Dragi.

Upoznavanje djevojke s roditeljima može biti stresno, osobito ako je vaša majka od onih žena pretjerano sklonih kritiziranju i osuđivanju, za čije sinove nitko nije dovoljno dobar. Takva je bila majka mojega cimera na koledžu. Iskasapila je njegovu djevojku jer je nosila vražje kratke hlače nakon Dana rada. Ne moram ni reći da ona nije dugo nakon toga bila njegova djevojka.

Ali, s mojim roditeljima je lako. Moj tata dobro zna da nisam svetac. On misli da će za njega biti dovoljno dobro ako uspijem pronaći ženu koja će biti voljna trpjeti me. Moja mama samo želi da budem sretan. Njezina definicija sreće je brak s 2,5 djece i kućnim ljubimcem. Svaka cura koja to uspije ostvariti, bit će raširenih ruku dočekana u obitelji.

Ako me uspije nagovoriti da prodam motocikl, dodatno će je obožavati.

- Mama, tata, ovo je Delores Warren.

Delores se vedro smiješi. - Drago mi je upoznati vas, gospodine i gospođu Fisher.

Moj otac kima. - Također.

Moja mama komentira: - Ove cipele su baš lijepe, Delores.

- Hvala vam. To mi je najnoviji omiljeni par i mnogo su udobnije no što izgledaju. Mogu čak plesati u njima i uopće me ne žuljaju.

- Jesi li plesačica, draga? - pita moja mama.

- Ne profesionalno.

- Dok sam bila u tvojim godinama, voljela sam plesati. Nagovarala sam Franka da me vodi na ples kad god bi nam se pružila prilika.

Budući da je Deeina čaša gotovo prazna, koristim priliku da nam na baru oboma uzmem piće. Vidim kako Kate Brooks ulazi i tipa koji stoji pokraj nje prepoznajem kao Deloresinog bratića, sa slika u njezinu stanu.

Predajem Dee njezino novo piće, a kad u njezinu razgovoru s mojom majkom dođe do zatišja, govorim joj: - Tvoj bratić i Kate su upravo došli.

Moja mama nas ispričava riječima: - Bilo mi je drago upoznati te, draga. Nadam se da ćemo se ponovno vidjeti.

- I meni - srdačno kaže Dee.

Dok hodamo kroz gomilu, ona mi govori: - Trebali bismo katkad odvesti tvoju mamu na ples. Vidim da je u njoj plesačica *twerka* koja samo čeka da probije van.

- Da probije van ili da joj slomi kuk? - smijem se.

Stižemo do Kate i Billyja, a Delores me upoznaje sa svojim bratićem. On mi čvrsto stišće ruku. - Drago mi je upoznati te, čovječe.

Kimam. A Delores zadirkuje bratića. - Kate te je napokon uvukla u odijelo, ha? Izgleda dobro. Nisam mislila da se možeš toliko lijepo dotjerati.

On u nelagodi vuče okovratnik. - Nemoj se naviknuti na to. Ovo će ponovno izaći iz ormara samo ako budem morao na kakav pogreb.

Kate okreće očima. A tada nam se pridružuje John Evans. Upoznajemo one koji se ne poznaju pa nekoliko minuta razgovaramo o poslu. Vidim Drewa na drugom kraju prostorije, kako nam prilazi. Budući da ga poznajem od rođenja, pomalo sam stručnjak za čitanje njegovih izraza lica - pa čak i onih koje pokušava prikriti. U ovom je trenutku ljut. Jako.

Nisam sasvim siguran što je posrijedi. On i Kate prije nekoliko tjedana su izgubili Saula Andersona, klijenta kojega su oboje ciljali. Premda je njegov stari bio ogorčen, Drew je bio iznimno zadovoljan samim sobom jer je pokazao tom gadu pa znam da nije zbog toga. Uspio je i izgaditi stvar s ocem pa ni to ne može biti uzrok njegove ljutnje. Na trenutak pomišljam da ga uznemiruje to što vidi Kate - prvu ženu za koju znam da ga je odbila - sa zaručnikom.

Ali, to odmah odbacujem. Drew je posesivan u odnosu na svoj automobil, na svoje klijente - ali ne na žene. U ljubomoru se ne upušta kao što se ne upušta ni u veze. Stoga jednostavno ne mogu zamisliti da se uzrujava zbog toga što cura koju želi povaliti spava s nekim drugim. Čak i žena privlačna poput Kate Brooks.

- Drew! - pozdravlja ga njegov otac. - Upravo sam govorio gospodinu Warrenu o onom poslu koji je Kate prošli tjedan sklopila. Doista smo sretni jer je imamo.

- Sve je to gluma - zadirkuje Delores. - Ispod poslovnog kostima i dojma dobre djevojke kuca srce prave buntovnice. O Kate bih vam mogla pripovijedati priče od kojih bi vam se čelo naboralo.

Kate prijateljici i upućuje joj strog pogled upozorenja. - Hvala ti, Dee. Molim te, *nemoj*.

Billy se smiješi i rukom posesivno obuhvaća Katein struk.

Drew se mršti. I premda se šali, njegove su riječi oštre.

- Tako je. Nekoć si bila prava mala delinkventica, zar ne, Kate? Tata, jesi li znao da je pjevala u bendu? Tako si se uzdržavala dok si studirala, zar ne? Mislim da je to bolje od plesanja oko šipke.

Dee oštro gleda Drewa - njegov joj se ton očito ne sviđa.

Kate kašlje. Drew joj kavalirski pruža ubrus. Ali, tada svoju ubojitu dosjetljivost usmjerava prema Warrenu. - A Billy to i dalje radi. Ti si glazbenik, zar ne?

- Tako je - odgovara Billy.

- Pa, reci nam, Billy, jesi li *rocker* poput Breta Michaela? Ili više kao Vanilla Ice?

- Ni jedno ni drugo.

- Zašto ne uzmeš svoju harmoniku, ili što već sviraš, i popneš se na pozornicu? U ovoj je dvorani mnogo novca. Možda bi mogao dogovoriti sviranje na nečijem vjenčanju. Ili bar micvi.

Billy ga gnjevno gleda kao da umire od želje da ga obori. - Ne sviram na takvim događajima.

A zbog Drewova sljedećeg komentara doima se da Drew umire od želje da Billy to i pokuša.

- Ajme. Mislio sam da siromašni i nezaposleni u ovoj gospodarskoj situaciji ne mogu biti toliko izbirljivi.

- Slušaj, ti go...

Kate pokušava ublažiti napetost poput suca u ringu, koji razdvaja dva boksača odlučna u namjeri da ispraše jedan drugoga.

- Billy, dušo, bi li mi donio još jedno piće sa šanka? Ovo mi je pri kraju. - Kate ga vuče za ruku.

On se napuhava, ali ipak kreće prema baru.

A tada Kate, zvučeći bijesno koliko Drew izgleda, kaže: - Drew, upravo sam se sjetila da ti moram dati neke spise vezane uz Genesis. U mojem su uredu. Hajdemo.

- Ovo je zabava, Kate - veselo kaže John. - Posao bi trebala ostaviti za ponedjeljak.

- Potrebna mi je samo minuta - kaže mu s osmijehom. A tada njezin osmijeh nestaje dok hvata Drewa pod ruku i odvlači ga.

Dok John čavrlja sa suradnikom koji stoji pokraj njega, Dee se nagine prema meni i tiho mi govori: - Ne sviđa mi se kako tvoj prijatelj vrijeđa mojega bratića, i Kate.

Grlim je. - Samo je sklon nadmetanju. To je posao, jedni bespoštedno jedu druge.

I ne sumnjam da bi Drew dao desno jaje za mogućnost da pojede Kate Brooks.

Dee to nije umirilo. - Ako se vrati i odluči ponovno se ponašati kao kreten, reći ću mu da riskira mogućnost da mu odrežem visuljak.

U tjednima otkako sam upoznao Dee, vidio sam njezine mnoge strane - bezbrižnu, zavodničku, nježnu, šašavu. Ali, sada sam prvi put svjedočio njezinom zaštitničkom porivu. Veoma poštujem lojalnost. Činjenica da Dee toliko silovito izražava svoju vraški je dražesna.

Pritišćem usne na vrh njezine glave. - Nadajmo se da neće doći do toga.

Kad se Kate i Drew nakon nekoliko minuta nisu vratili u dvoranu za sastanke, pretpostavljam da je Billy krenuo u potragu za njima. Jer,

deset minuta poslije Billy i Kate pojavljuju se pokraj Dee i oboje izgledaju kao da im je nelagodno. Kao da su napeti. Očito nisu sretni.

Drew se uopće ne vraća na zabavu.

Kad je Jack otišao pola sata poslije, pretpostavio sam da su se on i Drew dogovorili ranije krenuti u obilazak barova. S obzirom na Deeinu prijetnju Drewu, vjerojatno bi bilo bolje da je ipak ne vodim u izlazak s dečkima. Stoga po završetku uredske zabave Kate, Billy, Dee i ja zajedno odlazimo u grad. Pješice prelazimo nekoliko blokova i sjedamo za stol u gostionici koja se upravo počela puniti i na čijoj se maloj pozornici događa večer »slobodnog mikrofona«.

Delores i Kate nagovaraju Billyja da se prijavi za pjevanje. Billy laktom gurka Kate. - Pjevaj sa mnom, kao u stara vremena.

Kate odmahuje glavom. - Ni slučajno. Moji pjevački dani su prošlost. Zauvijek sam ostavila mikrofon.

Iako njezin ton otkriva da se šali, Warren izgleda... razočarano. A možda čak i malo povrijeđeno.

Nakon što smo iskapili prvu rundu, najavljuju ga pa odlazi na pozornicu - i posuđuje jednu od gitara gostionice. Pjeva pjesmu »Here's to us« (engl. »U naše zdravlje«; prim. prev.). Ne sjećam se izvornog benda, ali znam da zvukom naginju *heavy metalu*, a njihova pjevačica je seksi crvenokosa s ubojitim glasnicama.

I moram reći da sam prilično vraški zadivljen Billyjem Warrenom. Doista dobro svira gitaru i ima sjajan glas - ugodan s upravo dovoljnom mjerom hrapavosti.

Dee podiže čašu, plješće i kliče te cijelo vrijeme ljulja glavom u ritmu pjesme. No, Kate Billyja gleda ponosnim, ali ozbiljnim pogledom. Pretpostavljam da su riječi pomalo tužne, na neki način. Bolne.

Govore o nazdravljanju ljubavi, dobrim vremenima, pogreškama i nastavljanju sa životom.

Warren savršeno izvodi i zadnji ton pjesme pa mu cijela gostionica plješće. Kate se smiješi i ustaje kad se on vratio do stola i govori mu kako je to sjajno izveo. Ja se rukujem s njim i govorim isto. A Dee se odlučuje za kićeniji pristup. - Super si to izveo, Magarče! - A tada ga grli dok nije pocrvenio.

Kate se ispričava i odlazi u zahod. A ja se okrećem prema Delores. - Dakle... tvoj bratić je dobio svu glazbenu darovitost u obitelji, ha?

Billy dodaje: - Vidim da si čuo Dee-Deeinu pjevačku vještinu.

- Jebite se obojica, ja sam izvrsna pjevačica.

Njezin bratić se smije. - Dakako da jesi, kišni čovječe. Mačke prelaze kilometre i kilometre samo da bi te čule, u nadi da će im se posrećiti.

Smijem se i svojom bocom piva dodirujem Warrenovu. On se tada saginje jer mu Dee baca perec u glavu.

Kate sjeda pokraj Billyja, a ja ne mogu ne primijetiti prostor između njihovih stolaca. Billy se naginje naprijed i kaže: - Dakle... imam novost. Nazvao me je glazbeni producent koji je prije nekoliko mjeseci došao na moj nastup. Želi da dođem u Kaliforniju... kaže da me može uvesti u jedan studio.

Dee se veselo smije. - O, Bože! Pa to je fantastično!

Ali, sudeći po izrazu Kateina lica, ona uopće ne misli da je to fantastično.

- Kad... se to dogodilo? - pita.

Billy sliježe ramenima. - Prije nekoliko dana. - Otpija gutljaj piva.

- Zašto tek sada čujem o tome?

Napetost prostruji zrakom kao roj skakavaca.

Billy hladno zuri. - Kad sam ti to trebao reći, Kate? Nikada te nema.

Njezino mrštenje postaje izraženije. - Živimo zajedno.

- Čak i kad si u stanu, nisi prisutna.

Ona okreće glavu i provlači ruku kroz kosu. Delores ih gleda - zabrinuto - poput djeteta koje je nakon razvoda zaglavilo između roditelja koji se prepiru.

- Ja ne mogu... - počinje Kate. - Ne mogu sada otići u Kaliforniju.

Billy gleda svoju bocu piva. - Da... znam. Zato idem sam.

Kate izgleda potpuno zabezeknuto - povrijeđeno i pomalo gnjevno.

- Ali... imali smo plan. Ti si uzdržavao mene dok sam se školovala, a sada ja... sada je na meni red da to činim za tebe.

Billy odguruje svoj stolac od stola. U obrambenoj frustraciji njegove se šake stežu, a na licu mu se pojavljuje izraz napetosti. - Pa, planovi se mijenjaju, Katie. Mislim, stvarno, hoćeš li uopće primijetiti da sam otišao? Jer, doista ne osjećam da hoćeš.

Ona ga namjerava pitati što to znači. Riječi su joj na vrh jezika. Ali, zaustavlja se i kaže: - Ne želim se svađati.

To još više razljuti Warrena. - Dakako da se ne želiš svađati. U posljednje vrijeme sa mnom ne želiš raditi ništa! Previše si zaposlena da bi ikamo pošla...

- Radim!

On ne obraća pozornost na nju. - Ne želiš se svađati ni razgovarati; ne želiš seks...

Kateini obrazi rumene, ali ne znam je li to zato što joj je nelagodno ili zato što je ljuta.

- Samo želiš gledati svoje jebene spise i odlučivati koji kostim bi trebala odjenuti u ured.

- To nije pošteno!

- Znam da je poslovni svijet muški svijet, ali nisam znao da se moraš tako i odijevati.

Delores uskače. - Billy, nemoj biti seronja.

- Ne miješaj se, Dee-Dee.

Kate se s vatrom u očima unosi u zaručnikovo lice. - Jebi se.

On se ogorčeno smije. - Zanimljiv izbor riječi. Ne znam s kim si ti to činila u posljednje vrijeme, ali sa mnom nisi.

Kate ustaje i uzima torbicu s naslona stolca. - Idem kući. Laku noć, Matthew. Dee, nazvat ću te.

Dok Kate odlazi, Warren ustaje kako bi krenuo za njom, ali ga Dee hvata za ruku.

- Billy! Nemoj... nemoj reći ono što ne možeš povući... ono za što oboje znamo da ne misliš.

On samo kima. A tada i on nestaje kroz vrata.

Dee otpija dug gutljaj martinija. - Pa, to se upravo dogodilo.

- Misliš li da će biti dobro? - pitam.

- Ne. Uvjerena sam da će se pomiriti, ostati zajedno, u vezi na daljinu. Ali, već dugo nisu dobro. Njihov odnos je kao mrtvačnica. .. beživotan. I Billy je u pravu. Ne sjećam se kad su se zadnji put posvađali, prije ovoga večeras.

- Nije li to dobro? - pitam iskapljujući pivo.

- Za njih nije. Oni ne izbjegavaju svađe zato što su sretni nego zato što, mislim, duboko u njima, ondje gdje ni jedno to ne želi priznati, nema ničega za što bi se bilo vrijedno boriti.

Najuspješniji brakovi i odnosi su oni između najboljih prijatelja - koji se žele ševiti. Između osoba koje vjeruju jedna drugoj, ali ne mogu skinuti ruke jedna s druge. Kad si godinama s istom osobom, odnos bi

trebao postati ugodan. Pripitomljen. Kao iznošene omiljene hlače trenirke.

Ali, mora biti vrelina - očajničke privlačnosti. Gladne potrebe. Koja katkad, kao kod Stevena i Alexandre, dolazi u valovima.

Oni joj se prepuštaju kad im životne obveze to dopuste. Ali, ako strasti nestane, a vama se ne da čak ni pokušati raspiriti je, imate samo prijateljstvo. Društvo.

S osamdeset godina to može biti dovoljno. Ali s vražjih dvadeset i pet? Samo se miriš s postojećim stanjem.

- Jesi li spreman za polazak? - pita Delores.

-Jesam. Izgleda da smo večeras sami.

Ona stiže šaku. - Vikend ratnici... u srijedu. Hajdemo.

Delores i ja sljedećih nekoliko sati obilazimo barove. Igramo pikado i bilijar. Ona mi u zadnjoj igri uzima pedeset dolara jer nisam znao da imam posla siskusnom igračicom.

Trebao sam znati.

Naposljetku završavamo u klubu - stišćemo se i taremo na pretrpanom plesnom podiju. Ali, Dee je cijelo vrijeme tiša no inače. Doima se opterećenom. Uznemirenom. Nije nepredvidljiva i vesela djevojka koju sam upoznao u proteklih nekoliko tjedana.

Zaključujem kako nam je bilo dovoljno zabave - mnogo ranije nego prijašnjih godina - pa se vraćamo k njoj. Ondje se bacamo na kauč i razgovaramo ni o čemu... i o svemu. Naposljetku načinjemo temu kućnih ljubimaca pa joj pripovijedam o Kingu, golemoj crnoj dogi s kojom sam odrastao. Istinski sam volio tog velikog dlakavog vruga pa sam pomalo užasnut kad mi Delores kaže: - Nikada nisam imala psa.

- Doista? Nikada? Čak ni, ono... čivavu?

Ona odmahuje glavom. - Imala sam hrčka - oni su prilično samodostatni. Moja majka nikada nije željela odgovornost za psa. A osim toga, tu je i fobija od sline.

Smiješim se jer već znam da će ovo biti dobro.

- Što?

- Fobija od sline. Već dugo osjećam odbojnost prema svakom muškarcu ili životinji s pretjerano produktivnim žlijezdama slinovnicama.

- Šališ se.

- Ne podnosim vlažne poljupce, to već znaš. Uzbudljivi su kad me ponese strast. Ali, previše sline nije ugodno. I pljuvanje, slinjenje, to me automatski odbija. Izaziva mi mučninu.

Delores ne smetaju prljavština, znoj ni neurednost. Ne plaši se glodavaca, pa čak ni štakora veličine mačke koji haraju gradom i prilično su jebeno zastrašujući, ako mene pitate. Ona je zaljubljena u moj motocikl i zapravo voli zmijske. Stoga tu mušicu - tu napuklinu u njezinu inače »svejedno mi je« oklopu - jednostavno moram smatrati dražesnom. Smiješnom.

I želim je zajebavati zbog toga.

Moje tijelo zaposjeda devetogodišnjak u meni - onaj koji se zabavljao ljuljajući dugonogog pauka ispred Alexandrinog lica unatoč posljedicama koje su uslijedile. To je jedino objašnjenje za ono što sljedeće činim.

- Dakle... smetalo bi ti kad bih učinio ovo? - glasno povlačim sluz iz svojih nosnih puteva, a potom tu gustu kuglu sluzi spuštam u grlo.

Delores se naslanja, zatvara oči u gađenju i podiže ruke. - *Nemoj to raditi.*

Gutam slinu i zadirkujem je: - Pretpostavljam i da doista ne bi željela da pred tobom izvedem Johna Bendera.

John Bender - *Klub ranoranilaca.* Ako ne znate o čemu govorim, gledajte i učite.

Ona doista izgleda kao da ju je uhvatila blaga panika. - Da se nisi usudio!

Široko se smiješim. A tada zabacujem glavu, otvaram usta i lansiram dojmljiv hračak u zrak. Hračak prelazi određenu udaljenost, na trenutak ostaje u zraku i tada pada mu moja spremna usta. Prije no što sam stigao red »ukusno«, Dee je ustala i vrišti.

- Ah! Odvratno! - Poskakuje uokolo kao da joj mravi gmižu pod haljinom i pokazuje u mene kričeći: - Više nisi Klitač ni Bog! Sad si Hračak i gadiš mi se! Više nikada te neću poljubiti!

- Je li to izazov?

Ona se nervozno smije i uzmiče. - Ne... ne, klonite me se ti i tvoj gnusan jezik!

U tren oka ustajem sa sofe i obuhvaćam je oko struka. Dee se otima pa oboje padamo na pod kričeći, valjajući se i smijući. Uspijevam se naći iznad nje; opkoračujem je oko trbuha i držim zapešća iznad glave. Ni slučajno me ne može zbaciti, ali je to ne sprječava u pokušaju.

I možda je to zbog trenja njezina tijela koje se izvija poda mnom. Možda je to zato što se toliko silno zabavljam. Ili možda zbog fantastičnih seksualnih pothvata u koje smo se upuštali u tom položaju - ali, koji god bio razlog, uzbuđujem se trenutačno i potpuno.

No, ipak ne obazirem pozornost na krutinu. Ona neće nikamo pobjeći, a preda mnom je posao mučenja. Moj se isplaženi jezik, poput ticala u kakvom znanstvenofantastičnom hororu, polako spušta prema Deeiom licu. Ona okreće glavu lijevo-desno, a njezino vrištanje počinje mi probijati uši.

A tada me pokušava ugristi.

Stoga se odlučujem na ubojit čin. Ližem joj obraz i čelo pazeći da ostavim obilan trag sline, poput puža koji je mutirao uslijed zračenja. Potom prelazim na njezine zatvorene oči i spremam se prijeći na vrat kad se začuje glasno kucanje na vrata.

Pitam se je li koji susjed čuo kako Dee vrišti i pozvao policiju. Silazim s nje. Ona ustaje i ogorčeno puše žustro brišući lice. A tada mi prijete: - Tvoja guzica je trava, Fisheru, a ja sam kosilica. Noćas nemoj zatvarati oči.

Samo se smijem.

Dee otvara vrata ne gledajući kroz špijunku. A ondje pognute glave i s kovčegom za gitaru stoji Billy Warren. Pogleda Dee i pita: - Mogu li noćas ovdje spavati?

Dee otvara vrata šire kako bi Billy ušao.

- Da, naravno. Što... jesi li dobro?

On ostavlja gitaru u kutu. Oči su mu vlažne, kao da suspreže suze, ali mu ne uspijeva. - Kate i ja... mi... ostavio sam Kate.

PETNAESTO POGLAVLJE

Nakon što je Delores rekao najosnovnije pojedinosti, Billy traži od nje da pođe pogledati kako je Kate - zvuči kao da je prilično slomljena. Dee uzima kaput i s vrata me pogleda. Tada glavom kimne prema bratiću, bez riječi mi govoreći neka ga čuvam dok nje nema.

Odlučno kimam. Ona mi se zahvalno smiješi i tada odlazi.

Ostavljajući Billyja i mene same.

Osjećam se kao da bih trebao glumiti domaćina, ali to je stan njegove sestrične - očito se u njemu osjeća ugodno - jer zna gdje je alkohol. Čim su se ulazna vrata zatvorila, on odlazi u kuhinju i vraća se s bocom votke, dvije male čaše i dva piva.

Sjeda na kauč, odlaže pribor za opijanje na stolić i toči nam votku. Jednu čašicu gurne prema meni, a svoju odmah iskapljuje. Kad sam ja popio svoju, Billy je već popio drugu.

Duboko izdiše i zuri u stol. Obavještava me ne gledajući u mene: - Ti si dobar za moju sestričnu. Činiš je... sretnom. Dee ima užasan ukus za muškarce, uvijek je imala. Šupci su njezini uobičajeni tipovi, ali ti, ti se doimaš dobrim.

Otvaram svoje pivo. - Rado se smatram takvim. I ona mene usrećuje.

On kima. A tada me gleda. - Ona vrijedi toga, pakla koji ti je vjerojatno priuštila. Delores može biti prava gnjavaža, ali to je samo zato što je bila povrijeđena, vjerovala je pogrešnim ljudima. .. a sada se plaši da je ponovno pogriješila. Ali... ona voli... duboko. Daje sve od sebe. Ako te pusti u svoj svijet, nikada te neće iznevjeriti.

- Znam da vrijedi. - Smijem se. - A ja radim na tome da me pusti u svoj svijet.

Billy otpija gutljaj piva. - Dobro.

Nudi mi još jednu votku, a ja odmahujem glavom pa je on sam pije.

A tada kaže: - Znam da me ne poznaješ, čovječe, ali se nadam da ćeš biti iskren prema meni. Događa li se nešto između Kate i onog Evansa?

Te riječi neko vrijeme vise u zraku, a ja tada oprezno pitam: - Je li ti Kate rekla da se nešto događa?

On otpija gutljaj piva i odmahuje glavom. - Ne, samo predosjećaj. Neprestano ga spominje, zato što ju je razljutio, zato što joj pomaže ili zato što je učinio nešto jebeno briljantno.

U takvim situacijama ne volim lagati. Odgojen sam u uvjerenju da će se svijet prema tebi ponašati onako kako se ti ponašaš prema drugima. Ali, Drew je istodobno moj najbolji prijatelj. Stoga, iako se Billy doima dobrim, ako će mi biti potrebna pomoć, on neće biti uz mene kako bi mi je pružio.

- Kate se doista ne doima kao tip koji vara, Billy.

- Ona to nije. Barem do sada nije bila.

Kimam. - I Drew... pa, on se ne petlja s curama iz ureda. To je na neki način njegovo pravilo kojega se drži. Do sada ga još nije prekršio. Ni jednom.

On se naslanja na kauč, umiren, osjetivši olakšanje zbog mojih riječi.

A tada grubo kaže: - Ovo je koma.

Slažem se. - Raskidi su uvijek takvi.

On puše. - Meni je ovo prvi. Kate i ja... zajedno smo oduvijek, od petnaeste godine. Ona mi je bila prva u svemu. Mislio sam i da će mi biti zadnja u svemu. Moja jedina. crowarez

Samo kimam i puštam ga da govori.

- Ali, posljednjih nekoliko godina... doima se kao da samo sputavamo jedno drugo, znaš? Mislim da je nikada neću prestati voljeti... ali, to nije isto. To nije dovoljno. Mi... više... nismo jedno za drugo.

Suosjećajno mu govorim: - To se događa, često. Ljudi se promijene.

I on kima. - Da. - Otpija još jedan velik gutljaj piva. - Ali, ipak je užasno.

- Bit će bolje.

Nekoliko minuta sjedimo u tišini - naše vrijeme iskrenosti je završilo.

Stoga uzimam daljinski i otvaram *on-demand* filmove. - Želiš gledati *Predatora*?

Billy si toči još jednu čašicu votke. - Svakako. Nisam ga gledao.

Smiješim se. - Promijenit će ti život.

Nekoliko sati prije svitanja Delores se vraća u svoj stan. Ja napola spavam u izlizanom naslonjaču, a Billy je zaspao na kauču.

Boca votke prazna stoji na stoliću - njezina je svrha ispunjena.

Dee s uzdahom izuva cipele. A tada me opaža. I iznenađena je. - Još si ovdje?

- Zar ne bih trebao biti?

- Ne, ne, u redu je.

Ona pokriva bratića dekom i nježno mu odmiče kosu s lica, poput majke čije je dijete podleglo vrućici. A tada prolazi pokraj mene u svoju spavaću sobu. Ustajem i odlazim za njom.

- Kako je Kate?

Delores svlači odjeću koju je nosila na zabavi, pušta je da padne na pod. Ostavlja je ondje. Otkriva malene gaćice s uzorkom leopardove kože i jednaki grudnjak bez naramenica.

- Kate je u komi. Povrijeđena je... Billy je u svađi rekao prilično ružne stvari. Grube. I ona se osjeća krivom. Billy se itekako naradio kako bi je uzdržavao dok je studirala. Ona mrzi samu sebe jer mu neće moći uzvratiti uslugu.

Dee mi je okrenuta leđima dok skida grudnjak, a okreće se tek nakon što je navukla crvenu majicu s natpisom Phillies preko glave.

- Hvala ti jer si ostao s njim, Matthew.

- Nema na čemu.

Ona uzdiše, ali su joj ramena ukočena. - Doista sam umorna.

Počinjem otkopčavati košulju kako bih joj se pridružio u krevetu. Ne očekujem ševu, ali, s obzirom na količinu koju je njezin bratić noćas popio, mislim da ga ne bi probudio ni pravi ševoton. Ali, ne očekujem ono što će Dee sljedeće reći.

- Sada možeš ići.

Prsti mi se koče na gumbima. - Što?

- Rekla sam, hvala ti, umorna sam, možeš ići. - Oči su joj hladne, a lice napeto, poput lica lutke u robnoj kući.

Krećem prema njoj pokušavajući prekoračiti njezin stav.

- Dee, znam da si uzrujana...

- Ili te možda jednostavno ne želim ovdje, Matthew! - istresa se. - Možda samo želim biti sama.

I, da - za slučaj da ste se pitali - ovo je moje ljuto lice. Čeljust stisnuta, usne stisnute, oči iskre adrenalinom. Ljut sam na njezine riječi, na njezin pogled na svijet, na njezinu jebenu nesposobnost da mene i našu vezu gleda bez crnog oblaka svoje prošlosti nad nama.

- Ne želiš biti sama, samo si uplašena. Vidiš Kate i svojega bratića pa ne želiš osjećati to što oni osjećaju...

Ona polako plješće. Sarkastično.

- Brilljantno zaključivanje, Watsone. Zaboravi Chippendalese, ako se bankarstvo izjalovi, doima se da bi želio biti psihoterapeut.

Provlačim ruku kroz kosu pokušavajući zauzdati frustraciju zbog koje želim rukom probiti zid njezine spavaće sobe.

- Ovo odguravanje doista postaje dosadno, Delores.

- Pa, vrata su ondje. - Pokazuje ih. - Zašto ne pođeš pronaći si nešto sasvim novo.

Moj glas je dubok, ali bijesan. - Dobra ideja. Učinit ću to.

Tada se okrećem i odlazim iz te proklete sobe.

Prelazim cijelu dnevnu sobu i spuštam ruku na ulazna vrata, a tada stajem. Jer, ona očekuje upravo to. Očekuje da odustanem. Od nje.

Od nas.

Dee bi radije prva udarila i tada odustala nego da riskira kasnije primiti udarac.

Znam to. Kao što znam i da je moj odlazak posljednje što želi.

Posljednje što želi je da je ostavim samu.

Ruke mi se spuštaju s vrata i odlučno se vraćam u njezinu spavaću sobu. Ona sjedi na krevetu ravna poput motke, leđima okrenuta prema meni.

- Ne idem. Želiš vikati? Možeš vikati na mene. Nešto bi udarila? Sposoban sam primiti udarac. Ili uopće ne moramo razgovarati. Ali... ja ne idem nikamo.

Sjedam na krevet i izuvam cipele, a ubrzo potom i preostalu odjeću. Dee se uvlači pod pokrivač i gasi svjetiljku, ali soba ne tone u potpuni mrak. Kroz prozor dopire upravo dovoljno svjetlosti da razaberem njezinu siluetu - leži na leđima, zagledana u strop. U boksericama liježem pod pokrivač pokraj nje. I čim sam spustio glavu na jastuk, ona se približava, okreće na bok i čelom dodiruje moj biceps.

- Drago mi je da nisi otišao.

Uzimam je u zagrljaj i privlačim bliže - njezin obraz je sad na mojim prsima, njezina ruka na mojemu trbuhu, a noge su nam isprepletene. Delores šapuće: - Što da radim sutra? Dan zahvalnosti je. Kate, Billy i ja trebali smo ga provesti zajedno, otići na odrezak.

Moje se čelo mršti? - Odrezak?

Osjećam kako sliježe ramenima. - Svi jedu puretinu. Ja mrzim raditi no što svi drugi rade.

Ne mogu suspregnuti osmijeh.

- Ne mogu izabrati između njih - nastavlja. - Ovo će i samo po sebi biti dovoljno teško, ne želim da se ijedno od njih osjeća usamljeno. - Dee podiže glavu i gleda me u oči. - Kad bi Steven i Alexandra prekinuli, s kime bi izabrao provesti taj dan?

Lagano je milujem po leđima i odgovaram na najmanje koristan način.

- Ne znam.

Ona ponovno liježe na moja prsa. A ja dodajem: - Ne moraš birati. Možeš oboje jednako otpiliti i sa mnom poći na večeru kod Drewovih roditelja.

Ona puhne. - Ne mogu to učiniti.

Nisam ni mislio da će pristati.

Predlažem alternativu. - Tvoj bratić će spavati još satima. A kad se probudi, jamčim ti da neće željeti jesti odrezak. Ostavi Billyju poruku, sastani se s Kate na ranom ručku, provedi poslijepodne s njom, a potom njega odvedi na kasnu večeru.

- Ali, oboje će ipak biti sami, barem dio dana.

- Odrasli su, Dee. Snaći će se. A i tko zna, možda se sutra pomire.

- Mislim da neće - tiho kaže. - A to je vjerojatno i najbolje.

- To je manje-više rekao i tvoj bratić.

Ona mi lagano ljubi prsa, jedna slatka pusa. - To je jednostavno. .. žalosno. Završetak jednog životnog razdoblja.

Stišćem je. Dee zabacuje glavu kako bi me pogledala. - Matthew, ovih posljednjih nekoliko dana s tobom... ja... - Zastaje i oblizuje usne. - Ja... doista mi je drago da si večeras ostao.

- I meni.

Nakon nekoliko minuta njezino disanje postaje ujednačeno i duboko. Pomišljam da je zaspala sve dok mi tihim glasom ne kaže: - Samo... nemoj me povrijediti... može?

Prolazim rukom kroz njezinu kosu i čvrsto je grlim. - Nikada, Delores. Obećavam.

To su zadnje riječi koje izgovaramo prije no što oboje tonemo u san.

Rano sljedećeg jutra Dee se budi upravo dovoljno da me poljubi na rastanku. Prolazim pokraj Billyja na kauču - nesvjesnog ovog svijeta - i odlazim kući na dugo tuširanje. Potom odlazim u seosku kuću Drewovih roditelja na slavlje.

Ondje su svi uobičajeni - John i Anne, Steven i Alexandra, George, moja majka i moj otac. Rukujem se i grlim sa svima na putu u stražnji zimski vrt, iz kojega se otvara panoramski pogled na besprijekoran vanjski vrt. I pogled na Drewa koji s Mackenzie sjedi na klackalici, onoj istoj na kojoj smo se mi igrali kao djeca, prije mnogo vremena.

Iako se doima da ozbiljno razgovaraju, ipak izlazim na stražnja vrata kako bih im se pridružio. Drew govori Mackenzie da sam ovdje pa ona skače s klackalice, trči i baca mi se u zagrljaj kao da me mjesecima nije vidjela. Ali, ja silno uživam u tome i uzimam je u dug zagrljaj kad je obavila ručice oko mogega vrata.

Tada je spuštam pa odlazimo k Drewu. - Hej, čovječe - pozdravlja me.

- Što je? - pitam. - Sinoć si rano izašao? Nisi se vratio na zabavu.

On sliježe ramenima. - Nisam bio raspoložen. Otišao sam u teretanu, a zatim u krevet.

Ha? Takvo ponašanje je čudno za Drewa pa se pitam je li u ikakvoj vezi s njegovim neugodnim stavom prema Kate i Billyju na zabavi.

- Ti si bio s onom Delores?

Kimam. I iskušavam stanje. - S njom, Kate i Billyjem.

On odmahuje glavom. - Taj tip je dupelizac.

Mackenzie nam prilazi i podiže staklenku za nepristojne riječi koju je Alexandra domislila kako bi nas obuzdavala u blizini svoje kćeri. To je istodobno velika gnjavaža i krajnje jebeno smiješno.

- Nije loš.

Drew kaže: - Idiot mi ide na živce. - I gubi još jedan dolar.

Mislim da to namjerno čini - zapravo psuje više no što bi to činio da staklenka ne postoji. Poput izopačene obrnute psihologije, samo kako bi se opirao sustavu i pokazao sestri da ga ne može držati pod nadzorom.

A možda se pitate zašto mu nisam rekao da su Kate i Billy prekinuli. Odgovor je jednostavan: muškarci ne ogovaraju. Mi ne razgovaramo o takvim sranjima - o problemima u tuđim vezama. Posve jednostavno.

A osim toga, Drew bi odmah navalio na Kate kad bi doznao da je ostavljena. Jer, svi znaju da su ostavljene cure lak plijen. Lako ih je osvojiti. Mislim da bi mu to dalo nepoštenu prednost u njihovoj maloj bitci spolova. Prednost koja mu nije potrebna.

Naposljetku, ljudi neprestano raskidaju... da bi se sutradan pomirili. Unatoč onome što je Dee rekla, Billy se doimao prilično shrvanim zbog Kate. Predosjećam da će pokušati još jednom prije no što ta igra bude okončana.

Besmisleno je u međuvremenu buditi nadu u Drewu.

- Dakle, što je s tobom i Delores?

Smiješim se. I odgovaram jednostavno. - Družimo se. Ona je *cool*.

- Pretpostavljam da si je povalio.

Mršt看 se. Jer, iako znam da je ne želi uvrijediti, Dee jednostavno nije obična cura. Ali, *osjećam* da je uvredljivo to što o njoj govori kao da jest. Stoga ga ispravljam. - To nije tako, Drew.

Zbunjen je. - Pa, kako je, Matthew? Više od dva tjedna nisi izašao. Razumijem da previše robuješ pici da bi izašao ako ti ona daje. Ali ako ne, u čemu je stvar?

Čekam da nam Mackenzie priđe sa staklenkom... ali ona to ne čini. Izgleda da to nije čula.

Tada mu pokušavam objasniti, ali budući da on nikada nije bio zaljubljen, osim u sebe, doista ne znam može li to shvatiti. - Ona je jednostavno... drugačija. To je teško objasniti. Razgovaramo, znaš? I ja nekako neprestano mislim na nju. Čim je odvezem kući, jedva čekam da je ponovno vidim. Jednostavno me... zadivljuje. Volio bih da razumiješ o čemu govorim.

On me upozorava. - Na opasnom si teritoriju, čovječe. Vidiš što Steven prolazi. Taj put vodi u mračan svijet. Uvijek smo govorili da onamo ne idemo. Jesi li siguran u to?

Samo se smiješim. A tada mu, oponašajući Dartha Vadera kako najbolje znam, kažem: - Ti ne poznaješ moć mračnog svijeta.

Ova večera na Dan zahvalnosti nedvojbeno je za pamćenje. Ili za spomenar. Da sam imao svoj fotografski aparat pri ruci, nedvojbeno bih zabilježio cijeli urnebes, užasan debakl. Bilo je glupo pomisliti da Mackenzie, koja sve čuje, nije čula kako mi Drew govori da »robujem pici«. Itekako je čula. Ali, nije mu naplatila zato što nije znala da su to »nepristojne riječi«.

No, doznala je nakon što ih je ponovila za večerom. I tada je nastao pakao.

Ne mogu suspregnuti smijeh. Zauvijek ću kao najsmješnji jebeni trenutak pamti kako je pitala Stevena: - Tata, što je *pica*?

- Bio sam toliko šokiran da sam ispljunuo crnu maslinu i gotovo oslijepio Stevena, kojega je pogodila ravno u oko. Drewov otac zamalo se ugušio puretinom, a moja je majka prolila čašu vina, ostavljajući trajan podsjetnik na čipkastom stolnjaku Anne Evans.

Dobra vremena.

Alexandra je bila opravdano i jako ljuta. Dakako, da je njezin bijes bio usmjeren prema meni, vjerojatno mi ne bi bilo toliko super smiješno. Ali, usmjeren je ravno prema Drewu pa se cijelim putem kući smijem Mackenzienoj parodiji i njezinim posljedicama.

Da je barem Delores bila sa mnom i vidjela to. Kad smo već kod Dee, prije no što sam se vratio u grad, svratio sam po gorivo pa je nazivam da vidim kako joj je prošao dan.

- Bolje no što sam očekivala - kaže. - Ali, mogu li večeras spavati kod tebe? Moj bratić pretače svoje osjećaje u glazbu. Iako volim slušati kako pjeva, ako budem morala čuti još jednu jebenu pjesmu o tome kako mu se srce slama, pobrinut ću se da naša epizoda s trovanjem izgleda kao štucanje.

I moj je život upravo postao mnogo savršeniji. Znam kako je Dee, kad smo počeli, rekla da je veze ne zanimaju. I znam da je imala svoje trenutke nesigurnosti, ali, pogledajte nas sada. Ona dolazi k meni, pita me može li ostati kod mene. To govori mnogo. To znači da želi isto što i ja. Da razmišljamo jednako. Da se predala, da je zainteresirana za budućnost sa mnom.

Smijem se u mobitel. - Dakako, za pola sata sam u stanu. Dođi, dušo.

Uvijek je najmračnije prije svitanja. To je poznata izreka. No, manje poznata, ali jednako istinita izreka glasi: *Ponos prethodi padu.*

Sjećate li se kako sam vam prije nekog vremena rekao da bi žene trebale prestati igrati na kartu žrtve? Trebale bi prestati pridavati značenja muškarčevim postupcima, misliti da znače više no što znače, i jednostavno prihvatiti ono što im govori, izravno. Bio sam toliko opčinjen Dee, toliko sam žarko želio uzeti ono što smo imali i otrčati s tim sve do kraja, zanemarujući vlastiti savjet.

Jeste li čuli za mit o Ikaru?

Vjerojatno niste očekivali pouku iz grčke mitologije, ali poslušajte me, ovo je važno. Ikar je bio sin majstora obrtnika. Otac mu je napravio par krila od perja i voska te ga je prije polijetanja upozorio neka ostane na određenom putu. Neka ne leti previsoko. Ikar je pristao.

Ali, kad je poletio, divota tog osjećaja toliko ga je ponijela - ljepota i toplina sunca - da je zaboravio upozorenje. Nije obraćao pozornost na znakove koji su mu bili pred nosom jer je bio uvjeren da zna kamo ide, mislio je da sve drži pod nadzorom.

Pogađate što se sljedeće dogodilo. Da, Ikar se opekao. Krila su mu se raspala i strmoglavio se na tlo.

Nažalost... razumijem kako je to.

crowarez

ŠESNAESTO POGLAVLJE

Biblija kaže da sve na svijetu ima svoje vrijeme. Vrijeme za mir i vrijeme za ratovanje, vrijeme za sjetvu i vrijeme za žetvu... vrijeme za ljubav... i vrijeme da svojoj djevojci *kažete* da je volite.

To zapravo ne piše. Ali, trebalo bi. Jer, mnogi su jadnici pogriješili rekavši to ženi u pogrešnom trenutku.

Primjerice, poslije seksa. *Pogrešno*. Time jednostavno tražite nevolju.

Ili tijekom *svađe*. *Jako pogrešno*. Pjesma grupe Doors »Love her madly« (engl. »Ludo je volim«; prim, prev.) s razlogom je i danas popularna. Jer, riječi »Don't you love her as she's walking out the door« (engl. »Zar je ne voliš dok odlazi kroz vrata«; prim, prev.) zapravo su bezvremene. Muškarci ne vole gubiti. Ne vole izgubiti ni okladu, ni omiljenu majicu ni djevojku. U pokušaju da spriječimo gubitak potonje mogli bismo reći nešto glupo - ono što zapravo ne mislimo.

Ali, za mene je ova večer savršeno vrijeme da svoju vezu s Dee podignem na sljedeću razinu. Dao sam napraviti ključ svojega stana za nju, a kad joj ga stavim u ruku, reći ću joj da se zaljubljujem u nju.

Niste valjda iznenađeni? Isuse, pa morali ste to predvidjeti.

U posljednje vrijeme mnogo govorim o tome. Dogodilo se postupno, ali to je uvijek najbolji način. Dee se u četiri tjedna pretvorila iz djevojke koju sam želio povaliti u djevojku s kojom sam se želio družiti, pa u djevojku koja mi se doista sviđala... i u osobu bez koje ne želim živjeti.

Neprestano mislim na nju, žudim za njom - nedostaje mi - dok smo razdvojeni bez obzira na to koliko smo dugo upravo bili zajedno. Ona je zabavna, lijepa i zanimljiva... i nedvojbeno je teška, ali - rekao sam vam na početku - volim je zbog njezinih mana, a ne unatoč njima.

Protekli tjedan i pol doista je bio divan. Billy i dalje spava kod nje pa je ona bila ovdje sa mnom, osim kad je odlazila pogledati kako je on. Ali, ja ipak želim više. Proteklih nekoliko dana bilo je mnogo prilika kad sam je mogao iznenaditi time, ali sam želio da bude nezaboravno. Posebno. Nešto o čemu će ponosno pripovijedati Kate, ili, jednoga dana, našoj djeci. Cure vole ta sranja.

Danas nisam razgovarao s njom. Cijeli dan sam bio izvan ureda te posjećivao klijenta za klijentom. Ali, ona večeras dolazi, a ja sam sve isplanirao. Želite li čuti?

Počet ćemo s izletom na obalu Jerseyja. Roditelji su me kao dijete često vodili onamo. Prosinac je, ali je većina vožnji i igara na promeni na raspolaganju cijele godine. To je mjesto neopisivo čarobno - posjeduje auru jednostavnijeg vremena, nostalgичnu ljepotu. Držat ću Delores za ruku, potrošiti trideset dolara kako bih joj u jednoj od onih igara, u kojima morate bejzbolskom loptom pogoditi limenke s utezima, osvojio plišanu igračku vrijednu dva dolara. Vozit ćemo se u autićima, možda i na toboganu i zajedno ćemo jesti ukusan, ali nevjerojatno nezdrav kolač iz lijevka.

Potom ćemo izuti cipele i šetati plažom dovoljno blizu vodi da možemo gledati valove na mjesecini, ali se ne namočiti. Bit će hladno pa će se ona nasloniti na mene, a ja ću je zagrliti kako bih je zagrijao. A tada ću joj reći, uz zapljuskivanje valova u pozadini.

Da mi je promijenila život. Da ostatak života želim provesti s njom. Da ništa ne vidim i ne osjećam onako kako sam vidio i osjećao prije četiri tjedna - zbog nje je sve nevjerojatno bolje. Mislim da neće pošiziti, iako je to moguće. Ako pošizi, reći ću joj da ne mora ništa odgovoriti. Prilično sam strpljiv. Mogu čekati.

A tada ćemo se ljubiti. I to će biti divno. Seks na plaži nije onoliko sjajan kao što se priča. Pijesak ne godi genitalijama. Ali... ako je Dee zainteresirana, nipošto je neću odbiti.

Ukroćeni ez

Čujem kako se otključana vrata mojega stana otvaraju pa provjeravam svoju kosu u ogledalu u kupaonici. *Sve je u redu.* A tada ulazim u dnevnu sobu. Nasmiješen - sve dok ne opažam Deloresino lice.

Ona je bijesna. Bijesna je toliko da škrguće zubima, korača amo-tamo i nosnice joj se šire. I riječi izlijeću iz njezinih usta - kao tuča metaka. U koju ulijećem.

- Tvoj prijatelj je seronja! I želim da mi kažeš gdje ga mogu pronaći.

- Koji prijatelj?

- Drew Evans, kojemu ću odrezati visuljak i nahraniti ga njime.

Smijem se iako ne bih trebao. - Polako. Smiri se.

Smiri se. Što mi je, dovraga? Te dvije riječi su kao lijevanje vode na zapaljenu masnoću - samo je čine vrelijom. To je drugi najizravniji način da ženu razljutite još više no što već jest. Prvi je, dakako, pitati ima li menstruaciju.

- Da se smirim? Želiš da se smirim? - više Dee.

- Dovraga, što ti je?

- To mi je, bezobzirni magarče, što sam upravo otišla iz Kateinog stana. Ona je shrvana, potpuno slomljena. Zato što se tvoj prijatelj Drew poigrao njome, a potom je postupio s njom kao s kurvom kojoj mu se ne da ni platiti.

Znao sam da se Drew pali na Kate, ali ipak, ne mogu prikriti iznenađenje u glasu. - Drew i Kate su se spetljali?

Dee prekriži ruke. - Itekako. On ju je tješio i bio je dobar prema njoj nakon prekida s Billyjem. Uvjerio ju je da mu je doista stalo. Provela je vikend u njegovu stanu. A jutros, nakon što su došli na posao, zapravo joj je rekao da je bila bezveze u krevetu, da nije vrijedna još jednog pokušaja.

Pritišćem prste o čelo pokušavajući shvatiti što mi Dee govori, ali to jednostavno nema smisla. Drew ne vodi žene u svoj stan, ni jednu ženu. Drew ne ševi dva puta istu curu... barem... ako se sjeća da ju je već obradio. A provođenje vikenda s djevojkom? To ne dolazi u obzir.

- Jesi li sigurna da je Kate rekla da je to bio Drew? - pitam.

- Matthew, nazvao ju je jebenim 'projektom'! Koji je 'završio'. A ja ću napraviti projekt od njegovog lica. Kate je najbolja osoba koju poznajem. Glumi snagu, ali iznutra je meka. Krhka. On se ne smije tako ponašati prema njoj.

Ispod Deeina gnjeva je bol. Pati zato što njezina prijateljica pati. Krećem prema njoj kako bih je dodirnuo, utješio je i umirio, ali ona uzmiče.

U predaji podižem ruke i pokušavam je urazumiti. - Drew nije takav seronja, Dee. On veoma poštuje žene... na svoj način. Voli se zabavljati, bez zamjeranja. Ne uživa razarati djevojkama samopoštovanje. Ne bi se toliko potrudio povrijediti nekoga... Isuse, osobito ne Kate.

- Pa, povrijedio ju je!

Odmahujem glavom. - Kate ga je zacijelo pogrešno shvatila.

Ona na trenutak samo gleda u mene. Pogledom prelazi preko mene, gore-dolje. Kao da me prvi put vidi. A tada se izraz njezina lica mijenja iz pravedničkog gnjeva u duboku nevjericu.

A njezin se glas spušta do grubog šapata. - Braniš li ga?

- On mi je najbolji prijatelj. Dakako da ga branim!

Njezina se brada naglo podiže, gotovo kao da je primila aperkat. I sikće: - Pa, tada se i ti jebi!

- Molim?

- Ako misliš da je to što je učinio posve u redu, tada nisi osoba koja sam smatrala da jesi. Ni blizu.

A ja vičem: - Jebo te, govoriš li ozbiljno?

- Da! Ja sam ozbiljna glupača. Kad samo pomislim da sam si dopustila vjerovati... nisam smjela dopustiti da ovo ode toliko daleko. Gotovi smo, Matthew. Nemoj dolaziti u moj stan; nemoj me zvati! Klonite nas se ti i tvoj prijatelj seronja!

Njezine me riječi pogađaju poput malja u trbuh. Mučne su. Bolne. I jebeno izluđujuće. Deeino bješnjenje se nastavlja, ali ja je više ne slušam. Mislim samo o tome koliko sam bio glup.

Slijep.

Opet.

Gotovo je smiješno, na deprimirajući, ironičan način. Dee mi je rekla, više puta, da nije sposobna za ovo. Da njezine veze nikada ne završavaju sretno. Ali, ja je nisam slušao. Čuo sam što sam želio čuti i vjerovao sam da je mogu potaknuti da se predomisli. Da će, ako budem dovoljno šarmantan, dovoljno uglađen, uvidjeti - kao što sam ja uvidio - koliko bi nam zajedno moglo biti sjajno.

Kakav jebeni kreten.

To doista nije znatno drugačije nego s Rosaline. Upozorenja možda nisu bila ondje zbog istih razloga - ali su bila ondje. A ja sam ih previdio.

- Dovraga! - Udaram stolić za kavu, ali se on ne slama. Stoga ga udaram ponovno - sve dok se nije slomio. Noga popušta i staklena površina puca padajući na pod, trenutačno zaustavivši Deloresino bješnjenje.

Ona čini dva koraka unatrag i izgleda oprezno, gotovo uplašena da me je dovela predaleko. A meni je užasno jer sam izazvao taj izraz njezina lica. Ali, previše sam ljut, previše razočaran u nju da bih prestao. Stoga se umjesto toga istresam.

- Kažeš da Kate glumi snagu, ali je iznutra meka? A da se pogledaš u jebeno ogledalo, Dee? Prestravljena si, mala, uplašena djevojčica. Radije bi bila sama i uvjerala se da je to tvoj izbor nego riskirala s nečime što bi moglo biti bolje. Nečime što bi moglo biti sjajno. Silno se trudim oko tebe! Tjednima hodam po jebelim jajima pazeći da te ne uplašim i otjeram! I kamo me je to dovelo? Nikamo! Ti misliš da je tebi dosta? *Meni je dosta!* Jer ovo ne vrijedi svega toga.

Ona prekriži ruke na struku, drži samu sebe. I više ne izgleda gnjevno. Izgleda... tužno.

Udišem i prolazim rukom kroz kosu. I smijem se samome sebi - jer sam idiot. Jadan. - Isplanirao sam cijelu stvar. Namjeravao sam te odvesti na promenu i osvojiti ti medvjedića. Namjeravao sam ti reći kako mislim da si najnevjerojatnija, najljepša, najfantastičnija žena koju sam upoznao. I namjeravao sam ti reći da sam potpuno zaljubljen u tebe. A sada... sada ne mogu reći ništa od toga. - Odmahujem glavom. - Zato što ti samo čekaš... tražiš razlog... zato što ne mogu voljeti nekoga tko toliko jebeno jedva čeka da pobjegne.

Njezin glas je sada tih. Mekši. - Rekla sam ti... rekla sam ti da nisam dobra u ovome.

A moj je bolan. - Da, mislim da ti napokon vjerujem.

Gledam u Deeline oči smeđe poput meda. Oči koje su uvijek govorile mnogo čak i ako nisu progovorile ni riječ. I okrećem joj leđa. - Idi, Dee. Jednostavno otiđi, to si željela od prvog dana.

Čujem kako diše. Čekam. A tada čujem njezine korake. Staju nedaleko od vrata i u jednom divnom, užasnom trenutku pomišljam da se predomislila.

Sve dok nije šapnula: - Zbogom, Matthew.

Ne odgovaram i ne okrećem se. Sve dok ne čujem kako se vrata zatvaraju za njom.

SEDAMNAESTO POGLAVLJE

Jebi se!

Trideset minuta nakon Deloresina odlaska provodim psujući, koračajući amo-tamo i udarajući stvari po stanu, općenito ljut na cijeli svijet.

- Sranje!

Gnjevan sam na sebe jer sam dopustio da se situacija razvije toliko daleko, jer sam izgubio strpljenje i planuo, pa čak i jer sam se uopće zagrijao za Dee. Moje korenje samoga sebe uzavrelo je, raznovrsno i nema mnogo smisla, čak ni meni.

Bijesan sam na Delores - jer mi nije vjerovala, jer jebeno nije ni pokušala. Jer nije mislila da je to što imamo vrijedno rizika. Jer je uopće mislila da sam ja rizik, iako sam učinio sve moguće kako bih joj dokazao da nisam.

I jako sam ljut na Drewa, ali još nisam siguran zašto. Možda je otpilio Kate kao što je Dee upravo rekla. I ako jest, to je bio kretenski potez. Koji se upravo nepravedno osvetio meni. I na određeni način sam ljut zato što je uopće ševio Kate - prekršivši svoje dragocjeno, jebeno glupo pravilo koje je s razlogom postojalo. S *ovim* razlogom. Zato što su njegovi postupci, poput postupaka prokletih bombaša-samoubojica, imali bolne posljedice za sve oko njega.

Ali, iznad svega sam bijesan jer se Drew ne javlja na telefon pa ne mogu doznati što se, dovraga, dogodilo.

- Dovraga!

Dečki nisu brbljavi. Telefon nam nije nužan - osim da doznamo gdje se sastajemo ili kakvi su najnoviji bejzbolski rezultati. Ali, sada doista imam potrebu razgovarati s njim, a njega nema. Nazivam Erin, Drewovu tajnicu, koja je još u uredu. Ona mi govori kako je poslijepodne otišao kući jer je bolestan i da vjerojatno ima gripu.

Jebeno savršeno.

Jebi ga. Ispuštam telefon, uzimam ključeve i odlazim k Drewu

- kako bih iz usta tog magarca čuo što se zapravo dogodilo.

Ali, kad sam stigao do njegova stana, on ne otvara.

Lupam na vrata treći - ili trideseti - put. - Drew! Otvori jebena vrata! Što se, dovraga, danas dogodilo? Drew!

Ništa. Stajem i osluškujem ne bih li čuo kakav znak života u stanu, ali čujem samo tišinu. Ne čujem ni šum koraka ili škripanje opruga kauča. Velika je vjerojatnost da uopće nije kod kuće. A to znači da za sada nemam sreće.

Teško dišući izlazim iz zgrade. Penjem se na motocikl i vozim, brzo i oštro. To u ovom trenutku vjerojatno nije najbolja ideja, ali ipak to činim. Prolazim kroz tunel i izlazim na autocestu, na kojoj je promet, srećom, oskudan.

I jako ubrzavam. Vjetar je toliko hladan i oštar da mi je lice utrnulo. Ali, to je dobro. Jer, ne osjećati ništa mnogo je bolje nego osjećati gubitak. Onoga što smo Dee i ja imali - svega što smo mogli imati.

Vozim se satima. Pokušavam to otpustiti. Pokušavam zaboraviti današnji dan i cijela četiri tjedna prije njega.

Parkiram motocikl u garaži i silazim s njega - ukočen i zaleđen od vožnje. Nisam mislio da se nadam da će Delores biti ovdje i čekati. Da je uvidjela kako je strašno pogriješila pa će doći na moja vrata preklinjati i ispričavati se. *Osobito preklinjati.*

Ali, uviđam da sam se upravo tome nadao... kad stižem do vrata svojega stana, a ona nije ondje.

I to razočaranje me slama.

Pojačava se dok na mobitelu provjeravam propuštene pozive i opažam da ni jedan nije s Deeninog telefona.

Ali, ne dolazim u iskušenje da je nazovem.

Frustriran sam i nedostaje mi - ali je ne nazivam. Neću juriti za njom. Ne ovaj put. Nikada više, ako dođe do toga.

Ni Drew nije uzvratio moje pozive. Veselim se sutrašnjem odlasku na posao, gdje ću ga vidjeti, čuti priču... i vjerojatno ga odalamiti posred njegova glupog lica. Od toga ću se osjećati bolje.

Ne brinite - neću učiniti nikakvu štetu. Iako Drew ne boksa često kao ja, nije slabić. Sposoban je brinuti se za sebe. A, za razliku od mojega odnosa s Delores, naše prijateljstvo će opstati. Nekoliko udaraca među prijateljima doista nije osobito važno.

Nemam apetita pa preskačem večeru. Samo se tuširam i rušim, gol i mokar, na svoj krevet. Ali, čim sam zagnjurio lice u jastuk, osjećam njezin miris. Miris njezine kože, njezine kose - sladak i začinjjen, jabuke i cimet, izraženi.

I zbog toga osjećam bol u prsima.

Umjesto da ustanem i spavam na kauču, kao što bih vjerojatno trebao, privlačim jastuk bliže i čvršće se omatam plahtama, okružujući se sjećanjem na Dee, sve dok ne tonem u san.

Pomalo jadno, zar ne?

Da, i ja mislim.

U utorak ujutro dovlačim se na posao mrzovoljan i raščupan, osjećajući se užasno iako sam spavao kao klada. Ondje slušam o predstavi koju je Billy Warren u predvorju izveo za Kate pa se pitam jesu li se pomirili. U pogledu grandioznih gesta ne možete učiniti mnogo više od javnog pjevanja serenada i predvorja punog cvijeća. Ali, ako se Kate vratila Billyju, zašto bi uopće marila za to što Drew misli ili osjeća prema njoj?

Cijeli taj užasan dan provjeravam je li se Drew pojavio. Ne pojavljuje se. Pa se pitam je li doista bolestan. Ili ga je ono što se dogodilo između njega i Kate - mogućnost da se odmah potom vratila bivšem - slomilo više no što želi pokazati.

Provodim vrijeme razmišljajući o tome... tako da ne moram misliti na Dee. Ali, dakako, moj um nalazi način da prokrijumčari misli o njoj.

Mnogo bolnih misli.

O tome gdje je, što osjeća. Ima li izgleda da se osjeća loše kao ja.

Erin zove Stevena, Jacka O'Shaya i mene te moli da zamjenjujemo Drewa dok ga nema. Njegovi su klijenti razmaženi kao i on te sklone pošiziti ako nije blizu da ih drži za ruku. Uzimam nekoliko njegovih spisa jer, iako ga u ovom trenutku smatram seronjom, neću dopustiti da njegova karijera zbog toga propadne.

Zbog tog dodatnog posla dan mi prolazi brže pa uskoro dolazi kraj radnog vremena. Odlazim u teretanu, iako se osjećam usrano, i upuštam se u brutalno vježbanje i sparring seansu.

Jer, to je ono što većina dečki čini dok pate. Kažnjavaju sebe ili sve oko sebe - poput šefova koji viču i trebali bi se poševiti.

Nakon teretane ponovno odlazim k Drewu, znatno mirniji nego sinoć. On i dalje ne otvara, ali ovaj put iznutra čujem televizor. Zvuči kao da gleda film *Voditelj uzvraća udarac*.

Lupam na vrata. - Otvori, kretenu.

Jedini odgovor koji čujem je režanje Seksi pantere - komičnu poantu iz filma. Ponovno kucam. - Hajde, seronjo. Ti nisi jedini koji imaš problema, znaš.

Ni tada nije odgovorio pa počinjem brinuti. - Drew, doista bi mi trebao dati neki znak. Ako nećeš, pretpostavit ću da umireš i pozvat ću policiju.

Prolazi minuta. Pa još jedna. I upravo kad sam odlučio izvaditi telefon, nešto je udarilo u unutarnju stranu vrata. Kao da je namjerno bačeno u njih. Možda bejzbolska lopta.

Bum.

- Drew? Jesi li to ti?

Bum.

- Želiš li da provalim vrata?

Bum... Bum.

Na trenutak razmišljam. A tada, želeći se uvjeriti da sam u pravu, pitam: - Dakle, jednom za 'da', dva puta za 'ne'?

Bum.

Izgleda da ću se za sada morati zadovoljiti time. Sjedim na podu naslonjen na Drewova vrata. I počinjem govoriti, postavljati 'da' i 'ne' pitanja, pomalo se osjećajući kao idiot. Kao kakav tinejdžer u hororu, koji pomoću Ouiji ploče komunicira s drugim svijetom, ali je preveliki kreten da bi se sjetio kako takve interakcije nikada ne završe dobro.

- Erin je rekla da si joj poslao poruku. Imaš li doista gripu?

Bum.

- Jeste li se ti i Kate spetljali prošli vikend?

Bum.

- Je li bilo onoliko dobro kao što si zamišljao?

Bum... Bum.

Vi biste mogli biti zbunjeni njegovim odgovorom. Ja nisam.

- Je li bilo bolje?

Stanka puna značenja. A tada... *Bum.*

- Jesi li nakon toga bio gad prema njoj?

Bum... Bum.

Ne. Dakle, Dee je pogriješila. Ali, Drew tada objašnjava opširnije. Na određeni način.

Bum.

Ne i da. Drew je bio gad prema Kate... ali se doima da smatra kako je imao razloga za to. Nastavljam dalje.

- Delores me je ostavila. Zbog načina na koji si postupio s Kate. A doista sam bio zagrijan za nju, čovječe... zaljubio sam se u nju. Glas mi postaje jači. Uzrujaniji. - Je li ti uopće stalo? Je li ti imalo žao?

Još jedna stanka puna značenja. A tada... *Bum.*

Iako je lijepo čuti da se kaje, to mi uopće ne pomaže. A u konačnici, nije Drew okončao moju vezu s Dee. To smo učinili sasvim sami. Ona mi nije željela vjerovati... a ja se nisam želio i dalje truditi zaslužiti povjerenje.

Što god je Drew rekao Kate, očito pati zbog toga. Stoga ga oslobađam. - Istina je da nisi samo ti kriv. Imali smo... probleme. Probleme za koje sam smatrao da ih možemo prebroditi... ali... ona to nije željela onoliko koliko sam ja to želio. Znaš kako je to. *ez*

Bum.

- Planiraš zauvijek ostati unutra?

Bum... Bum.

- Trebaš li što? Mogu li što učiniti?

Bum... Bum.

Kimam, iako sam za sebe. - Želiš li da dođem sutra?

Trenutak tišine u kojemu pretpostavljam da razmišlja o tome. A tada odgovara.

Bum.

Vraćam se u svoj stan i ostatak večeri samo gledam televiziju. Na mojem je licu cijelo vrijeme jedan izraz - sumoran. Dok prebacujem s jednog kanala na drugi, opažam jednu od onih vraški dugih reklama za zbirku najboljih nježnih *rock* pjesama osamdesetih godina. I jasno i glasno završava pjesma Phila Collinsa »One more night« (engl. »Još

jednu noć«; prim. prev.) U tom se dijelu pjesme pita treba li nazvati djevojku.

I to je kao u vražjem znanstvenofantastičnom filmu - kao da mi televizija čita misli. Gledam u svoj mobitel. Razmišljam.

Pokušavam izvesti mentalni trik.

Zazvoni, gade. Zazvoni.

Uzimam ga i prelazim prstima preko brojki. I utipkavam Deenih deset brojki...

Sve dok me sljedeće riječi iz televizora ne podsjetite da ona možda nije sama.

Bacam svoj telefon kao da je vrući krumpir. A tada spuštam lice u jastuk kauča i vičem u njega.

- Jebo te!

Glazba reklame se mijenja. Sada svira »Against all odds« (engl. »Protiv svih izgleda«; prim. prev.) - pjesma o tipu koji ima toliko toga za reći djevojci, ali se ona jednostavno ne želi predomisлити i dopustiti mu to.

Znate, netko je zacijelo doista izigrao Phila Collinsa. Gadno.

Pjevam pokoju riječ zato što smo vi i ja sami. A i prilično je dobra za pjesmu iz osamdesetih.

I, oh, pogledajte, upravo je počela »Total eclipse of the heart« (engl. »Potpuna pomrčina srca«; prim. prev.), završavajući trojstvo potresnih melodija iz osamdesetih koje jednostavno potiču na samoubojstvo.

Jupi.

Ispričajte me, idem u kupaonicu prerezati si žile.

OSAMNAESTO POGLAVLJE

U srijedu ujutro imamo sastanak u dvorani. Od početka do kraja sjedim komatozan - samo napola slušam. Kad je završio, svi izlaze, osim Kate, koja je još za stolom, slaže i raspoređuje hrpu papira i mapa pred sobom.

Ona je Deloresina najbolja prijateljica - i da, to znači da postoji pravilo ponašanja. Neprobojno poput policijskog zavjeta šutnje. Ali, u ovom trenutku nemam što izgubiti.

- Hej.

Ona se nježno smije. - Haj, Matthew.

Ne okolišam. - Je li ona... govori li o meni?

Kate gleda u stol. - Ni riječi.

Da, jebeno *jao*.

Ali, još ne odustajem od svake nade. - Misli li na mene?

Kate me gleda u oči, suosjećajno - i pomalo tužno. Ne znam je li tužna zbog mene ili zbog Delores. Šapne mi: - Svaki dan. Stalno. Nije izašla, samo... tuguje, i gleda filmove. Ne želi to priznati, ali znam da je zbog tebe.

Pa... napokon nešto. Jad voli društvo - a Deloresin mi na uvrnut način pruža utjehu. Umirenje. Da barem nisam usamljen.

- Matthew, zašto je jednostavno ne nazoveš? Ljudi u vezi katkad se svađaju; to ne znači da mora biti gotovo.

Već odmahujem glavom. - Ne mogu to. Delores voli da je se naganja, to mi je jasno. Ali, u određenom trenutku bi trebala prestati bježati i dopustiti mi da je uhvatim. Silno sam se potrudio pokazati joj koliko mi je važna. I da sam dugoročno zainteresiran za nju, ako će ona to željeti. Ali, sad je ona na redu. Mora mi pokazati da i ona to želi.

Ponos nije uvijek grijeh. Katkad je spasitelj koji sprječava da napravite budalu od sebe. Da ne samo izgledate kao budala nego da to i budete.

- Bio sam s jednom koja... je željela nešto drugo. *Nekoga* drugog. To više ne želim.

Kate kima sa slabašnim osmijehom. - U redu. Kako bilo, nadam se da će se Dee uskoro urazumiti.

- Hvala.

Činim nekoliko koraka prema vratima. Ali, tada stajem. Jer, iako zapravo nisam vidio Drewa, svi instinkti mi govore da pati. Da liže rane.

One pogubne.

A osjećam da Kate liječi istu ozljedu, samo to bolje skriva.

- Slušaj, Kate... u vezi onoga što se dogodilo između tebe i Drewa...

Svi znakovi prijateljskog stava nestaju s njezina lica. Oči joj postaju hladne, usne se stišću i prekida me oštrim glasom. - Nemoj, Matthew. Jednostavno... nemoj.

Izgleda da Drew nije jedini odlučio šutjeti.

- U redu. - Stišćem joj rame. - Ugodan dan.

Ona se napeto smiješi, a ja odlazim u svoj ured.

Kasnije te večeri svraćam k Stevenu i Alexandri kako bih čuvao Mackenzie dok su oni u kinu. Lexi mi otvara vrata, gleda izraz mojega lica dulje no što je potrebno, a tada pogleda iza mene. Kad je vidjela da ondje nema nikoga, lice joj se omekšalo sažaljenjem.

Povlači me u čvrst zagrljaj i kaže: - Znaš, Matthew, postoji nešto što se naziva prevelika različitost.

Teško gutam. - Da, znam, Lex.

Nemamo vremena za sažalijevanje jer plavokosa mrljica juri niz hodnik u plavoj spavaćici za princeze, u jednoj ruci držeći mekanog medvjedića. Zalijeće se u moje noge i obavija ruke oko mojih koljena. - Došao si!

Posežem ispod njezinih ruku i podižem je. - Hej, princezo.

- Ujače Matthew, želiš li se igrati čajanke? Ti možeš biti Buzz Lightyear, a ja ću biti Miz Nezbit.

- Zvuči kao najbolja zabava ovaj tjedan.

Ona me nagrađuje prelijepim osmijehom, otkrivajući dječje zubiće. I prvi put nakon nekoliko dana teret na svojem srcu osjećam nešto lakšim.

Steven Alexandri pomaže odjenuti kaput pa oboje ljube Mackenzie na rastanku.

- U osam na spavanje - obavještava me Alexandra. - Nemoj joj dopustiti da pokuša iskamčiti još vremena.

- Nisam siguran da ću se moći oduprijeti tim velikim, plavim očima, kao u štenca.

Ona se smiješi. - Budi jak.

Odlaze i zaključavaju vrata za sobom. Sljedećih sat vremena igram se čajanke s Mackenzie. I igramo se Barbie lutkama. A tada gradimo zid od kocaka i rušimo ga njezinim autićem na daljinsko upravljanje. Neposredno prije spavanja igramo košarku na podesivom košu koji sam joj kupio za rođendan.

Kad sam je smjestio u krevet, moli me da joj čitam priču i ispod jastuka vadi tanku Disney slikovnicu.

Pepeljuga.

Mackenzie grli svojega medvjedića i gleda me pospanim očima, polako trepćući. Kad smo stigli do dijela o prinčevom proglasu, ona me pita: - Ujače Matthew?

- Mmm?

- Zašto Pepeljuga nije otišla k princu sa svojom staklenom cipelicom? Zašto nije rekla: - To sam ja? Zašto ga je čekala?

Razmišljam o njezinom pitanju i ne mogu ne usporediti to s Dee i sa mnom.

- Možda... možda Pepeljuga nije bila sigurna što princ osjeća prema njoj. Možda joj je bilo potrebno da on dođe k njoj kako bi znala da je voli.

To je jednostavno jebeno jadno. S četverogodišnjakinjom razgovaram o svojem ljubavnom životu?

O, kako li su moćni pali.

Mackenzie kima da razumije, a ja čitam dalje. Sve dok...

- Ujače Matthew?

- Da?

- Kako to da princ nije znao da je to bila Pepeljuga? Da ju je volio, upamtio bi kako izgleda, zar ne?

Pomišljam na Deein izazovan osmijeh, na njezine savršene usne, toplu nježnost u njezinim očima kad se probudi pokraj mene, kako se osjećam dok vrhovima prstiju milujem njezin obraz - kao da dodirujem ružinu laticu.

Glas mi je hrapav dok odgovaram. - Da, Mackenzie. Da ju je volio, ne bi zaboravio kako izgleda. Nikada.

Ona zijeva, dugo i široko. A tada se okreće na bok i smješta u jastuk od perja.

S pospanim uzdahom u glasu kaže: - Mislim da je ujak Drew u pravu. Princ je stvarno papak.

I to su posljednje riječi koje je izgovorila prije no što je otplovila u zemlju snova.

U četvrtak na poslu moj otac svraća u moj ured i obavještava me da me majka toga dana očekuje na večeri. Razočarati moju majku najteže je kazneno djelo, a u ovom trenutku mi doista nije potrebno da starome moje ime bude na vrhu popisa sranja koja su ga uzrujala.

Stižem točno u pola šest. Moji roditelji žive u višekatnici s fasadom od pješčenjaka i četiri spavaće sobe, izgrađenoj dvadesetih godina dvadesetog stoljeća, s izvornim ukrasnim reljefom, tri ukrašena kamina, dnevnom sobom, radnom sobom, sobom za muziciranje, ostavom i prostranom formalnom blagovaonicom.

Je li im doista potrebno toliko mnogo prostora? Nije. Ali ni ne pomišljaju na preseljenje. Osobito zato što su, kao što je moja majka govorila, nakon što sam se ja iselio napokon mogli ponovno imati »lijepu stvari«.

Mislim da ćemo za samo nekoliko godina morati ugraditi one zgodne automatske stolce da ih podižu uza stepenice.

Nakon što mi je domaćica Sarah, koja već godinama radi za moje roditelje, otvorila vrata, mamu zatječem u dnevnoj sobi, kako pokraj zapaljenog kamina uživa u šeriju.

Kad me je ugledala, nasmiješila se, ustala i čvrsto me zagrlila.

- Zdravo, dušo. Jako mi je drago da si mogao doći. - Promatra moje lice. - Izgledaš umorno. Zacijelo previše radiš.

Smiješim se. - Ne, mama, doista ne radim previše.

Sjedamo, a ona mi govori o krizantemama koje uzgaja i o najnovijim događanjima u ladanjskom klubu. Kad je moj otac izašao iz svoje radne sobe, to je znak da je večera poslužena.

Stol u blagovaonici nije prevelik - za šest stolaca - ali moj otac jede na jednom kraju, gledajući u novine koje je tek sada stigao otvoriti, moja majka sjedi na drugom kraju, a ja sam između.

Režući svoj pileći *cordon bleu*, moja majka pita: - Viđaš li se još s onom mladom damom s uredske zabave? Veoma mi se svidjela. Vrlo je živahna. Nije li, Frank?

- Što?

- Ona djevojka koju je Matthew doveo na uredsku zabavu, svidjela nam se, zar ne? Kako joj je ono ime? Deanna?

- Delores - progunda moj tata, dokazujući da je zapravo svjestan onoga što se događa oko njega.

Katkad pomislim da samo glumi neupućenost - i gluhoću - kako ne bi morao sudjelovati u razgovoru koji ga ne zanima. Praktičan trik.

Protiskujem hranu kroz svoje, odjednom stegnuto grlo. - Ne, mama, Dee i ja... nije nam išlo.

Ona cokće jezikom u razočaranju. - Oh, baš šteta. - Otpija gutljaj vina. - Samo želim da se skrasiš, dušo. Nitko od nas se ne pomlađuje.

Počelo je.

Moja majka je divna - ljubazna i blaga - ali je ipak *majka*. A to znači da će svakog trena početi govoriti o tome kako mi je potreban netko tko će se brinuti o meni i o tome kako želi vidjeti svoje unuke prije no što umre.

Taj smo razgovor već vodili.

Ona se naginje prema meni i urotničkim tonom šapuće: - Je li problem bio... u seksu?

Zalogaj piletine zastaje mi u jednjaku. Udaram se u prsa i pokrećem ga, ali mi je glas hrapav.

- Što?

Ona se uspravlja na stolcu. - Matthew, toga se ne moraš stidjeti. Nekoć sam ti brisala stražnjicu, nema razloga da kao odrasli ne razgovaramo o tvom seksualnom životu.

»Nekoć sam ti brisala stražnjicu« i »seksualni život« nikada, *nikada*, ne biste smjeli smjestiti u istu rečenicu. Osim ako vam ime nije Woody Jebeni Alien.

Ponovno se nakašljam. I dalje me peče. - Ne, mama. U tom je području sve bilo u redu.

- Jesi li siguran? Nekim ženama nije uvijek ugodno izraziti vlastite potrebe...

Nije moguće da se ovo događa.

-... govoriti o svojim žudnjama. U mojemu knjižnom klubu ovaj mjesec raspravljamo o jednom romanu s tom temom. *Pedeset nijansi sive*. Matthew, želiš li da ti posudim svoj primjerak?

Otpijam dug gutljaj vode. - Ne, već mi je poznat, hvala.

No, činjenica da je i moja draga, mila majka upoznata s njime nedvojbeno će mi donositi noćne more.

Ona me gladi po ruci. - U redu. Reci mi ako se predomisliš. Taj gospodin Grey nedvojbeno je kreativan s kravatom.

Srećom, razgovor je do kraja večere usredotočen na teme koje manje izazivaju mučninu.

Kad su tanjuri odneseni, ustajem i ljubim majku u obraz. - Laku noć, mama. I... hvala... za savjet.

Ona se smiješi. - Laku noć, dušo.

Moj otac briše usta i baca ubrus na stol. - Ispratit ću te. I zapaliti jednu.

Moj otac puši cijeli moj život, ali ne zna da ja pušim. Nije važno je li mi trinaest ili trideset - ako ikada dozna, slomit će mi vražje prste.

Silazimo i stajemo na otvorenim vratima, gdje on pali cigaretu. Miris očeve kolonjske vode i netom zapaljene cigarete su mi poznati. I na uvrnut način... utješni.

- Što je s tobom? - oštro kaže svojim grubim, starim glasom. - Posljednjih nekoliko dana izgledaš kao onoga dana kad smo morali dati uspavati Kinga.

Vidite? On možda ne komentira mnogo, ali to je samo zato što je previše zaokupljen slušanjem i gledanjem - i glumljenjem da to ne čini.

Nogom udaram kamenčić sa stepenice. - Dobro sam, tata.

Osjećam njegov pogled na sebi. Ispitivački. - Ne, nisi. - Gasi cigaretu u limenci pijeska. - Ali, bit ćeš.

I tada me grli.

Snažno, poput medvjeda. Jednako kao što me je grlio dok sam bio dijete, netom prije odlaska na poslovni put.

- Dobar si dečko, Matthew. Uvijek si bio. A ako ona to ne vidi, ne zaslužuje te.

Uzvracam mu zagrljaj jer... jednostavno imam jebenu potrebu za time.
- Hvala, tata.

Razdvajamo se. Ja prelazim rukom preko svojega nosa, a on me tapša po leđima.

- Vidimo se u uredu.

- Laku noć, sine. - Zatvara vrata za mnom.

Ne odlazim odmah kući. Pješačim deset blokova nastojeći ne misliti sa svakim korakom na Deeino lice - ili ga ne vidjeti u mislima. Prelazim još jednu ulicu, do Drewove zgrade.

Vratar me pozdravlja, a kad sam stigao do *penthousea*, sjedam u hodniku i naslanjam se na Drewova vrata.

Nisam sasvim siguran, ali osjećam da me sluša.

I smijem se. - Čovječe, nadam se da sjediš jer nećeš vjerovati o čemu sam upravo razgovarao s majkom...

Petak mi je težak. Ona mi jednostavno... nedostaje. Jako i neumoljivo. Sjećanja i slika njezina lica svake sekunde su u mojim mislima i izazivaju me. Ne mogu se usredotočiti; ne želim jesti. Tijelo osjećam kao opterećeno i teško, a pluća su mi stegnuta i bolna, kao dok se oporavljate od bronhitisa. Nedostaje mi sve na njoj. Njezin smijeh, njezine smiješne teorije i da, neću lagati, nedostaju mi njezine divne sise. Naviknuo sam spavati pokraj Dee, ili na njoj, kožom uz kožu, držeći je u zagrljaju ili ugnijezdivši glavu u meku ugodu njezinih grudi.

Moj prokleti jastuk od perja jednostavno se ne može usporediti s time.

Doista imam potrebu poševiti se. To vam se možda ne sviđa, ali, žao mi je - to je istina.

Kad vam se automobil nepopravljivo pokvari, sjedite li u njemu i prisjećate se svih dana kad vas je dovezao na posao, k prijatelju ili vam omogućio sjajno putovanje? Dakako da ne. To je glupo. Logično je, i jedino što trebate učiniti, poći kupiti novi automobil. Samo ćete tako ikada moći napredovati.

Ševa nakon raskida uvelike je nalik tome, za muškarca ili za ženu. Ugodna je, makar samo za nekoliko trenutaka, i podsjeća vas da život ne staje. Da svijet ne propada ako je vaša veza propala. Seks vam pruža vjeru u bolje sutra. U budućnost koja nije uronjena u jad.

Ali, dok se bavim tom mišlju i znam da bih to trebao učiniti... ne želim to. Nemam želju ševiti bilo koju osim Delores Warren. A, iskreno rečeno, mali dio mene koji je, priznajem, opčinjen picom, toga se plaši. Plaši se uopće pokušati.

Isti dio mene klone od razočaranja kad god dođem kući i vidim da ona nije ondje. Dio koji i dalje misli da postoji mogućnost da ona uvidi koliko nam je sjajno zajedno, da je zaljubljena u mene, da će dotrčati natrag. A ako se bilo što od toga, ili sve, dogodi, neću joj morati priopćiti da sam tijekom naše stanke ševio drugu ženu. Bilo to ispravno ili ne, na taj način bih uništio Deloresino povjerenje koje sam se toliko silno trudio steći. Stoga je to, naposljetku, jednostavno rizik koji nisam voljan prihvatiti - ne zbog neke nepoznate žene koju čak ni ne želim.

Ni u subotu nije bolje. Jack me moli da izađem s njim, žali se da se osjeća napušteno, da mu nedostaje njegov kompa.

Ali, meni jednostavno nije do toga.

Umjesto toga kupujem pakiranje od šest limenki piva i jednu *pizzu* pa pred Drewovim vratima imam piknik sažaljenja. Uglavnom samo ja govorim: on je samo udario svoj odgovor u vrata kad sam ga upitao je li još živ. Zvuči kao da je prešao na gledanje *Ledom do slave*. Odakle ta fiksacija na Willa Ferrella? Čudno.

Kako bilo, kad sam pojeo *pizzu* i približio se dnu posljednje limenke piva, naslonio sam glavu na njegova vrata - pomalo ošamućen. I upustio se u filozofiranje. Govorim o tome kako je, dok smo bili djeca, moj stric jednog vikenda odveo Drewa, Stevena i mene na kampiranje u njegovu kuću u gorju Adirondacks.

Steven je jako alergičan na otrovni hrast - napuhnuo se poput krpelja.

Ali, čak ni to ga nije spriječilo da nam se pridruži u potrazi za zakopanim blagom. Moj stric dao nam je zemljovid koji su on i moj stari načinili dok su bili djeca - prikaz puta do kutije pune srebrnih dolara koju su zakopali smatrajući to sjajnom idejom.

Cijela prva tri dana ondje samo smo tražili to blago. Ali, tada smo... odustali... kao što su djeca sklona. Usredotočili smo se na penjanje po stablima i međusobno mlaćenje štapovima te gledanje djevojaka iz lokalnog koledža kako se gole kupaju u jezeru.

Mislim na te dane i, dakako, na Delores - uvijek na nju. I žalosno se pitam: - Da smo izdržali samo malo dulje, tražili satno malo upornije, potrudili se samo malo više, misliš li da bismo pronašli to blago?

On ne odgovara. A ja sam mnogo ošamućeniji no što sam mislio. Stoga uzimam svoje stvari, kako ne bih zaspao u njegovu hodniku, i taksijem odlazim do svojega kreveta.

I, kao i svake noći do sada, sanjam Dee.

crowarez

DEVETNAESTO POGLAVLJE

Dok muškarac liječi slomljeno srce, upušta se u jedno od triju ponašanja: pije, ševi, tuče se. Katkad sve troje u jednoj večeri.

Prošlo je šest dana otkako sam posljednji put vidio Delores i nisam ševio nikoga. Pio sam minimalno - ali sam nedvojbeno spreman za tučnjavu. Svakodnevno odlazim u teretanu i vježbam intenzivnije no inače jer mi Dee nedostaje pa pokušavam kanalizirati te osjećaje u nešto pozitivno.

Prvo lice koje u nedjelju poslijepodne opažam po ulasku u teretanu jest Shawnasejevo. Sjećate ga se, zar ne? Seronje kojega sam spomenuo prije nekog vremena, kojega doista treba dobro isprašiti?

Izgleda da mu je danas sretan dan.

Prijeteće mi se smiješi. - Želiš da odradimo nekoliko rundi ili ćeš se opet kukavički izvući?

Nešto u meni se para, kao kad Hulk para svoju majicu, pa odgovaram: - Hajdemo.

Jedva čekam da uđem u ring. Da udarim nešto - da iskalim frustraciju, osjećaj krivnje i neugodne osjećaje koji posljednjih šest dana vriju u meni. Poskakujem na prstima i okrećem glavu s hjeve na desnu stranu, razgibavajući vrat. A tada se saginjem ispod užadi, lagano udaram rukavicom o rukavicu i odlazim na sredinu ringa.

Shawnasee me već čeka, izgleda samopouzvano i nestrpljivo. Ronny staje između nas i izgovara uobičajene upute o korektnoj borbi i sportskom ponašanju. Mi udaramo rukavicom o rukavicu, vraćamo se svaki u svoj kut i čekamo.

A tada se oglasi zvono.

Nasrćem na njega silovito i brzo, ali umom nisam u tome. Iskreno rečeno, u ovom trenutku se ne bih trebao boriti. Zato što uopće nisam usredotočen na protivnika. Usredotočen sam na nepravdu života. Na gorčinu željenja nečega, nekoga tko mene ne želi na isti način. U ovom sam trenutku usredotočen samo na bol i patnju - na osjećaje koje se nadam očistiti udarcima.

Shawnasee i ja plešemo i izmičemo u krug jedan oko drugoga... a tada moju pozornost privuče pokret na vratima. I posve zaboravljam korake, obrambene položaje, lijeve direkte, desne krošee i udarce u tijelo.

Zato što ondje, na vratima, stoji Delores Warren.

Moj je um u sekundi upija od glave do pete - kosa joj je svezana u rep, otkrivajući lijepo lice bez šminke. Običnu bijelu majicu svezala je na boku, iznad uskih traperica i crnih Converse tenisica. Nemam vremena pozdraviti je, pa čak ni pitati se zašto je došla.

Zato što Shawnasejeva šaka u trenutku nakon što sam je vidio uspostavlja kontakt s mojom bradom - kao aperkat Thorovim čekićem.

Zubi su mi zaškripali, a glava se trgnula unatrag. Oči mi se automatski zatvaraju dok padam unatrag i rušim se na pod.

Ne znam koliko sam dugo bio u nesvijesti, ali je zacijelo prošlo samo nekoliko trenutaka. Kad sam sljedeći put otvorio oči, opažam Ronnyjevo neobrijano lice nekoliko centimetara dalje od mogega. Vid mi je zamagljen - boje i svjetla se rastežu i pretapaju. Zvukovi grme u mojim ušima poput šuma pokvarenog televizora.

Kroz tu buku probija se Ronnyjev glas. - Fisher! Čuješ li me, Fisher?

Trepćem i odgovaram, ali moje riječi zvuče prigušeno, kao da govorim pod vodom. - Da... čujem te.

- Vidiš li me dobro?

- Dakako, Ronny. Vidim vas mnogo.

Ronny se okreće i razgovara s nekim tko stoji pokraj njega. Razabirem samo nekoliko riječi: - ... potres mozga... bolnica.

- Tada se ponovno naginje nad mene. - Fisher, trebao bi ustati.

Moje noge smatraju da to nije dobra ideja.

- Radije bih ostao ovdje, ako nemaš ništa protiv.

- Trebao bi ustati, Matthew.

Ne. Moje noge i dalje govore: - Jebi se.

- Mislim da ne mogu.

I tada je opažam. Spušta se na koljena pokraj Ronnyja - pokraj mene. Toplom rukom dodiruje moj biceps, na mjestu na kojemu moja majica završava. I šapuće: - Ustani, gade... jer Mickey te voli.

U trenutku me guše emocije. Ne zbog tog poticajnog citata iz filma nego zbog onoga što bi te riječi mogle značiti.

Za nas.

- Gledala si *Rockyja* 5?

Delores kima. - Sve sam ih gledala. Mickeyjeva smrt bila je najtužnije što sam u životu vidjela, gade.

Tada joj se lice grči, i ona plače.

Ne pokušava to sakriti. Ne pokriva lice rukom i ne prigušuje jecaje. Zato što ne glumi da je netko tko nije. Ona je takva kakva jest, pokazuje se otvoreno.

To volim na njoj. To je jedna od mnogih osobina koje volim.

Ruka mi je teška, ali podižem je. Šakom i dalje u rukavici brišem njezin obraz išaran suzama. - Ne plači, Dee.

- Žao mi je. Jako mi je žao. Bila sam užasna prema tebi.

- Ne... ja sam bio šupak. Obećao sam ti da ću biti strpljiv, a tada to... nisam bio.

- Ne, bio si u pravu. U svemu si bio u pravu.

Ronny me podsjeća da imamo publiku pozivajući: - Dobro, dečki, hajdemo nakratko u svlačionicu. Dajmo ovim golubićima vremena da se isplaču jedno nad drugim. - Dok drugi dečki izlaze, Ronny odmahuje glavom gledajući Dee i mene. - Upravo zato ne želim žene u svojoj teretani.

Kad smo ostali sami, prisiljavam se sjesti. Taj razgovor ne želim voditi na leđima. Pa... osim ako nisam gol na leđima.

Dee mi pomaže skinuti rukavice, a tada osloniti trup u kut ringa.

Pita me: - Jesi li dobro?

- Jesam. Osjećam se kao da mi je kamion prešao preko lica, ali inače sam dobro.

Ona očima punim želje za osvetom pogledava prema svlačionici u koju je Shawnasee ušao. - Prije odlaska ću mu izrezati gume. Hoćeš li se zbog toga osjećati bolje?

Smijem se. - Dee, nemoj se nikada promijeniti.

Ona se sabire i gleda svoje ruke. A tada priznaje: - Pomisao da osjećam nešto prema tebi, nešto stvarno, što bi moglo biti zauvijek, nasmrt me plaši.

Njezina izjava mi ne smeta. Ne govori mi ništa što već nisam znao. Ali, to što je ovdje... to mi znači *sve*.

- Znam.

- Nisam se željela naviknuti biti s tobom jer sam znala da ću, kad ti odeš... biti nesretna. Ali, prekasno je. Ionako sam bila nesretna. Ovih nekoliko dana... nikada nisam bila toliko tužna. I usamljena. Prazna.

- I meni je bilo tako.

Ona se na to smiješi iako su joj suze i dalje u očima. I u glasu. - Ali dok sam s tobom... dok si pokraj mene... savršeno je. Matthew, ti me činiš sretnijom no što sam ikada mislila da mogu biti.

- Pa, to je lako popraviti. Samo ću morati biti s tobom... stalno. To neće biti previše teško. Jer... ja sam nekako... potpuno zaljubljen u tebe.

- Matthew, ti si divan muškarac. Zabavan si i drag, obazriv i vraški seksi. Ti si... ti si najbolje što mi se ikada dogodilo. - Njezine oči su blage i nježne dok gleda u moje. Nježno dodiruje moje lice. - Volim te, Matthew.

Iako osjećam kao da će mi čeljust u svakom trenutku puknuti, smiješim se. Ne mogu suspregnuti osmijeh.

Ruka mi klizi do stražnje strane Deloresina vrata pa je privlačim k sebi. Ustima dodirujem njezina, najprije lagano, a tada dublje, s više značenja. Povlačim je na sebe, u zagrljaj. Naši se jezici dodiruju i kušaju, polako i neužurbano, s obećanjem onoga što će tek doći.

Dee uzdiše i oslanja čelo na moje. - Nisam mislila da ću ti ovako reći da te volim.

- Ni ja. Ali... to ćemo pamtiti, zar ne? Odgovara nam.

- Doista jebeno odgovara. - Dee tada skače na noge i pruža mi ruku. - Zašto smo još ovdje?

Sposoban sam ustati bez pomoći. Ali, kad sam stao na noge, prisjećam se što nas je zapravo dovelo do tog trenutka. - Dee, u vezi Drewa i Kate...

Ona stavlja prst na moje usne. - Ne. Nećemo razgovarati o njima. Nikada. Ti nisi tvoj prijatelj gad, znam to. Ne želim da on stane između nas.

U pravu je. Nisu važni ni Drew, ni Kate ni Rosaline ni bilo koji papak iz njezine prošlosti. Oni ne bi trebali utjecati na nas, ne mogu nas dodirnuti.

Važni smo ja i Dee.

Dok izlazimo iz ringa, pitam: - Jesi li ovamo došla taksijem?

- Da, zašto?

Smiješim se. - Ja sam došao Ducatijem.

Dee je zadovoljna. - Nedostajalo mi je osjećati moć između nogu.

Grlim je oko ramena. - O, osjetit ćeš moć kad te ponovno odvedem k sebi.

Delores me obavija rukom oko struka i odmahuje glavom. - Baš ljigavo. - A tada joj glas postaje čvršći, odlučniji. - Ali, oboje ćemo morati čekati da osjetimo tu moć jer prije odlaska kući idemo taksijem u hitnu službu kako bi te pregledali.

- Što? Ne, dobro sam, doista. - Zavijam poput šestogodišnjaka koji ne želi zubaru.

Dee odmahuje glavom. - Ne želim to ni čuti, ideš. Potresi mozga nisu šala. Upravo sam te dobila natrag i neću riskirati da te sada izgubim.

Otvaram usta kako bih se usprotivio zato što sam doista dobro i bit ću jebeno fantastično čim dovedem Dee natrag u svoj krevet. Ili na radnu plohu u kuhinji, na stol u blagovaonici, uza zid u dnevnoj sobi - shvaćate što želim reći.

Ali, prije no što sam se stigao pobuniti, ona dodaje: - A osim toga, za ono što sam isplanirala za tebe potrebna nam je liječnička potvrda da si zdrav.

Pa, kad to tako kaže...

Naš izlet u bolnicu bio je relativno kratak - malo više od tri sata. Nakon mnogih pitanja i nekoliko pretraga liječnik mi je dijagnosticirao blaži potres mozga.

Vražji Shawnasee.

Osveta je gadna, a možete se kladiti da ću to dokazati kad sljedeći put dođem u teretanu.

Liječnik me je uputio obratiti pozornost na mučninu, zamagljeni vid, bla, bla, bla. Dee i ja istodobno smo pitali je li seks dopušten.

Rekao je da jest.

I zato se Dee i ja počinjemo ljubiti, trgati odjeću i grabiti jedno drugo čim su se vrata mojega stana zatvorila - nošeni žudnjom i željom koje su šest dana jačale. Moju je odjeću lakše skinuti nego Deeinu pa sam do trenutka prelaženja praga spavaće sobe posve gol.

Ukrućen, vreo i debeo, imam potrebu biti u njoj više nego udahnuti sljedeći dah.

Deeina majica? Nestala.

Njezin grudnjak? Na stolu za bilijar u mojoj blagovaonici.

Dodirujem je, stišćem uza sebe - utapam se u osjetu naših golih prsa stisnutih jedna o druga i u baršunastoj teksturi njezine savršene kože. Moji prsti bave se gumbom njezinih traperica. Ali, Dee me zaustavlja. Rukama pokriva moje i čini korak unatrag. Grudi joj se ubrzano podižu i spuštaju dok pokušava doći do daha.

- Matthew... moram ti nešto reći. Ja... nešto sam učinila. Sinoć.

Jebo. Te. Jako.

Jučer je bila subota. Moja prva pomisao je: - Dee se sinoć poševala s nekim - i gotovo sam se savinuo od silne boli. I bijesa.

Znam, zapravo nismo bili zajedno. Bili smo prekinuli. Ne mogu se naljutiti.

Jebeš to, sići ću s uma.

Oprostit ću joj. Preboljet ću to... *nakon* što razbijem nešto u tisuću komadića i izudaram zidove kao gorila na *crack* kokainu.

Sjedam na krevet. - Što si učinila? Što god bilo, ja ću... sranje, samo mi reci što je.

Ona tada čini nešto vrlo čudno. Smiješi se. I otkopčava svoje hlače te ih spušta niz noge dok govori. - Cijeli tjedan sam razmišljala o onome što si rekao. Kako sam bila uplašena, kako nisam željela riskirati...

- Delores, bio sam ljut kad sam to rekao.

- Ali si bio i u pravu. Stoga sam željela učiniti nešto kako bih ti pokazala, kako bih ti *dokazala* da ti vjerujem. Da želim ovo, i tebe, trajno.

Skida gaćice, a ja sam istog trena opčinjen prizorom njezine zadivljujuće glatke pice. Sve dok ne opažam bijeli zavoj na malom komadu kože ispod njezine zdjelične kosti.

Ona ga skida i otkriva svijetloplavu tetovažu na svojoj koži. Tetovažu mojega imena.

MATTHEW

Ostao sam bez riječi i mogu samo zuriti. A tada padam na koljena pred njom i ljubim meku, još bolnu kožu pokraj svojega imena.

- Jako mi se sviđa. Volim te. - Prelazim prstima preko tetovaže, vrlo lagano. - Sad si doista zaglavila sa mnom.

Delores podiže moje lice i prolazi prstima kroz moju kosu. - Da, doista jesam.

Ustajem, okrećem je i bacam na krevet. A tada skačem za njom.

crowarez

DVADESETO POGLAVLJE

Kasnije, kad je Sunce zašlo, a plahte na mojemu krevetu su fantastično izgužvane, nakon grozničavih izjava »volim te«, »nedostajao si mi« i »nemoj me nikada ostaviti« šapnutih između očajničkih dodira i zadovoljnih uzdaha, prisiljavam se ustati.

To nije lako. Dee leži gola u mojemu krevetu, usana otečenih i veoma iskorištenih, kose primamljivo raščupane. Na trenutak stojim s hlačama u rukama i samo je gledam.

- Bože, prelijepa si.

Ovaj put se smiješi. A ja znam da je to zato što mi vjeruje.

Pruža ruku. - Tada nemoj ići. Matthew, vrati se u krevet.

Uzdišem jer se doista samo želim vratiti u krevet. Ali, odmahujem glavom. - Neću dugo. Samo moram nakratko provjeriti kako je Drew, to je muški kodeks. Kakav bih prijatelj bio kad se ne bih uvjerio da se nije objesio u garderobi?

- Onakav koji želi da svijet bude bolji.

Tada opaža moj fotografski aparat pokraj stola. Okreće ga u rukama i grize usnu. - Izgleda da ću se jednostavno morati zabavljati... snimanjem opscenih autoportreta tvojim aparatom. Možemo ih zajedno razviti kad se vratiš.

Na trenutak uživam u slikama koje se pojavljuju u mojemu umu - i koje će, nadam se, biti u mojemu fotografskom aparatu.

A tada joj dodajem još dvije role filma.

Polako je ljubim za rastanak prije no što svoje noge prisiljavam krenuti prema vratima. Netom prije izlaska Dee dovikuje: - Matthew?

Stajem i okrećem se prema njoj.

- Volim te.

I, kao i svaki put kad je to danas izgovorila, na mojim se usnama pojavi šašav, smiješno sretan osmijeh. Ponovno prilazim krevetu i ljubim je.

- Neka se zna da mi nikada neće dojaditi slušati kako to govoriš.

Ona se zadovoljno smiješi. - Brzo se vrati.

A ja trčim do motocikla - kako bih mogao učiniti upravo to.

Ispred vrata Drewova stana opet isto. Lupam na njih i vičem, ali jedini odgovor koji dobivam je jedan udarac bejzbolske loptice bačene u vrata kad sam ga pitao diše li još.

Uzdišem i spuštam ruku na vrata.

Vrijeme je za grubu ljubav. Istini za volju, zapravo je odavno bilo vrijeme za to.

- Čovječe, moraš se sabrati. Što god se dogodilo između tebe i Kate, koliko god si gadno zabrljao, neće biti bolje ako ne izađeš i suočiš se s time.

Nema odgovora.

Pokušavam ga izazvati. - Poznajemo se godinama i godinama, ali nikada ne bih pomislio da si sposoban biti takva golema kukavica. Svjestan si da potpuno uništavaš moju sliku o tebi, zar ne?

I dalje ništa.

- Hajde, Drew. Otvori vrata. Sjećaš li se kakav sam ja bio nakon Rosaline? Ti si bio uz mene... dopusti mi uzvratiti tu uslugu.

Treći pokušaj i odustajem.

Kucam na vrata kao što bih udario o Drewovu šaku da su ovo bolja vremena. - U redu, čovječe, kako hoćeš. Vratit ću se sutra, dobro?

Bum.

Vrata se tresu od udarca loptice s druge strane pa znam da me je čuo.

Odmahujem glavom dok se vraćam prema dizalu. Jer, sutra se neću vratiti sam. Doista nisam želio biti prisiljen na to, ali ovaj tjedan je bio vraški. Ne ostavlja mi izbor.

Vrijeme je za primjenu najrazornijeg oružja.

Izlazim iz predvorja zgrade na pločnik. A tada vadim telefon i biram broj.

Ona se javlja nakon što je telefon dva puta zazvonio i pozdravlja me imenom.

- Hej, Alexandra. Slušaj, potrebna mi je tvoja pomoć... radi se u Drewu.

A ostatak je, kao što kažu, povijest.

I tako sada znate cijelu priču. Dijelove koje prije niste vidjeli, odgovore na neka pitanja koja su vas možda mučila.

U pogledu savjeta u ovom sam trenutku na određeni način potrošen - nije mi ostalo mnogo za dati. Ali, ostavljam vam ovo:

Život je kratka, luda vožnja. Nemojte pokušavati kočiti, nemojte ga previše analizirati ili nastojati upravljati njime. Ako imate sreću, kao što sam je ja imao, pronaći ćete savršenu osobu koja će sjediti pokraj vas i držati vas za ruku u svakom zavoju, u svakom usponu i spuštanju.

A to život samo čini zabavnijim.

POGOVOR

Šest mjeseci poslije. . .

Las Vegas, Nevada. Elvisova kapela. Zapravo joj je ime Mala bijela kapela za vjenčavanje, ali, budući da službu obavlja oponašatelj Elvisa, za mene će to uvijek biti Elvisova kapela. U susjednoj sobi čekamo svoj red, okruženi potpisanim fotografijama slavni ličnosti koje su tijekom godina ovdje izmijenile bračne zavjete.

Prošlo je šest mjeseci od našega prvog poljupca na plesnom podiju. Možda mislite da je to prebrzo. Možda mislite da smo ludi. Ali, za Dee i mene?

Ludo je zapravo prilično normalno. Primjerice, razmotrimo kako smo se zaručili:

- Gospodine Fisher, molim vas, ležite! - sestra više zapovjedničkim glasom, ali ja ne obraćam pozornost na nju.

Kakva jebena katastrofa.

Umjesto privatne, romantične večeri u Deeiinom omiljenom restoranu nekako sam završio u bolničkom ogrtaču, na kolicima, u stražnjoj sobi proklete hitne službe. Jedino što je moglo pogoršati situaciju bilo bi kad bi zaručnički prsten ukrala dugoprsta sestra ili kakav beskućnik.

Prsten sam sam dizajnirao i savršen je. Besprijekoran dvokaratni dijamant okružen smaragdima, rubinima i safirima. Šaren je, jedinstven, baš kao Dee. Sada joj ga još samo moram dati.

Izvlačim svoje hlače iz standardne plastične bolničke torbe i iz džepa vadim kutijicu s prstenom. A tada, prije no što me sestre uspijevaju zaustaviti, jurim niz kratak hodnik do čekaonice hitne službe, u kojoj se Delores nalazi. Ona ustaje čim me ugleda.

Prilazim joj i spuštam se na jedno koljeno. - Želim da mi pripadaš. I želim biti tvoj. Želim biti razlog tvojih osmijeha. Želim ostatak života provesti slušajući sve tvoje teorije i poučavati te razlici između dobrog i lošeg filma. Želim imati osamdeset godina i držati te za ruku tijekom koturaljkanja u parovima - i obećavam

da ću te voljeti svakog trenutka od sada do tada. Delores, hoćeš li se udati za mene?

Da, to je bila moja romantična prošnja.

Dee nije željela duge zaruke, a ja sam bio presretan zbog toga. Počeli smo s filozofijom »zašto čekati?« i još nas nije iznevjerila. I eto nas - ja, Dee, Drew i Kate - u Vegasu na brzinskom vjenčanju i vraškoj proslavi.

Gledam u ogledalo i pokušavam si poravnati kravatu, ali ona ne surađuje.

- Jesi li siguran u to? - pita me Drew iza leđa, odjeven u svoj smoking šivan po mjeri.

- Nikada nisam bio sigurniji, kompa.

Odustajem od kravate. *Jebeš to.*

- Jesi li doista siguran? - pita Drew. - Nije prekasno da odustaneš.

Smiješim se. - Itekako je prekasno.

On spušta pogled na moju naherenu kravatu pa staje pred mene kako bi je popravio - poput oca koji pomaže sinu tinejdžeru na večer maturalne zabave. Kad ju je poravnao dovoljno da bude zadovoljan, stavlja ruke na moja ramena, gleda me u oči i pita: - Jesi li siguran da si doista siguran?

Namrštena Kate doziva ga s drugog kraja sobe. - Drew!

- Da, dušo?

- Siguran je. Nemoj ga više pitati jer neću biti sretna. A tebi se neće sviđati ako neću biti sretna.

Mislim da su u posljednje vrijeme gledali reprize *Hulka*.

Drew kima. Ali, čim je Kate okrenula leđa, on otvara usta i pita bez riječi: -Jesi li siguran? Doista siguran?

Smijem se. Zato što sam siguran.

I zato što nikada, nikada nisam mislio da ću doživjeti dan kad će cura uplašiti Drewa. Ali, izgleda da se to dogodilo.

Nije li nam se svima to dogodilo?

Namještam gumbe manžeta dok Dee staje pokraj mene s toplim zadovoljstvom u očima. Na sebi ima bijelu čipkastu mini haljinu dugih rukava i svijetloplave štikle. Crvenkastoplavu kosu podignula je s obje strane, a veo dug do ramena pada preko njezine kose kao aureola, pričvršćen malom dijamantnom tijarom na njezinu tjemenu.

- O čemu razmišljaš? - pita me.

Obavijam ruku oko njezina struka i privlačim je bliže. - Razmišljao sam o tome kako sam te prvi put nazvao. Tada to nisam želio priznati, ali mislim da sam bio pomalo nervozan. - Ljubim joj tjeme, nježno. - Sada nisam nervozan.

Ona spušta glavu na moja prsa. - Ni ja.

U tom trenutku otvaraju se dvokrilna vrata kapele i u sobu ulazi Elvis optočen kristalima. - Djeco, jesmo li spremni početi predstavu?

Drew i ja zauzimamo svoja mjesta pokraj oltara dok se vrata ponovno zatvaraju. Počinje instrumentalna gitarska glazba, vrata se otvaraju i Kate staje pod luk. Krajičkom oka vidim kako se Drew smiješi prateći svaki Katein pokret. Kad je krenula niz prolaz, on joj namigne, a ona mu odgovara osmijehom punim obožavanja.

Kad je Kate stala na svoje mjesto, vrata se ponovno otvaraju i otkrivaju Dee kako drži Elvisa pod ruku. Dok je on vodi prema oltaru, pjeva našu vjenčanu pjesmu »Can't help falling in love« (engl. »Ne mogu se oteti zaljubljanju«; prim. prev.).

Delores i ja stojimo jedno pokraj drugoga i držimo se za ruke dok Elvis pita za naše zavjete. - Matthew Franklin Fisher, uzimaš li Delores Warren za svoju zakonitu suprugu?

- Uzimam.

- Obećavaš li da s njom nećeš postupati kao »Hound dog« (engl. »Podlac«; prim. prev.), »Don't be cruel« (engl. »Nemoj biti okrutan«; prim. prev.) ili je ostaviti »Lonesome tonight« (engl. »Usamljena večeras«?)

- Obećavam.

- Obećavaš li da ćeš biti njezin »Big hunk o' love« (engl. »Velika kvrga ljubavi«; prim. prev.), njezin »Teddy bear« (engl. »Plišani medvjedić«; prim. prev.) te je voljeti nježno i iskreno dok vas smrt ne rastavi?

Dlanom obuhvaćam Deein obraz. - Uvijek.

Dee se smiješi i oči joj se ispunjavaju suzama dok stavljam platinasti prsten na njezin prst, pokraj njezina zaručničkog prstena.

Tada Elvis pita Delores: - Delores Sunshine Warren, uzimaš li Matthewa Fishera za svojega zakonitog supruga?

Njezin je glas razgovijetan i siguran dok odgovara: Uzimam.

- Obećavaš li da nikada nećeš nagaziti na njegove »Blue suede shoes« (engl. »Cipele od plavog antilopa«; prim. prev.), da u njemu nećeš

probuditi »Suspicious mind« (engl. »Sumnjičavost«; prim, prev.) ili ga ostaviti »All shook up« (engl. »Potpuno potresen«; prim, prev.)?

- Obećavam.

- Hoćeš li uvijek misliti na njega, uvijek mu pokazivati »Wonder of you« (engl. »Tvoja čudesnost«; prim, prev.) i uvijek održavati tu »Burning love« (engl. »Goruća ljubav«; prim, prev.) prema njemu dok vas smrt ne rastavi?

- Hoću.

S tim riječima Dee stavlja prsten na moj prst. A Elvis dubokim glasom otegnuto objavljuje: - Prema ovlastima Države Nevade proglašavam vas mužem i ženom. - Tapša me po ramenu. - Možeš poljubiti svoju nevjestu.

Nije mi potrebno dva puta govoriti. Uzimam je u zagrljaj i pritišćem usne na njezine - i u taj poljubac ulijevam svu ljubav, uzbuđenje i zahvalnost koje osjećam prema njoj.

Ne znam je li primjereno upotrijebiti jezik u vjenčanom poljupcu, ali ne dopuštam da me to spriječi.

Prije no što sam stigao podignuti Delores, ona mi je skočila u zagrljaj pa je držim u naručju dok se ljubimo. Kate plješće, a Drew zviždi. Nakon snimanja tisuću fotografija zahvaljujemo Elvisu i odlazimo. I nas četvero ostatak večeri provodimo smijući se i plešući sve dok ne spadnemo s nogu.

Ovo je doista najbolje vrijeme. A tek počinje.

SVRŠETAK

Okrenite stranicu i pročitajte dodatak autorice
bestselera *New York Timesa*

Emme Chase!

Kate, Drew i Billy čine zanimljivu postavu
na Mattovom i Dee-Deeinom vjenčanju.

Mogu li se ponašati pristojno
dovoljno dugo da Mattu i Dee-Dee dopuste
uživati u njihovu posebnom danu?

VRAŽJI SVETI BRAK

PRVO POGLAVLJE

Sjedim na stolcu s visokim naslonom u kutu spavaće sobe apartmana u hotelu Plaza i listam časopis *Bride*, krcat reklamama. Reklame upućene ženama doista su smiješne. Koliko god šminka bila »bespriječna«, ako ne izgledate kao model Victoria's Secreta, ni jedna kamuflaža na svijetu neće vam pomoći da tako izgledate.

I još nešto ne razumijem: svi su oduševljeni Plazom, ali soba je u cijelosti prekrivena cvjetnim uzorcima - posteljina, tkanine kojima je presvučen namještaj, uokvirene slike. Izgleda kao da ga je uredila poremećena baka opsjednuta dječjim pjesmicama. Meškoljim se na stolcu i pokušavam se udobno smjestiti, ali je to sjedalo očito izrađeno kako bi ga se gledalo, a ne sjedilo na njemu. Odustajem od časopisa i čekam.

Pitate se što čekam?

Kate, dakako.

Ona je iza zatvorenih vrata kupaonice, vjerojatno se kupa. I još ne zna da sam ja ovdje. To će biti iznenađenje. Iznenađenje prožeto požudom, u stilu »nisam je vidio dvadeset i četiri sata i jedva čekam da uđem u nju«.

Nemate pojma što se događa, zar ne? Pa, pričekajte, uskoro ćete shvatiti.

Zato što se vrata kupaonice otvaraju i Kate ulazi u spavaću sobu. A moj usamljeni kurac podiže glavu čim sam je ugledao, poput psa koji cijeloga dana nije vidio svojega gospodara.

U ruci drži čašu za šampanjac punu pjenušave, narančaste tekućine. Kosa joj je svezana u visoku punđu, a tanki, kovrčavi pramenovi padaju joj niz vlažan vrat. Na sebi ima kratak crveni svileni ogrtač koji malo toga ostavlja mašti - i koji sam joj kupio upravo zbog toga.

Smiješim se kad me ugleda. Njezine čarobne smeđe oči se šire. - Drew? - pogledava prema vratima. - Što radiš ovdje? Ne bi trebao biti ovdje.

- Znam. Ušuljao sam se. Tih sam.

Ona mi prilazi. - Ako te Dee vidi, pošizit će.

Mršt看 se na spomen Kateine psihotične najbolje prijateljice, kojoj je životna misija ometati moj život. - Jebeš Dee. Želio sam te vidjeti.

Prošla noć je bila prva koju smo proveli odvojeno otkako se Kate doselila k meni. Možda mislite da jedna noć nije mnogo, ali griješite.

Pitajte bilo kojeg bivšeg ovisnika o drogi koja je noć detoksikacije bila najgora? Kad su najviše žudjeli za drogom? Prvi sati apstinencije uvijek su najteži.

Kate se smiješi oprastajući mi, ali me podsjeća: - Dečki ne bi trebali vidjeti cure prije prijema. To je tradicija.

Ustajem i privlačim je k sebi jer kad je vidim, kad osjetim miris vanilije i lavande na njezinoj koži, jednostavno je moram dodirivati. - To je jebeno glupa tradicija. I to uopće nije točno, pravilo je zapravo da *mladoženji* nije dopušteno vidjeti *nevjestu* prije *obreda*. Delores je jednostavno izmislila ovo sranje samo zato da mi zagorca.

Postaje li vam jasno?

Kate se smije. - Zato što je sve uvijek usredotočeno na tebe, zar ne?

- Pa... da.

Naginjem se kako bih joj poljubio usne, ali se ona naginje unatrag. - Ne možeš ostati ovdje.

Na njezino uzmicanje odgovaram nasrtanjem na vrat. Ljubim i sišem osjetljivu kožu iznad njezine ključne kosti. *Ukusno*.

Mumljam pritisnut uz nju: - Dakako da mogu.

Kate s uzdahom naginje glavu dajući mi više mjesta za kušanje čak i dok se protivi: - A ako Dee dozna da si ovdje?

- Ako Delores dođe u ovu sobu, ugledat će zanimljiv prizor. - Smijem se. - Možda će oslijepiti. Ili će naučiti nešto, na Matthewovu sreću.

Kate uviđa mudrost mojih riječi. Ili je samo jednako napaljena kao i ja. Njezino se tijelo opušta uz moje, a ruke joj se stežu oko mojih ramena, predajući se.

Pobijedio sam.

Klizim rukom ispod njezina ogrtača, dlanom prekrivajući meku, divnu sisu. I šapćem: - Reci mi da sam ti sinoć nedostajao.

Ona se upire u moju ruku, želeći još. - Jesi.

Laganim poljupcima nalik škakljanju silazim niz njezina prsa i savijam koljena kako bih stigao do svoje mete. Trljam lice o baršunastu kožu njezine dojke, lagano dišući na njezinu ukrućenu bradavicu. - Kate, reci mi da si mislila na mene.

- Mmm... uvijek mislim na tebe.

Njezine riječi nagrađujem pokretom jezika. Ližem njezinu divnu bradavicu, a tada je uvlačim u usta. Kate se drži za moju glavu kao da joj život ovisi o tome. I upravo kad je moja ruka krenula uz njezino bedro...

Začuje se kucanje, a tada glas s druge strane vrata spavaće sobe.

Neugodan glas, poput glasova koje su oni tinejdžeri sotonisti iz osamdesetih čuli dok su slušali svoje *heavy metal* ploče unatrag.

- Kate? Hej, Katie, jesi li zaspala?

Delores je mislila kako bi bilo *sjajno* da ona i Kate tu noć dijele apartman s dvije spavaće sobe. Njihove majke dijelile su jednaki apartman nekoliko vrata dalje.

Kate se koči, a ja zatvaram oči i molim da Dee ode.

Ali, moje molitve, nimalo iznenađujuće, ostaju neuslišane. Kvaka se pomiče. - Kate, otvori.

Još jednom usisavam Kateinu sisu, a tada je zvučno ispuštam. Ona se ogrće i vuče me prema vratima te gura u kut kako bih bio skriven kad ih otvori. A tada duboko diše, odmiče kosu s lica i otvara vrata upravo dovoljno da vidi Delores.

Kate joj govori: - Ovdje sam. Samo sam se kupala, što je?

- Fotograf stiže. Pokreni se, za sat vremena će biti ovdje. - Delores zastaje, a tada pita: - Jesi li dobro?

- Da, naravno. Dobro sam.

Ton Deeina glasa prožet je sumnjom. - Izgledaš rumeno. Zašto si sva rumena?

Kate je dobra u gotovo svemu što radi. Osim u laganju. U tome je vrlo loša.

Maše rukom ispred lica. - Ja... ne znam.

- Jesi li masturbirala? - zadirkuje je Dee.

O, svi anđeli i sveci, kako bih želio da jest.

Bilo bi fantastično gledati Kate kako masturbira - preda mnom. To mi je velika fantazija. Ali, ona oklijeva, sramežljivo. Trudim se potaknuti je da prihvati tu zamisao. Dvije muhe jednim udarcem i sve to.

To je nevjerovatno uzbudljivo za muškarce. Dakle, dame, ako želite malo začiniti situaciju, pokušajte se poigrati sa sobom. Vjerujte mi, vaša će publika preklinjati za bis.

Kate se mršti: - Ne, Dee, nisam masturbirala.

Delores ipak nije uvjeren. - Telefonski seks s kozoševcem?

Telefonski seks.

Također na vrhu mojega popisa zadataka.

- Rekla sam ti da prestaneš tako zvati Drewa - kori je Kate.

- Znam, u pravu si. Ne mogu si pomoći. Zamislim njegovo lice i to mi jednostavno izade iz usta.

Kate sada zvuči nestrpljivo. - U redu, da. Telefonski se seksam s Drewom.

- Fuj! Zašto si mi rekla? Ne želim to znati.

Kate uzdiše. - Pa zašto si tada uopće pitala? Gledaj, Dee, sada misli na sebe, može? A ja ću se pobrinuti da budem spremna kad fotograf stigne.

Delores nevoljko kaže: - U redu. Tvoja mama je gotovo odjevena, ako ti je potrebna pomoć. - A tada predlaže: - Hej, možda bi ga mogla ostaviti na liniji? Jaja će mu poplavjeti pa ćemo imati nešto plavo.

- Zbogom, Delores. - Kate zatvara vrata.

Kad smo čuli kako Dee zatvara vrata svoje spavaće sobe, Kate zaključava naša i okreće se prema meni. - Nanjušila nas je. Moram se pobrinuti da bude potpuno zaokupljena nečime kako bi se ti iskrao. Mogao bi biti ovdje neko vrijeme.

Smiješim se. - O, ne... kako li ćemo ispuniti to vrijeme?

Kate se okreće i odlazi prema zaboravljenom stolcu. Svileni ogrtač izazovno se ljulja, tek malo otkrivajući njezinu zamamnu stražnjicu.

- Ti ćeš to vrijeme ispuniti listanjem časopisa *Bridal* dok se ja odijevam. Ne možemo svi za samo pet minuta biti spremni za pokazivanje u javnosti.

Sliježem ramenima. - Sedam, ako se moram obrijati.

- Bez obzira. Nemamo vremena za petljanje, čak ni za brzinsku ševu.

Odlazim prema njoj. - A, uvijek ima vremena za petljanje. B, to ovisi o tvojoj definiciji brzinske ševe. Prema mojem tumačenju, važno je koliko brzo te mogu potaknuti da vrištiš moje ime. Iskustvo je pokazalo da to mogu učiniti vraški brzo.

Prvi put opažam čipkasto rublje položeno na komodu. Proziran bijeli grudnjak i jednake tanga gaćice. Bradom pokazujem prema njima. - Nema podvezica?

Nisam osobito veliki obožavatelj čipkastog rublja, ali ako ga nosite, podvezice su uvijek zgodan dodatak.

Kate izvlači kosu iz punde i trese je. Sjajni tamni pramenovi padaju oko nje pa izgleda kao da se divlje valjala po krevetu i naglašavaju profinjenu ljepotu njezinih tamnih očiju, nježnog nosa i slatkih usana koje prizivaju poljupce.

Ona odgovara: - Ne, nema podvezica. Shvatit ćeš zašto kad vidiš haljinu... - Zastaje s paničnim izrazom lica. Pogledava prema navlaci za odjeću koja visi pokraj kreveta. - Nisi valjda pogledao moju haljinu?

Pozornost mi i dalje odvlači njezina raščupana kosa. Zamišljam kako prolazim rukama kroz njezine meke valove, a tada je omatam oko prsiju kako bih je povukao dok sam duboko u njoj.

Zato moj glas ne zvuči osobito uvjerljivo kad odgovaram: - Ne, nisam je pogledao.

Kate upire prstom u mene kao učiteljica koja kori učenika. - Drew, reci mi istinu.

- Što sam ja? Desetogodišnjak?

- Emocionalno? Katkad. Ali, to nije važno. Jesi li pogledao moju haljinu?

Obuhvaćam je oko struka i pritišćem donje dijelove naših tijela jedan o drugi. - Ne, dušo, nisam pogledao tvoju haljinu.

Kate se prepušta mojem zagrljaju i poigrava okovratnikom moje majice dok objašnjava: - Drago mi je da nisi pogledao jer želim da se iznenadiš. Poludjet ćeš kad me vidiš u njoj. To će ti biti nova omiljena haljina.

Ljubim je u čelo i silazim preko njezine sljepoočnice, preko obraza. - Moja omiljena haljina uvijek će biti... ona na podu.

Grickam joj donju usnu dok rukama skidam svilu s njezinih ramena. - Poput ovog ogrtača. - Kate spušta ruke dopuštajući mi da ga potpuno svučem s nje i da joj padne oko nogu. - Ta mi je jebeno omiljena.

Tada jednom rukom obuhvaćam njezinu čeljust i ljubim je potpuno. Duboko. Ne tratim vrijeme pa upirem jezikom u njezin, koji se spremno pridružuje mojem jeziku u čulnom davanju i primanju.

Između poljubaca šapućem: - Okus ti je po šampanjcu.

Ona se smije dok prelazim na njezino rame, stružem ga zubima, a tada usnama liječim ljubavni ugriz.

- To je šampanjac s narančinim sokom. Popila sam nekoliko uz doručak, i još malo u kadi.

Nogom razmičem njezina koljena i milujem njezinu čvrstu stražnjicu, a tada je vučem na svoje bedro. Ona stenje zbog trenja. Povlači moju glavu unatrag kako bi mi dala još jedan poljubac s okusom šampanjca i naranče.

Čvrsto je držim i vodim prema krevetu. Spuštam je sa svoje noge i pobježem na sredinu izgužvanih plahta. A tada svlačim majicu preko glave i guram sportske kratke hlače na pod.

Moj uvijek entuzijastičan kurac stoji tvrd i debeo. Kate se podiže na laktove i proždire me pogledom. Obrazi su joj ružičasti od žudnje, usne razmaknute, a bedra joj se u iščekivanju trljaju jedno o drugo. *Jebeno predivno*. Požudno liže usne i gleda moj kurac čekajući moj sljedeći potez.

A ja razmišljam o tome kako bi bilo vidjeti Kate kako miluje samu sebe. Možda joj je potreban pristup »najprije ću ja pokazati tebi, a tada ti pokaži meni«? Uzimam kurac u ruku i milujem ga gore-dolje. Kate opčinjeno prati svaki moj pokret. Nakon još nekoliko polaganih pokreta kažem: - Znaš, zapravo nikada nisam volio šampanjac. Ali, možda sam ga samo pio iz pogrešne čaše. Trebali bismo iskušati tu teoriju.

Uzimam Kateinu čašu s noćnog ormarića i sjedam na krevet. Ona pruža ruku i zamjenjuje moju pa me stručno miluje, palcem gladeći vrh.

A ja ne mogu suspregnuti stenjanje.

Podižem čašu iznad nje, lagano je naginjem i lijevam hladnu tekućinu između njezinih grudi. Ona uzdiše i ruka joj se na krajnje fantastičan način steže oko mene.

Tada se naginjem naprijed i ližem sok s dodatkom šampanjca. Oko njezine prsne kosti, podatne kože oko njezinih vražje savršenih sisa, ližem svaku kap, kušam piće - i nju. Kombinacija koja omamljuje.

- Mmm... ukusno.

I koliko god volim osjećati njezinu ruku na sebi, hvatam je za zapešća i podižem obje ruke iznad glave tako da leži na leđima. Klečeći na krevetu naginjem se preko nje i lijevam još tekućine na vrhove njezinih grudi pa sišem jako, jezikom tapkajući po bradavici, najprije jednoj, a tada drugoj.

Ona se izvija na krevetu i stenje, ispušta potrebit, očajnički zvuk koji me uzbuđuje.

Izlijevam joj još nekoliko kapi na trbuh. Kate se refleksno grči, ali se ponovno opušta jer moja topla usta klize po njezinoj koži, slijedeći put slatke tekućine.

Njezino stenjanje pretvara se u uzdahe dok ližem i sišem oko njezinog divnog pupka, a potom prema bedrima. A njezini uzdasi pretvaraju se u prodorno cviljenje dok grickam kožu njezinih bedara, podižući se sve više.

Kate voli biti kreativna s dotjerivanjem pice. Danas ima tanku irokezicu, zbog koje se gotovo tresem od želje da zagnjurim lice u nju.

Ne prisiljavam se čekati predugo.

Podižem čašu iznad nje i lijevam ostatak tekućine između njezinih raširenih bedara. Potom je pokrивam ustima, sišem, ližem, hvatam svaku kap poput alkoholičara koji uživa posljednji put prije no što će prestati piti.

Osjećam omaglicu od tog okusa, mirisa i glatkog, skliskog osjećaja njezine pice na mojemu jeziku. Stenjem uz njezinu kožu, a Kate vrišti u jebenom putenom užitku.

Stavljam dva prsta na njezin klitoris i trljam ga u čvrstim, brzim krugovima. Kateini bokovi se podižu i instinktivno guraju dok se približava, u skladu s mojim jezikom koji klizi unutra-van.

Njezina bedra stišću moju glavu, a ja snažno hvatam njezine bokove i podižem je uz svoja usta. Ona se koči i još jedan dug, isprekidan uzdah silazi s njezinih usana.

A tada se opušta u mojim rukama. Potrošena i zadovoljna.

A mene to i dalje uzbuđuje. Neoslabljeno zadovoljenje koje osjećam dok je ližem. Dok je uvodim u blaženstvo.

Ali, koliko god sam sretan jer sam je doveo do orgazma, moja me hedonistička žudnja pritišće, potiče me kao grmljavina gomile na studentskoj ragbijaškoj utakmici.

Hajde, hajde, hajde!

Podižem se na koljena, podvlačim ruke pod Kateine potkoljenice i razmičem ih. A tada potpuno prodirem jednim snažnim pokretom.

Ništa nije bolje od toga - ništa na ovom svijetu nije toliko savršeno. To prvo prodiranje, dok je moj kurac obavijen Kateinom uskom, vlažnom toplinom - to je ushićenje toliko intenzivno da graniči s boli.

Zabacujem glavu uživajući u tom osjećaju. A tada povlačim kukove unatrag, kližući se uz njezin stisak, i ponovno prodirem.

Upirući se u njezine noge, ševim je jako, ali polako. Kad sam do balčaka u njoj, ljuljam kukovima sjedne strane na drugu, trljajući zdjeličnu kost o Kateinu točku užitka sve dok se ona ne oporavlja od prvog orgazma i kreće prema drugom.

Sa svakim pokretom mojih kukova Kate uzvikuje teško dišući.

- Da!

- Drew!

- Još!

Užitak pecka i jača, skuplja se duboko u mojem trbuhu. A kad Kate izvije leđa i stegne se oko mene, prodirem još jednom i pulsiram u njoj stenjući i psujući.

Zadihan se rušim na nju, a ona pritišće usne na moje u poljupcu otvorenih usta, od kojega se prsa podižu. Nakon toga okrećem glavu i dašćem u njezin vrat.

Ona se tiho smije i kaže: - Ajme. Izgleda da sam ti sinoć doista nedostajala, ha?

Smiješim se. - Što me je odalo?

Okrećem se na stranu, a Kate se pripija uz mene. Kad joj je bilo usporilo, požalila se: - Sad se ponovno moram okupati. Uznojio si me.

Prolazim prstima kroz njezinu kosu. - Volim te oznojenu. Trebala bi ostati takva.

Njezin se nos nabire. - Smrdim.

Pritišćem lice uz njezin vrat i dramatično udišem. - Mirišeš na znoj, seks... i na mene. To je seksi. Eau de orgazam je bolja od Chanela 5.

Muškarci osjećaju nešto iskonsko u ženi prekrivenoj njihovim mirisom - to je najprimitivniji način označavanja imovine. Pokazivanja svim drugim kurcoglavim muškarcima da je određena žena itekako zauzeta. Istina je da je to animalno, ali je ipak uzbudljivo.

- Odvratno. Idem se još jednom okupati.

Smijem se. - Ako te to čini sretnom.

Osim toga, to će mi dati razlog da je ponovno uznojim. *Još jedan razlog.*

Nakon pet minuta uobičajenog maženja Kate podiže glavu s jastuka kojih prsa i zapovijeda: - Moraš nestati odavde.

Moje se čelo nabire. - Već me izbacuješ? Osjećam se jako iskorišteno.

Ona se smije.

Ja kažem: - Sad mi je jasno. Želiš me samo zbog mojega tijela.

Kate odgovara oponašajući moj prijašnji ton: - Pa... da. Iako i tvoj um može biti blago zabavan.

Otvorenim dlanom pljuskam je po stražnjici.

Pljus.

Ona ciči i skače iz kreveta, izvan mojega dosega.

- Odjeni se. - Kate mi baca odjeću u glavu, a tada navlači svoj ogrtač i na prstima odlazi kroz vrata, pogledati je li zrak čist.

Kad se vratila, već sam odjeven.

Ona pruža ruku. - Dođi, Dee je u svojoj sobi. Možeš otići.

Povlačim njezinu ruku tako da ona udari u mene. - Ne želim ići. Želim okaljati prestižni hotel Plaza tako što ćeš me u kadi jahati kao droljasta sirena.

Kate odmahuje glavom. - Ne danas. Vidimo se za nekoliko sati.

Uzdišem. - Dobro. - Brzo prelazim usnama preko njezinih. - Brojat ću minute.

Kate me štipa jer zna da govorim sarkastično. - Vidimo se dolje.

- Dolje će biti mnogo ljudi. Kako ću te pronaći?

Ona se smiješi. - Nećeš me previdjeti. Ja ću biti ona koja će ići prema oltaru, prema tebi. Odjevena u... srebrno.

DRUGO POGLAVLJE

Brak.
Granica neistraženog svijeta.

Steven je bio prvi. On je na određeni način bio naš pokusni kunić. Poput onih majmuna koje je NASA pedesetih godina poslala u svemir znajući da se neće vratiti živi.

A sada Matthew ide njegovim stopama.

Što? Niste valjda mislili da se *ja* danas ženim?

Ni slučajno. Jedva sam prihvatio činjenicu da sam dečko. Nisam spreman uhvatiti se u koštac s titulom supruga. Ne želim odgristi prevelik zalogaj. No, s druge strane, Matthew je upravo dovoljno lud da se okuša u tome.

A prosidba - dakle, to je vraška priča. Matthew je organizirao cijelu tu romantičnu stvar. Unajmio je cijeli restoran samo za Delores i sebe. Imao je čak i gudački kvartet koji je svirao u pozadini. Ali, kad je veliki trenutak stigao, bio je toliko nervozan da je hiperventilirao.

A tada se jebeno onesvijestio.

I udario glavom u stol dok je padao.

Delores je pošizila - Kate je rekla da nikada nije podnosila krv. Nazvala je hitnu pomoć. I premda se on kleo uzduž i poprijeko da je dobro, natjerala ga je da vozilom hitne pomoći ode u bolnicu.

Tada je situacija postala zanimljiva.

Zato što bolnice imaju određene protokole koje moraju slijediti. Jedan od njih odnosi se na bolničke ogrtače. Stoga su, uvezavši Matthewa s krvavim zavojem na glavi, počeli rezati njegovu odjeću. A tada su sve njegove stvari stavili u veliku plastičnu vreću - uključujući dijamantni prsten vrijedan dvjesto tisuća dolara, koji je kupio za tu priliku.

Pomisao na gubitak tog prstena vraški je brzo izliječila Matthewa od straha. Stoga je skočio s kolica, uzeo prsten, odjurio u hitnu službu i kleknuo pred Delores. I tako ju je zaprosio.

Nasred proklete hitne službe, s guzicom koja mu je virila iz bolničkog ogrtača, gola kao na dan kad se rodio.

Delores je, dakako, pristala. I dva dana poslije nas četvero smo odletjeli u Vegas, na posebnu predstavu u Elvisovoj kapeli.

Ludo? Svakako. Ali, na određeni način primjereno, zar ne?

Kako bilo, vraćamo se u grad, gdje Matthew svoje roditelje obavještava da je oženjen. Estelle Fisher nikada nisam vidio toliko uznemirenu. Počela je plakati i jecati kako je propustila vjenčanje svojega jedinog djeteta.

Meni je bilo žao pa mogu samo zamisliti koliko se usrano Matthew osjećao. Rasplakati vlastitu majku? Ta je krivnja poput šestog kruga pakla.

Frank, čovjek škrt na riječima, samo je pogledao sina i rekao:

- Ispravi to.

Ali, njegove su oči rekle mnogo više. Rekle su: - Istina je da ti je trideset i jedna godina, ali ću te ja ipak naprašiti uzduž i poprijeko Avenije Park ako ovo ne ispraviš jebeno brzo.

I zato smo ovdje.

Na grandioznom prijemu povodom Matthewovog i Deloresinog vjenčanja u New Yorku, koje plaćaju Frank i Estelle. Ni na čemu se nije štedjelo - *vrlo* svojstveno visokom njujorškom društvu. Trebalo bi biti elegantno. Otmjeno. I jest.

Osim Deloresine haljine, dakako. Jeste li ikada vidjeli Madonnin spot za pjesmu »Like a virgin«?

Sjajno, tada znate kako Delores izgleda.

Koktel je nedvojbeno najbolji dio vjenčanja. Bolje je samo ono s podvezicom. Uvijek sam sjajno hvatao podvezicu, a curu ćete najbolje upoznati tako što ćete se rukama popeti ispod njezine haljine koliko god visoko možete.

Ali, to je bilo nekad. Moje sada je mnogo bolje.

Zato što pokraj mene sjedi najuzbudljivija cura u prostoriji, a ja mogu podvući ruke pod njezinu haljinu kad god poželim.

Sada kad Kate ima na sebi svoju haljinu, shvaćam zašto je rekla da podvezice ne bi funkcionirale. Srebrna je i kratka. Mikromini. I bez naramenica. Kad god je pogledam, ne mogu se oteti pomisli koliko bi bilo lako svući je. A njezine cipele? Sjećate se moje opsesije cipelama, zar ne? Vrlo su visoke, s remenčićima, otvorenih prstiju i...

Amelia Warren, Deloresina majka, ustaje od stola. Mršava je, a njezina crvenkastoplava kosa oblikovana je u frizuru u stilu osamdesetih godina. I, šašava je, kao i njezina kći. Kad kažem da je šašava, mislim to na najdoslovniji mogući način.

Kate je za rođendan poslala golemu, tešku ogrlicu od prirodnih kristala iz spilja Périgorda jer vjeruje da će zaštititi Kateina pluća od onečišćenog gradskog zraka.

Žalosno je koliko su protokoli za prisilno zatvaranje u umobolnicu postali strogi u ovoj zemlji.

O, i Ameliji se nimalo ne sviđam. Ne znam zašto. Prije ovog blagoslovljenog događaja sreo sam je samo jednom i nismo razmijenili više od pet riječi. Pitam se jesu li razorni gnjevni pogledi, koje mi upućuje, u ikakvoj vezi s njezinim nećakom.

- O, vidi, Billy je stigao! Uspio je doći!

Mi o vuku... Bacam pogled prema vratima kroz koja je, dakako, lizač jaja upravo ušetao.

Da, i dalje ga mrzim. Nalik je genitalnom herpesu - jednostavno ne želi nestati.

Već osam mjeseci živi u Los Angelesu i, na moje veliko nezadovoljstvo, Kate i on i dalje razgovaraju. Ona kaže da su samo - pridružite mi se - »prijatelji«, ali ja ne nasjedam na to. Mislim, dakako, za Kate su samo prijatelji. U to vjerujem. Ali za muškarca. Ni slučajno.

Fora »prijatelja« jedan je od najstarijih trikova za spetljavanje. Negdje uz izjavu »mislim da sam homoseksualac«. Samo čeka da ja zabrljam kako bi on bio Kateino rame za plakanje. A kad ona bude ranjiva i slaba, gurnut će joj jezik u grlo.

To se neće dogoditi. Ne dok sam ja svjestan.

Prilazi našem stolu, a Kate mu ide ususret. Grle se, a ja škrgućem zubima.

- Haj, Katie.

- Hej, Billy.

Ispričajte me, moram progutati sadržaj koji se iz želuca upravo popeo u moja usta.

- Dee-Dee će biti silno uzbuđena kad te vidi. Mislila sam da imaš nastup!

Njegov osmijeh je samodopadan. Lukav. Poput osmijeha prodavača rabljenih automobila. - Rekao sam svojem agentu neka mi izmijeni raspored. - Tada gleda Kate od glave do pete.

A ja je u tom trenutku želim pokriti stolnjakom te njemu žlicom iskopati očne jabučice.

- Izgledaš sjajno.

Ona nagnje glavu i smiješi se. - Oh. Baš si drag. I ti izgledaš odlično.

Ona doista može probaviti to sranje? Šalite se?

Nakašljam se i stajem iza nje. - Warren.

- Evans.

Pogledi nam se sudaraju - kao kad lav zuri u hijenu - a Kate je netom ubijena životinja koju obojica želimo pojesti.

Tada nam prilazi moja mama. - Kate, bi li bila tako dobra da mi pomogneš pronaći tvoju majku? Fotograf želi snimiti još nekoliko obiteljskih fotografija vani prije no što Sunce zađe.

Kateine tamne oči zamagljuju se zabrinutošću. Njezin pogled nervozno skače između nas dvojice. - Ah... svakako, Anne. Nema problema.

- Hvala ti, dušo.

Kate nas obojicu gleda. - Odmah se vraćam. - Kad se okrenula, zastala je kod mojega ramena i šapnula: - Drew, budi dobar.

Smiješim se. -Jutros to nisi željela.

Njezin osmijeh je napet, a u očima joj je upozorenje. - Sada to želim.

Odmičem joj pramen kose iza uha. - Uvijek sam dobar, dušo.

Ona odlazi ostavljajući me samoga s mojim najvećim neprijateljem. To bi trebalo biti zanimljivo.

On odmah prelazi na stvar. - Dakle, prošli tjedan sam Kate ostavio nekoliko glasovnih poruka. Ona ih očito nije dobila. - Njegov je ton prepun optuživanja. Opravdano.

- Možda jednostavno nije željela razgovarati s tobom.

On puše, kao što to svinje znaju činiti. - Ili si ih ti možda izbrisao.

Činim korak prema njemu, prisiljavajući ga na uzmicanje. - Možda ti ne bi trebao zvati u moj stan.

- Nazvao sam kako bih razgovarao s Kate.

- Da, Kate koja živi u *mojem* stanu.

- Ti joj ne možeš govoriti s kim smije razgovarati. Što si, dovraga umišljaš, tko si?

- Njezin dečko. A to znači, da, mogu to. A mislim da to više ne uključuje tebe.

- Znaš što, Evans? Proziran si. Doimaš se sav arogantan i pun sebe, ali duboko u sebi zapravo sereš u gaće. Zato što znaš da je samo pitanje vremena kad će Kate završiti s tobom.

Moje čelo nabire se u hinjenoj zbunjenosti. - Oprosti, ne govorim vaginin jezik. Što bi to, dovraga, trebalo značiti?

On čini korak naprijed pa stojimo nosom uz nos, poput boksača prije zvona. - To znači, seronjo, da si ti utjeha. Odvraćaš pozornost. Kate će se zabaviti, a tada će prijeći na trajnije mogućnosti.

Smijem se. - Poput tebe?

- Meni u prilog ide to što sam *rock* zvijezda, zar ne?

Kate je rekla da je prije nekoliko mjeseci potpisao ugovor za CD, a i čuo sam nekoliko njegovih pjesama na radiju. Ali, ne zanima me koliko će CD-a prodati - za mene će uvijek biti papak. Iako ima pravo u vezi toga da je *rock* zvijezda. To je moćna sila. Tipovi koji izgledaju poput Micka Jaggera ili Stevena Tylera bez toga ne bi imali nikakvih izgleda za seks, a desetljeća su proveli do ramena u pici.

- Ali, ne. Ne ja - kaže. - Kate i ja smo prošlost. Ali, to ne znači da će ostati s tobom. Koliko dugo je poznaješ, Evans? Osam mjeseci? Ja sam jedanaest godina izlazio s njom i devet godina prije toga bio sam joj prijatelj. Mislim da sam mnogo sposobniji predvidjeti što Kate hoće ili neće učiniti.

U redu, to je bilo malo previše bolno. To je jedan od razloga zbog kojih mrzim to što Kate i dalje razgovara s njim. Zato što ju je on imao prije mene. Ne mislim na seks; to mogu prihvatiti. Govorim o tome da ga je voljela, zamalo se udala za njega. Stoga, što god učinio, koliko god nam bilo dobro, nikada joj neću biti prvi u onome što je važno. A to je koma. Drugo mjesto je jednostavno prvi gubitnik.

Ali, radije ću pojesti vlastiti jezik nego to priznati seronji.

- Sereš. Poznajem Kate. Ja...

On me prekida guranjem u rame. - Ti znaš ono što ti Kate *dopušta* znati. Ja sam izbliza promatrao svaki važan događaj u njezinu životu, šupčino. Dvadeset godina sjećanja *uvijek* će joj značiti više no što ćeš *ti* ikada...

Ne želim glumiti Popaja, ali to je doista najviše što mogu podnijeti i... pa... ostalo znate.

Uzmičem i udaram ga ravno u čeljust. Željezni Mike mi u ovom trenutku nije ravan i to je sjajno. Trebao sam to učiniti prije nekoliko mjeseci.

Warren tetura unatrag. Očekujem da će se vratiti i zamahnuti pa sam spreman zaustaviti udarac. Ali, ne očekujem da će me napasti nisko, u struku, vješto poput obrambenog igrača NY Giantsa.

Zajedno padamo i rušimo stol s tjesteninom, uz buku koja privlači poglede. Marinara umak leti posvuda, pada na iznenađene glave i prska ljude po odjeći. Pomalo nalik sceni sa svinjskom krvi u filmu *Carrie*, zar ne?

Dakle, suprotno općem uvjerenju, takve stvari se ne odvijaju kao u filmovima. Te tučnjave su isplanirane. Koreografirane. Tučnjave u stvarnom životu obuhvaćaju više valjanja po tlu, psovanja i stenjanja te povremene udarce između verbalnih uboda.

Gledajte.

Valjamo se sve dok nismo jedan pokraj drugoga. Ispruženom rukom držim ga za prednji dio košulje. Uspijevam izvesti fin desni kroše u njegovu bradu i prvi pustiti krv. On reži i okreće se tako da je na meni, opkoračivši me oko struka. Udara me slijeva, u oko.

Ja se otresam i protiskujem: - Moja sestra udara jače od toga. Pičkice.

On škrguće zubima i drži me za prsa. - Puši kurac.

Podižem nogu i koljenom ga udaram u leđa. - To bi ti se svidjelo, zar ne? O, ne, točno, *tebi* se to ne bi svidjelo. Usput, Kate fantastično puši. Ne znaš što si propuštao sve one godine, jebeni idiote.

Da, znam.

Ni ja ne mogu vjerovati da sam to upravo rekao. Pred prostorijom punom ljudi. Pred Kateinom *majkom*.

A ako je užasnuti uzdah, koji zvuči veoma nalik glasu moje djevojke, ikakav pokazatelj, velika je vjerojatnost da više nikada neću uživati u pušenju.

Pa ipak, bio je to sjajan odgovor, zar ne?

Zrak se bez upozorenja ispunjava mirisom kave. A sekundu poslije moje noge gore. Kava je vrela, poput uzavrelog ulja koje su stražari u dvorcima u srednjem vijeku lijevali na uljeze.

- Ahh! Kriste!

Warren i ja istog trena zaboravljamo izbijanje zuba jedan drugome. Previše smo zaokupljeni pokušajem da pobjegnemo od vrela tekućine koja lijeva po nama.

Gledam dijabolične oči Amelije Warren, koja ponosno drži dvije posude od nehrđajućeg čelika, koje su bile pune kave. A sada nisu.

Saginje se i jednom rukom hvata moje uho, a drugom Warrenovo. I onesposobljeni smo. Trenutačno. Amelia Warren - danju gnjavaža, noću *ninja* ratnica.

Vuče nas iz sobe držeći nas za uši, slično kao što bi to sestra Beatrice napravila u dobra stara vremena. Ali, mi ne idemo šutke.

- Jao... jebo te... jaaaooo!

- Teta Amelia, pusti me! Ja sam glazbenik, uho mi je potrebno!

- Prestani cviljeti! Beethoven je bio gluh i bio je sasvim dobro.

Vuče nas prema susjednoj prostoriji. Krajičkom oka vidim kako

Kate ide za nama. Prekriženih ruku, ukočenih leđa - to nije dobar znak za mene. Otvara vrata pa nas četvero ulazimo.

I svi stajemo kao ukopani.

Jer ondje, na praznom stolu, nije nitko drugi doli Kateina majka Carol i Stevenov otac - dobri, stari, tihi, računovođa George Reinhart - strasni i uzavreli poput dva tinejdžera na stražnjem sjedalu u *drive-in* kinu.

Ne serem.

Kate široko otvara usta, s jasnom nevjericom u uzviku: - Mama?

Podižem obrve. - Ajme. Naprijed, George.

Jesam li spomenuo da je Kateina mama vraški seksi? Doista jest. Vrlo.

U pedesetim je godinama, ima valovitu crvenkastu kosu, poznate tamne oči s jedva primjetnim borama i topao osmijeh. Tijelo joj je blago zaobljeno od godina, ali i dalje sitno. Najbolji način da ustanovite kako će žena izgledati u zrelijim godinama jest pogledati njezinu majku. Ako i prije nisam znao da sam sretnik, u to sam bio siguran čim sam ugledao Carol Brooks.

Carol i George razdvojili su se kao da gore, u nelagodi izgovarajući isprike i popravljajući odjeću. Carolino lice podsjeća me na onog ružičastog psa u crticu *Blues Clues*. Pretpostavljam da je Kate od nje naslijedila rumenjenje. George poravnava kravatu i silno se trudi izgledati dostojanstveno, kao da nije upravo zatečen s rukama na Carolinim dudama.

Kima nam. - Dečki. Kate.

Mašem.

Kate tada brzo kaže: - Mama, fotograf te treba. - Doima se da je Carol laknulo jer joj je omogućen izlaz pa oboje žurno odlaze kroz vrata. Amelia-san popušta svoj kung fu stisak moje uške i okreće se na peti poput vojnog zapovjednika.

Pokušavam razvedriti raspoloženje. - Ajme... to nismo očekivali, zar ne?

Kate se mršti. A Amelia me bode u prsa. - Iako nisam odgovorna za tebe, ako iz tvojih usta ikada više čujem takve vulgarnosti, svezat ću ti ruke i noge, uhvatiti te za nos i uliti ti deterdžent za pranje posuđa u grlo, što je tvoja majka trebala odavno učiniti! Je li jasno, gospodine?

Njezin gnjev usmjerava se prema Warrenu. - A ti, zaboga, ponašaj se kao da imaš barem malo zdravog razuma! Ako misliš da si prestar da te namlatim remenom, gadno se varaš, mladiću. Nisam te tako odgojila.

On spušta pogled. - U redu.

- Dečki, očekujem da ćete do kraja večeri ostati na suprotnim stranama prostorije. Napravi li ijedan od vas još kakvu glupost, pobrinut ću se da vas se izbaci odavde. - Ljutito odlazi iz prostorije, a Warren kreće za njom poput šteneta lutalice.

Ostavljajući Kate i mene same.

TREĆE POGLAVLJE

Tišina je teška. Neugodna. Kate gnjevno korača amo-tamo, a pokreti su joj oštri. Napokon staje predi mnom. - Uopće ne znam što bih ti rekla.

Meškoljim se, samo malo. - On je počeo.

Njezine oči se stišću. - Govoriš li ozbiljno?

Na trenutak razmišljam o tome. - Donekle.

Kate odmahuje glavom. A u njezinim čokoladnim očima pojavljuje se izraz ranjenosti. - Drew, zar ti moji osjećaji znače toliko malo?

Uzdišem. - Ma, hajde, Kate. Nemoj to raditi.

- Što?

- Pretvarati to u veliki problem i govoriti da te ne poštujem, ili da mi nije dovoljno stalo do tebe. To doista nije toliko složeno. Mrzim ga. Mrzim to što je ovdje. Mrzim to što razgovaraš s njim.

Ona prekriži ruke na grudima. - To smo prošli, Billy mi je bio prijatelj dugo prije no što smo mi ušli u vezu. Zajedno smo odrasli. Kao i ti, Matthew i Steven. Ti znaš kako je to.

Znam. Ništa na ovom svijetu nije vrjednije od starog prijatelja. Od nekoga tko vas razumije, tko zna zašto ste to što jeste, zašto činite to što činite. Objašnjenja nisu potrebna.

- Matthew i Steven me nisu vidjeli gologa. - A i ako jesu, nedvojbeno nisu uživali u tome.

- Pola grada te je vidjelo gologa, Drew.

- Bezimene žene koje ne znače...

- Žene na koje naletimo kad god izađemo kroz vrata!

Moj se glas podiže. - Tu ne mogu ništa!

Njezin se podiže još više. - Nikada to nisam ni tražila od tebe!

- Pa, zašto tada to spominješ?

Vidim kako razgovor kreće silazno, kako uzima maha poput tornada koji će uskoro krenuti. Provlačim ruku kroz kosu i prisiljavam se govoriti mirnije. Ne sasvim mirno, ali razborito.

- Što ako bih ti rekao da biraš između njega i mene, da nas ne možeš imati obojicu? Što bi rekla?

Kate muca: - Zar mi... zar mi postavljaš ultimatum?

- Ne. Samo hipotetski. Kad bih ti to rekao, koga bi izabrala?

Njezine oči zure pokraj mene, razmišljajući o tome. Činjenica da uopće mora razmišljati o tome boli me više no što mogu riječima izraziti.

A tada gleda moje lice. - Izabrala bih tebe. Billy je moja prošlost i veoma mi je stalo do njega. Ali, ti si moja budućnost.

Izdišem s olakšanjem. Ali, ispostavlja se, prebrzo jer ona dodaje: - Ali bih ti to zamjerila, Drew. To bi me povrijedilo... povrijedilo bi nas.

Znam da bih joj trebao reći da ne mora izabrati. Da mi je dovoljno samo to što znam da bi izabrala mene. Trebao bih, ali to ne činim.

A trenutak poslije ona kreće prema vratima. - Moram pomoći Delores.

Krećem za njom. - Hej, nismo završili.

Njezina ruka je na kvaki. - Da, svjesna sam toga, ali u ovom trenutku se ne mogu baviti time, u redu? Samo... ostavi Billyja na miru i razgovarat ćemo poslije.

I nestaje u vrtlogu sjajne kose.

Vraćam se u glavnu plesnu dvoranu, naslanjam na zid i gledam kako sredovječni, napola iskreni ljudi u dizajnerskoj odjeći pokušavaju uživati u plesanju.

Moja sestra Alexandra mi prilazi i naslanja se na zid pokraj mene. - Zanimljiva predstava. Mnogo bolja od svega što je svijet hrvanja ponudio u posljednje vrijeme.

Mrštim se. - Ne sada, Lex.

Ona sliježe ramenima. - U redu. Samo sam slučajno vidjela kako plutaš u govnama pa sam mislila da bih ti mogla dobaciti veslo. Ali, ako te ne zanima...

Ostavlja ponudu visjeti u zraku.

Sve dok joj nisam posvetio pozornost. - Što je?

Ona uzdiše. - Nov si u svemu tome pa ću ti dati savjet. Veze funkcioniraju samo ako obje strane osjećaje druge osobe smatraju važnijim od svojih. Bez toga situacija u pravilu implodira prilično brzo.

Uzmimo za primjer Matthewa i Delores. Očito je da joj se ne sviđaš previše, ali ona ne dopušta da se to ispriječi između njih. Što misliš, kako bi se Matthew osjećao kad bi mu ona rekla kako ne želi da on više razgovara s tobom?

Već odmahujem glavom. - To nije isto.

- Tebi nije. Ali, za Kate je posve isto.

Stišćem šake u frustraciji. - Dakle, što želiš reći? Da moram tog tipa pozvati k sebi na vražju zabavu u pidžamama? Da jedan drugome lakiramo nokte?

Ona okreće očima. - Ne, ne moraš biti prijatelj s njim. Samo moraš stisnuti zube i prihvatiti činjenicu da Kate jest.

Prekrižio sam ruke i gledam po dvorani, namjerno ne uvažavajući njezin savjet.

Ona sliježe ramenima. - Ili nemoj. Ignoriraj sve što sam ti rekla, dopusti da te svladaju tvoje nesigurnosti i potpuno zanemari Kateine osjećaje o tome. - Tapša me po ramenu.

- Javi mi kako će ti to pomoći.

Tada odlazi. Dok ja stojim ondje. Durim se - da, svjestan sam toga.

Pogledom pretražujem dvoranu i opažam Kate kako razgovara s Delores. Smiješi se nečemu što njezina prijateljica govori, ali se njezine oči ne smiješe. Osmijeh je lažan. Gluma.

Sranje.

Potom opažam Warrena kako sjedi za šankom. Gledam jedno pa drugo.

A tada duboko uzdišem i prilazim mu. Kimam konobaru. - Viski. Dupli.

Jesti govna nije osobito ukusno. Bit će mi potrebno nešto čime ću ih zaliti.

Sat vremena poslije o Billyju Warrenu naučio sam tri stvari:

- 1) Voli glazbu.
- 2) Doista mu se sviđa njegov novi kamionet.
- 3) Loše podnosi alkohol.

Papak je totalna laka kategorija. A to je za mene dobro - pijan muškarac najčešće je iskren muškarac.

- ... sjedala presvučena kožom po izboru, mekom kao dječja guza...

Bla bla bla. Već neko vrijeme ga ne slušam. Samo se tako mogu suzdržavati da se ne napijem kao on. Ali, vrijeme zagrijavanja je isteklo. Mogao bih prijeći na stvar.

- Dakle, slušaj, Billy, želim da budeš iskren prema meni, kao muškarac prema muškarcu. Namjeravaš li se ponovno spetljati s Kate ili što?

Njegovo lice se nabire. - Ne, čovječe... ja i Kate... to je, ono, prošlost. Završili smo mnogo prije no što smo završili. Lanjski mraz.

- Snijeg.

- Upravo tako. Počeli smo premladi. Mislim, ja volim tu curu, uvijek ću je voljeti. Ne kao... zapravo je ne volim kao sestru, zato jer smo radili ono...

To *doista* ne trebam slušati u ovom trenutku.

-... ali gotovo tako. Ona i Delores su kao moje unutarnje svetište. Dugo smo bili samo nas troje protiv svijeta, ako me razumiješ?

Probavljam tu informaciju dok on otpija gutljaj piva.

Tada se naginje prema naprijed, a glas mu postaje dubok, kao da će reći kakvu tajnu. - Ona je sretna, znaš. Kate. Ovih posljednjih nekoliko mjeseci zvuči *doista* sretno. Sretnije no što je ikada bila sa mnom, to je sigurno. I Dee-Dee to kaže.

Prstom prelazi preko etikete na boci. - Ali, znaš kako je, što se više popneš, to dublje padaš, a ti nisi od onih koji ostaju. Pa, zato, kad pomislim koliko ćeš je jako povrijediti, to u meni budi želju da ti smjestim jebeni metak između očiju.

Dakle, *to* mogu poštovati.

Tapšam ga po leđima. Možda nešto jače no što bih trebao. -Znaš što, Billy, onoga dana kad je povrijedim kupit ću ti pištolj.

Njegove pijane oči me sumnjičavo gledaju. A tada mi pruža ruku. Ja je čvrsto stišćem.

Zašto ste toliko iznenađeni? Sposoban sam biti zreo. Katkad. A osim toga, to što sam odlučio ne odalimiti ga kad ga sljedeći put vidim ne znači da ću Kate proslijediti sve njegove proklete poruke.

Kako vam izgledam? Kao svetac?

Ljupka spomenuta žena iz čista mira se pojavljuje pokraj mene i staje između naših barskih stolaca. - Što se događa? Što je ovo?

Otvaram usta kako bih objasnio, ali me Warren preduhitri. -Opusti se, Katie. Ja i Evans... samo zakopavamo stari čekić.

- Sjekiru.

- I nju.

Njezin pogled skače između nas. Ja se mirno smiješim. Utješno.

Ona nije uvjerena. - Dakle? Potučete se, popijete nekoliko piva i sad ste kompići? Hoćete li i izaći pa zajedno pišati po zidu?

Warren podiže ruku. - Nemojmo se zanositi. Nećemo se družiti i igrati ragbi ili takvo što. Ali, ako Evansu ikada bude potrebna pomoć s potpomognutim samoubojstvom? - Tapša se po prsima. - Ja sam taj.

Podižem čašu. - Dobro si to rekao.

On iskapljuje čašicu i ustaje. - A kad smo kod toga, idem k onoj seksi maloj na plesnom podiju koja me cijelu večer pogledava. Recite teti Ameliji neka me ne čeka. I, hej, Evans, budi oprezan. Ova veselica je posvećena mojoj sestrični, a mi smo je pokvarili. Dee-Dee ti to neće oprostiti.

Kimam. - Hvala na upozorenju.

Kad je otišao, na trenutak zavlada tišina. A Kate me gleda iskosa. - Što si naumio, Drew?

Izgledam iznenađeno. Nevino. - Naumio? *Ja?* Ništa nisam naumio. Samo... mi se ti sviđaš više no što njega mrzim. Zapravo vrlo jednostavno.

Ona polako kima, a kutevi usana podižu joj se u poluosmijeh.

- A do tog otkrivenja nisi mogao doći prije no što si o mojem daru za felaciju obavijestio naše obitelji i prijatelje?

To bi vjerojatno bilo bolje.

- Da. Oprosti zbog toga. Ponio me je trenutak. Iako je to bila istina i samo istina, tako mi Bog pomogao.

Ona puše i odmahuje glavom. - Kreten.

I ja tada znam da sam se izvukao. Rukama obuhvaćam njezin struk i povlačim je između svojih nogu mijenjajući temu. - Jesam li ti rekao da večeras izgledaš toliko divno da mi se kurac ukrućuje?

Kate se smiješi i spušta podlaktice na moja ramena. - Ne u posljednjih nekoliko sati.

- Smatraj se obaviještenom.

Ona se naginje prema meni i spušta glavu na moja prsa.

I sa svijetom je sve u redu.

- Hvala ti, Drew.

A ja znam da mi ne zahvaljuje samo na komplimentu. Licem prelazim preko njezine kose, udišući miris koji me i dalje opčinjava.

- Uvijek, Kate. Bilo što.

Preko njezine glave opažam Warrena i, još važnije, ženu kojoj se nabacuje. I počinjem se smijati.

Kate podiže glavu. - Što?

Pokazujem bradom. - Warren razgovara s Christinom Berman, Matthewovom daljnjom rođakinjom.

Ona gleda prema njima. - A to je smiješno zato što...?

- Zato što je njezin kurac do prije godinu dana bio veći od mojega. Bila je muško.

Kate iskolači oči. - Ajme. Gledajući je, nikada to ne bih rekla.

- Ne.

Njezin pogled tada se spušta na mene. Zamišljen.

A ja pitam: - Što?

Njezine oči blistaju. Gledajući mene. Blistaju za mene. - Ništa. Samo... te volim, znaš?

Sliježem ramenima. -Jednostavno sam takav, privlačim ljubav.

Ona se smije. I dlanom dodiruje moj obraz, nježno ga pljuska.

- I pljuske, nedvojbeno privlačiš pljuske.

- Perverzno. To bismo kasnije trebali istražiti.

Ona se ponovno smije i nježno me ljubi. A tada se odmiče i palcem pokazuje preko ramena, prema plesnom podiju. - Želiš li plesati?

Gotovo sam uvrijeđen. - 'The electric slide'? Mislím da ne želim. - Nije da imam nešto protiv plesa. Neki muškarci će vam reći da je to feminizirano, ali ja nisam među njima. Ples je u današnje vrijeme praktički seks u odjeći, ševa na suho u prostoriji punoj ljudi. A to me nedvojbeno privlači.

- Što? Previše si *cool* za 'Electric slide'?

- Da, jesam. A osim toga, Steven ima monopol na grupne plesove. - Pokazujem svojega šogora koji žari i pali na plesnom podiju, na čelu čopora, s Mackenzie. - On opako pleše i 'Funky chicken'.

Kate puca od smijeha.

Nekoliko sati poslije svi zajedno izlazimo u privatnu garažu. Moja kravata je nestala, a tri gornja gumba moje košulje su otkopčana. Držim Kate za ruku, koja je izgubljena u rukavu mojega smokinga, koji nosi kao tinejdžerica nakon maturalne zabave. Steven nosi usnulu Mackenzie na ramenu dok Alexandra jednom rukom popravlja haljinu, a u drugoj nosi cipele. Matthew i Delores već su vani i pozdravljaju se s gostima koji odlaze.

Matthew nas je opazio pa trči prema nama. Lice mu je nervozno - i puno kajanja.

- Drew... nisam znao, čovječe. Doista mi je žao.

- O čemu govoriš?

On trlja stražnju stranu vrata, a pogled mu klizi prema momemu automobilu, parkiranom nekoliko koraka dalje u prizemlju, jasno vidljivom pod garažnom rasvjetom.

I tada to opažam. Ili, točnije, tada opažam riječ urezanu u poklopac motora.

ODRASTI

- Ne, ne, ne, ne, ne...

Posrćem prema svojoj bebici i padam na koljena pokraj nje. Trljam riječ pokušavajući rukom ukloniti zareze. A tada preko ramena glasno dozivam Delores: - Ti bezdušno čudovište! Kako si mogla?

Ponovno se okrećem prema svomemu automobilu i umirujuće šapućem: - Sve će biti u redu. Pronaći ću najboljeg limara u gradu. Bit ćeš kao da se to nije dogodilo. Nitko neće doznati da si imala ožiljak.

S gornje razine čujem bolan vapaj Billyja Warrena pa shvaćam da je Delores unakazila i njegov novi kamionet.

Suosjećam s tobom, Papčino.

Delores lagano došeće do mene. Gleda me odozgo, podrugljivim pogledom, držeći jednu ruku, u čipkasto rukavici bez prstiju, na boku. - Izvedeš li ponovno takvo sranje, urezat ću ti to u jebeno čelo.

A tada se veselo smiješi. - Laku noć svima. Hvala vam jer ste bili s nama na naš važan dan.

I nestaje u sjeni.

Žao mi je Matthewovog anđela čuvara. Radit će prekovremeno.

Jer, prilično sam siguran da je moj najbolji prijatelj upravo oženio demonicu.

SVRŠETAK

By Marta

www.crowarez.org

crowarez